

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Deaver_Jeffery-Rune_2-Smrt_pornohvezdy.pdb

PDB Name: Deaver-R2-Smrt pornohvezdy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Smrt pornohvězdy
Jeffery Deaver

Death of a Blue Movie Star © 1990, 2000 by Jeffery Wilds Deaver
Translation © 2003 by Zuzana Pernicová
Cover design © 2003 by DOMINO
DEATH OF A BLUE MOVIE STAR (Bantam, New York 2000)
přeložila Zuzana Pernicová
Odpovědná redaktorka: Martina Školníková
Korektura: Michaela Kontríková, Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pech
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1, v roce 2003
ISBN 80-7303-117-5

Pro Wize, Chrise, Charlotte a Isabel

Volám po divadle, v němž jsou herci obětmi hořícími na hranici, hlasem volajícím z plamenů.
Antonín Artaud

1

Rune minula kino a byla od něj tři bloky, když bomba vybuchla. Rozhodně nešlo o řízený odstřel při demolici - ten by po několika letech prožitých na Manhattanu, kde se v jednom kuse něco představovalo, bezpečně poznala. Bouchlo to mnohem hlasitěji - třeskla hromová rána, která přímo rvala uši. Když ulici vzápětí zavalila mračna černého kouře a zpovzdálí se ozval křik, Rune už nebyla na pochybách ani v nejmenším. Jekot sirén, výkřiky, dusot běžících nohou. Povytahovala se na špičky a pokoušela se něco zhlédnout, ale marně. Vykořčila tím směrem, pak se ale zarazila a podívala se na hodinky, na jediné fungující z těch trojích, které nosila na zápěstí. Už teď měla zpoždění - do studia se měla vrátit před půlhodinou. Čert to vem, pomyslela si, stejně si to slíznou, tak proč aspoň nepřijít s dobrou historkou, kterou bych to trochu zatušovala? Ano..., ne...? Ano. Zamířila na jih, aby se na vlastní oči podívala na dílo zkázy. Výbuch sám o sobě nebyl nijak zvlášť ničivý. Nevyhlobuil v zemi kráter a vytřískal všehovšudy pár oken kina a sousedního baru. Ne, nejhorší spoušť měl na svědomí oheň. Při explozi se zřejmě široko daleko rozlétyl chuchvalce hořícího čalounění jako svítící střely ve válečných filmech. Od nich chytily tapety, koberce, vlasy návštěvníků a všechny kouty kina, které majitel nepochybně už deset let hodlal přizpůsobit požárním předpisům, ale jaksi na to nikdy nedošlo. Když Rune dorazila na místo, plameny už spolykaly, co se dalo, a z někdejšího kina Sametová Venuše (POUZE PRO ZLETILÉ, NEJLEPŠÍ FILMY VE MĚSTĚ) nezbývalo zhora nic. Na Osmé avenue vládl chaos, v úseku mezi Dvaáctýřicíatou a Šestačtyřicíatou byla zcela uzavřená. Drobná Rune, štíhlá a na výšku jen něco málo přes metr a půl, se snadno propletla zástupy čumilů dopředu. Bezdomovci, prostitutky, karbaníci, děti, ti všichni s nadšením pozorovali secvičený balet hasičů z desítky požárních vozů. Když se zřítíla střecha a do vzduchu vyletěl sloup jisker, dav pochvalně zahučel, jako by se díval na novoroční ohňostroj nad East River. Hasiči si vedli dobře, během dvaceti minut požár "dostali pod kontrolu", jak zaslechla říkat jednoho z nich, a bylo po

dramatu.

Zasvě vzalo kino, bar, bistro a peep show.

Šum davu utichl a všichni za hrobového ticha přihlíželi, jak lékaři vynášejí ven těla. Nebo spíš to, co z nich zbylo.

Rune se prudce rozbušilo srdce, když kolem ní odnášeli tuhé zelené pytle. Dokonce i lidé ze záchranky, pro které byly podobné věci na denním pořádku, vypadali nervózně a pobledle. Rty měli pevně semknuté a upírali oči přímo před sebe.

Rune se přikradla o kus blíž k místu, kde jeden z mediků hovořil s hasičem. Ačkoli se mladík snažil mluvit chladnokrevně a s úsměvem na rtech, hlas se mu třásl: "Čtyři mrtví, z toho u dvou se nedá zjistit totožnost - nezbylo z nich ani tolik, aby se dali identifikovat podle zubů."

Rune polkla. Nebyla si jistá, jestli se v příští chvíli pozvrací, nebo rozpláče. Vzápětí se jí udělalo ještě hůř, protože si uvědomila další věc - že ty tři, čtyři tuny doutnajících trosek zavalily chodník, po kterém sotva před pár minutami procházela. Pověřivě jako malá holka tu přeskakovala praskliny v asfaltu, prohlížela si plakát s hlavní hvězdou Vášnivých sestřenic a obdivovala její dlouhé blond vlasy.

Bylo to přesně tady! Jít tudy o pár minut později...

"Co se stalo?" zeptala se mladé ženy s poďobaným obličejem v našponovaném červeném tričku. Hlas jí přeskočil, a tak musela otázku zopakovat.

"Bomba, výbuch plynu," pokrčila žena rameny. "Možná někde unikál propan. Nemám páru."

Rune pomalu přikývla.

Policisté byli otrávení a nepřátelsky naladěni. Autoritativním tónem dokolečka opakovali: "No tak, rozejděte se. Rozejděte se."

Rune se nehnula ani o krok.

"Dovolíte, slečno?" ozval se vedle ní zdvořilý mužský hlas. "Necháte mě projít?"

Rune vzhledla a uviděla kovboje. Vynořil se z trosek kina a měl namířeno k hloučku strážníků uprostřed ulice.

Měřil asi stopětaosmdesát čísel. Na sobě měl džíny, flanelovou košili a armádní neprůstřelnou vestu. Vysoké boty.

Řídnoucí vlasy sčesané dozadu, knír. Tvářil se odměřeně a zasmušile. Na ruku měl ošoupané plátěné rukavice. Rune se podívala na odznak připíchnutý na jeho širokém, věkem ztmavlém opasku a ustoupila stranou.

Kovboj podlehl žlutou policejní pásku a vykročil ulicí. Rune se mu nenápadně držela v patách. Zastavil se u modrobílé dodávky s nápisem PYROTECHNICKÁ JEDNOTKA a opřel se o kapotu. Rune se přikradla na doslech.

"Tak co tu máme?" zeptal se Kovboje tlustých v hnědém obleku.

"Vypadá to na plastickou trhavinu. Asi půl kila." Vzhledl zpod obočí barvy pepř a sůl. "Nemám ponětí, kdo za tím může být. Nejsou tu žádné cíle, na které by útočila IRA. Ten bar byl řecký." Zavrtěl hlavou. "A organizovaný zločin má jiný modus operandi. Když chtějí postrašit někoho, kdo neplatí výpalné, vyhodí mu obchod do povětří až po pracovní době. A seženou si na to někde na stavbě tolex nebo si obstarají třaskavý granát. Prostě něco, co udělá pořádnou šlupku. Ale vojenská plastická trhavina? A umístit ji přímo k rozvodu plynu? To mi nesedí."

"Něco jsme našli." Ke Kovbojovi přistoupil strážník a podal mu igelitový sáček. Uvnitř byl ohořelý papírek. "Chceme z toho zkusit sejmut otisky, takže s tím zacházejte opatrně."

Kovboj přikývl a zahloubal se do textu.

Rune se pokoušela aspoň něco zahlédnout. Spatřila úhledný rukopis. A tmavé fleky. Napadlo ji, jestli nejsou od krve.

Kovboj zvedl oči. "Vy jste kdo?"

"Moje máma si myslí, že Někdo," kvapně nasadila úsměv.

Nic neřekl, jen si ji zkoumavě měřil. Možná přemýšlel, jestli není svědkyně. Nebo pachatel. Rune usoudila, že na žertíky teď není nejvhodnější chvíle.

"Jenom mě zajímalo, co je tam napsáno."

"Nemáte tu co dělat."

"Jsem reportérka. Zajímá mě, co se stalo."

Hnědý oblek ji odbyl: "Tak se běžte zajímat někam jinam."

To ji vytočilo a už mu chtěla vmést do tváře, že jakožto daňový poplatník - kterým nebyla - mu přispívá na výplatu, ale Hnědý oblek se odvrátil, dočetl lístek a poklepal Kovbojovi na rameno.

"Co je to ten Meč?"

Kovboj si přestal všimnout Rune a odpověděl: "Jakživ jsem o nich neslyšel, ale jestli stojí o publicitu, tak ji budou mít."

Přinejmenším dokud se neobjeví někdo, kdo je trumfne."

Pak cosi odlákalo jeho pozornost a vykročil pryč od dodávky. Hnědý oblek se zrovna díval jinam, a tak Rune nakoukla na vzkaz na papíře začouzeném od sazí.

Zatroubil první anděl: Nastalo krupobití a na zem začal padat oheň smíšený s krví. Třetina země, třetina stromová a veškerá zeleň byla sežehnuta.

Varování Meče Ježíšova

Kovboj se za chvíli vrátil. V patách mu šel mladý kněz.

"Tady je to, otče." Kovboj mu podal igelitový sáček. Muž si při čtení mnul ucho nad kolárkem a pokyvoval hlavou, úzké rty semknuté. Tvářil se chmurně, jako by byl na pohřbu. Což, jak Rune usoudila, v podstatě byl.

Když dočetl, prohlásil: "Je to ze Zjevení svatého Jana. Kapitola osm, verš... sedm nebo možná šest. Nejsem..."

"O čem je to Zjevení?" zeptal se Kovboj. "Jako že se mu zjevil Bůh?"

Kněz se ze zdvořilosti zasmál, ale pak mu došlo, že policista nevtipkuje. "Je to o konci světa. O apokalypse."

Vtom si Hnědý oblek všiml Rune, jak nakukuje Kovbojovi mezerou pod loktem. "Hej, vy, běžte odtud."
Kovboj se ohlédl, ale nic neřekl.
"Mám právo vědět, co se děje. Procházela jsem tudy minutku předtím, než to bouchlo. Mohlo mě to zabít."
"Ale nezabilo," opáčil Hnědý oblek. "Tak buďte ráda, že jste ráda. Heleďte, už mě unavuje dokolečka vám opakovat, abyste odtud zmizela."
"To je dobře, protože mě už unavuje to poslouchat," uculila se Rune.
Kovbojovi cuklo v koutcích.
"Tak hele..." Hnědý oblek k ní vykročil.
"No dobře, dobře." Rune zamířila pryč.
Ale nijak nespěchala - aby jim ukázala, že se nedá tak snadno zastrašit. A díky tomu, že šla pomalu, ještě zaslechla, co Kovbojovi a Hnědému obleku povídá ten mladý kněz.
"Říkám vám to nerad, ale jestli tenhle vzkaz s bombou nějak souvisí, tak to může být dost zlé."
"Jak to?" zeptal se Kovboj.
"Tenhle verš je o prvním andělovi. V té pasáži je andělů celkem sedm."
"No a?" nechápal Hnědý oblek.
"Řekl bych, že než Bůh dokoná dílo zkázy, čeká vás jich ještě šest."

V kanceláři L&R Productions na Jedenadvacáté si Rune vzala z ledničky pivo. Byla to stará lednička značky Kenmore a hrozně se jí líbila.

Na dveřích měla plastický vzor, který připomínal mřížku chladiče u studebakeru ročník 1950 a otvírala se velikou stříbrnou rukojetí, která vypadala jako od poklopu v ponorce.

Rune se podívala do flekatého zrcadla nad recepcním pultem a uviděla svůj nezřetelný odraz, kterému osvětlení místnosti dodávalo nazelenalý nádech - dívka v červené minisukni potištené siluetami dinosaurů a dvou tílkách bez rukávů, jednom bílém, jednom tmavomodrém.

Kaštanové vlasy měla stažené do ohonu, díky němuž vypadal její kulatý obličej o něco míň kulatě. Kromě hodinek měla tři šperky - křišťálovou srostlici na řetízku kolem krku, náušnici z kočičího zlata ve tvaru Eiffelovky a stříbrný náramek vytvarovaný jako dvě spojené ruce, na kterém bylo znát, že kdysi praskl a někdo ho zase sletoval dohromady. Ta troška make-upu, kterou se ráno naličila, už v horkém srpnovém odpoledni dávno vzala zaspě; rozpustila se potem a ještě ji dorazilo, když si Rune na Jedenatřicáté strčila hlavu pod prasklý hydrant, protože té studené spršce prostě neodolala.

Beztek si na líčení nepotrpěla. Měla pocit, že v jejím případě méně bývá více. Kdykoli se se svým vzhledem moc babrala, dopadlo to žalostně - místo elegantní světačky připomínala klauna nebo prostitutku.

Její přístup k módě zněl: Drž se při zdi. Jsi mrňavá a občas hezká. Zůstaň u triček, pevných bot, dinosaurů. Lak na vlasy používej jenom k zabíjení much a lepení výstřižků.

Přejela si studenou plechovkou s pivem po tváři a posadila se za stůl. Kancelář L&R odrážela finanční situaci společnosti. Šedý ocelový nábytek asi tak z roku 1967. Odřené linoleum. Štosty zažloutlých faktur, situačních plánek k filmovým scénám, uměleckých ročenek a papírů, na kterých se usazovala tmavošedá kožešina městského prachu.

Larry a Bob, Runini šéfové, byli Australané, tvůrci dokumentárních filmů a podle Rune totální magoři. Za ta léta, co točili reklamy pro melbournské i newyorské agentury, si vypěstovali nejen nabubřelá ega, ale také skvělou pověst; jejich vlastními slovy - přesná citace - byli prostě "setsakra ztraceně dobrý". Jedli jako čuňata, řihali, pásli po prsatých blondýnách, co chvíli se utápěli v chmurných náladách. Mezi výrobou televizních reklam natáčeli a produkovali dokumenty, které patřily k tomu nejlepšímu, co bylo k vidění na veřejnoprávní PBS, anglickém Channel 4 a Film Foru. Rune je udyndala, aby u nich mohla pracovat, protože doufala, že se na ni něco z jejich zázračných dovedností nachytá.

Už uběhl rok, a zatím nic.

Do kanceláře vešel Lany, ten s delšími vousy. Dneska měl vysoké boty, černé kožené kalhoty a černý parašutistický bluzon, který se mu přes břicho napínal, divže neuletěly knoflíky.

"Už bylo na čase. Kde ses sakra flákala?"

Rune zvedla objektiv Schneider, který byla vyzvednout z půjčovny v Midtownu. Larry po něm hmátl, ale Rune ucukla.

"Prý se zpožďuješ s placením..."

"Já že se zpožďuju?" Larryho se to hluboce dotklo.

"...a tak chtějí složit větší zálohu. Musela jsem jim zaplatit šekem. Ze svého."

"No jo, přidám ti to k vejplatě."

"Dáš mi to teď hned."

"Hele, nemůžeš chodit takhle pozdě, holka. Co kdybysme zrovna natáčeli?" Zvedl objektiv. "Čas jsou peníze."

"Ne, peníze jsou peníze," opáčila Rune. "Zaplatila jsem to ze svého a chci je zpátky. Neblbni, Larry. Já ty prachy fakt potřebuju."

"Vem si je z pokladny."

"Co tu pracuju, nikdy v ní nebylo víc než šest dolarů. A ty to dobře víš."

"No jo." Prohlížel si objektiv, nádhernou ukázkou německé optiky.

Rune na něj upřeně zírala.

Konečně vzhlédl. Povzdechl si. "Do háje, kolik že to stálo?"

"Čtyřicet dolarů."

"Panebože." Zašátral v kapse a podal jí dvě dvacetidolarovky.

Odměřeně naznačila úsměv. "Díky, šéfe."

"Poslyš, zlato. Mám právě děsně důležitou schůzku..."

"Snad to není kvůli další reklamě, Larry? Nemrhej talentem."

"Potřebuju z něčeho platit nájem. A tvoji vejplatu. Takže... Potřebuju čtyři kafe. Jedno bílý, jedno obyčejný, dvě s cukrem. A taky dva čaje." Obdařil ji shovívavým pohledem, kterým jí dával najevo, že je jí oduštiněno za hřích, jehož se dopustila, když trvala na vrácení peněz.

"A ještě něco - neřikal bych ti o to, kdybych to fakt nepotřeboval, ale můj sportovní plášť... víš, ten černej? Je v čistírně a já musím jít..."

"Prádlo nevyzvedávám. Jsem asistentka produkce."

"Rune..."

"Napiš si to a přečti. Mám asistovat s produkcí. Ne s čištěním prádla."

"Prosím tě."

"Produkce a prádlo. To jsou dvě různé věci. Nebe a dudy."

"Příště tě pustím k arriflexu," zkoušel to.

"Prádlo nebude."

"Ježíšmarjá."

Rune dopila pivo. "Larry, chtěla jsem tě o něco poprosit."

"Přidáno jsi dostala nedávno."

"Slyšels o tý bombě? V Midtownu? Vyletělo tam do vzduchu pornokino."

"Doufám, že to nebylo tvoje oblíbené místo."

"Šla jsem kolem těsně předtím, než se to stalo. Zdá se, že je za tím nějaká náboženská sekta. Nějaký fanatici. Ale proč to říkám - chtěla bych o tom natočit film."

"Ty?"

"Dokument."

Když se Rune jako obvykle hrbila na židli, dosahovala Larrymu ke druhému knoflíku odspoda. Teď vstala a narovнала se, takže měla oči v úrovni jeho límečku.

"Nastoupila jsem sem, abych se naučila točit filmy. Už tu dělám jedenáct měsíců a akorát vařím kafe, vyzvedávám věci, smotávám kabely, obíhám pochůzky a venčím Bobbymu čokla."

"Myslel jsem, že máš toho psa ráda."

"Je prima. O to nejde."

Podíval se na rolexky. "Čekaj na mě."

"Dovol mi to, Larry. Poděkuju ti v titulcích."

"To je od tebe fakt velkorysý. Co ty vůbec víš o natáčení dokumentů?"

Vykouzčila na rtech obdivný úsměv. "Vždyť tě skoro rok sleduju při práci."

"Kecy. Samý kecy. O filmový technice nevíš ani zbla."

"To by ses divil," uculila se Rune.

"Hele, pus, nechci se vyťahovat, ale v šuplíku se mi válí nějakých padesát, šedesát životopisů. Ti všichni by dali jánevímco za to, aby mi laskavě směli dojt do ty podělaný čistírny."

"Sama si ten film zaplatím."

"Tak dobře," ustoupil, "čistírnu nech plavat. Ale vedle mám kupu lidí, co potřebujou kofeinovej doping." Strčil jí do ruky zmuchlanou pětidolarovku. "Prosím tě, skoč nám pro kafe."

"Můžu si po práci půjčit kameru?"

Znovu mrkl na hodinky. "Do háje! No tak jo. Ale jenom betacam."

"Neblbni, Larry, akorát pitomou videokameru?"

"Videu patří budoucnost, pus. Kazetu si sežeň sama. A nezapomeň, že všechny arriflexy a bolexy každej večer kontroluju. Jestli bude něco chybět, třeba jen na půl hodinky, máš padáka. A natáčeš si jenom ve volném čase. Víc ode mě nechtěj."

Sladce se usmála. "Dáš si k tomu čaji sušenky?"

Už mířila ke dveřím, když za ní Larry zavolal: "Ještě něco, kotě... Ten pumovej útok - ať už se tam stalo cokoli, novináři po tom určitě skocej."

Rune zpozorněla, protože v jeho očích postřehla zaujetí, jaké u něj vídala, když natáčel nebo když rozebíral tvůrčí nápady s Bobem nebo s kameramanem. Našpicovala uši.

Larry pokračoval: "Použij ten výbuch jako tahák."

"Jako tahák?"

"Jestli chceš, aby ten dokument za něco stál, natoč ho tak, aby byl o tom výbuchu, ale přitom o něm nebyl."

"To zní jako ze zen buddhismu."

"Ať si," usklíbl se. "Chci do toho čaje tři cukry. Minule jsi na to zapomněla, hergot."

Když Rune platila za čaj a kávu, zčistajasna si vzpomněla na Stua. Divila se, že jí to nenapadlo dřív. Přidala prodavači v bistru dva dolary ze svého - tak pohlížela na drobné, které měla Larrymu donést zpátky - a požádala ho, aby nákup do L&R po někom poslal.

Sama pak vyšla ven a zamířila k metru.

Po silnici se řítit nízký, patnáct let starý běžový sedan. Když projížděl kolem Rune, zatroubil a řidič na ni z přítmi uvnitř křikl cosi vyzývavého, ale jeho hlas utonul v bublání diesellového motoru.

Auto odsvíštělo.

Bože, to je ale vedro. Na půl cestě ke stanici metra si od hispánského pouličního prodáváče koupila ledovou tříšť. Když jí pokynul, ať si vybere, jaký na ni chce sirup, zavrtěla hlavou. Rozesmála se vyjevenému pohledu, s nímž sledoval, jak si roztírá led po čele a hrst si ho sype za tričko. Byl z toho úplně pať a Rune ho tam nechala stát se zadumaným výrazem ve tváři; možná přemýšlel, jak toho nápadu využít, aby se mu líp hýbaly obchody.

Úmorné vedro.

Vedro k padnutí.

Led se rozpustil, ještě než došla ke stanici, a voda se vypařila, ještě než přijel vlak.

Metro trasy A se hnalo pod zemí zpátky do Midtownu. Někde nahoře se nacházely ohořelé trosky kina Sametová Venuše. Rune vyhlížela z okénka. Jestlipak tady dole někdo žije? napadlo ji. Třeba tu přebývají celé tlupy bezdomovců, rodiny, které se zabydly v opuštěných tunelech. To by taky byl skvělý námět pro dokument.

Život pod ulicemi.

Začala přemýšlet o svém plánovaném filmu.

O tom výbuchu, ale přitom ne o něm.

Najednou dostala nápad. Ten film by měl být o nějakém konkrétním člověku. O někom, koho se výbuch osobně dotkl. Zamyslela se nad filmy, které se jí líbily. Nikdy nebyly o abstraktních tématech či myšlenkách. Byly o lidech. O tom, co se jim přihodilo. Jenže koho si vybrat? Návštěvníka kina, kterého výbuch zranil? To ne, těžko by někoho přemluvila ke spolupráci. Kdo by chtěl veřejně přiznat, že přišel k úrazu v pornokině? Co tedy majitel kina, anebo režisér pornofilmů? Hnus, vtíralo se jí na mysl. Jedno věděla jistě - publikum musí s hlavní postavou sympatizovat. A nějaký mafiánský gauner, nebo kdo vlastně tyhle filmy točí, by si srdce diváků rozhodně nezískal.

O tom výbuchu, ale přitom ne...

Metro se řítlo podzemím. Čím víc Rune o natáčení dokumentu přemýšlela, tím byla vzrušenější. Takovýhle film jí nepřinese slávu, ale zato se jí - jak se to říká? - etabluje. Výčet jejích nedotažených kariér už by vydal na dlouhý seznam - prodávala v obchodech, dělala servírku, pracovala v prádelně, aranžovala výlohy... Byznys zkrátka nepatřil k jejím silným stránkám. Když jedinkrát v životě přišla ke slušným penězům, její bývalý přítel Richard vymyslel desítky způsobů, jak bezpečně investovat. Jaké podnikání rozjet, jaké akcie nakoupit. Rune celé portfolio cenných papírů zapoměla na kolotoči v Central Parku. Ale na tom koneckonců nesešlo, protože většinu peněz už předtím stejně utratila za nové bydlení.

Praktické věci prostě nejsou moje parketa, řekla tenkrát Richardovi.

Co byla její parketa, a to odjakživa, to byly příběhy - ať už šlo o pohádky, anebo o filmy. A i když ji máma od filmové kariéry v jednom kuse zrazovala ("žádné děvče se neuživí u filmu, s výjimkou víc jakých"), pokoušet se o ni připadalo Rune mnohem schůdnější než pokoušet se prorazit s pohádkami.

Dobrala se k názoru, že je zrozená pro natáčení filmů, a tenhle opravdový seriózní film, dokument, základní kámen vážné filmové tvorby - se pro ni během posledních pár hodin stal čímisi životně důležitým, dorážel na ni stejně jako poryvy stlačeného vzduchu, kdykoli vlak v tunelu zrychlil. Natočí ho, i kdyby na sůl nebylo.

Vyhlédla se z okna. Ať už tady existují jakékoli podzemní kolonie, budou si muset ještě nějakou dobu počkat, než se o nich svět dozví.

Vlak se s rachotem řítí kolem nich, anebo možná jen kolem krys a odpadků, anebo možná jen prázdnotou a Rune nemyslela na nic jiného než na svůj film.

...ale přitom ne o tom výbuchu.

Ve studiu Belvedere Post-Production nefungovala klimatizace.

"To snad není pravda," remcala Rune.

Stu na ni zamával, aniž vzlédl od časopisu Gourmet.

"To se mi snad jenom zdá," zavrtěla hlavou. "Jak to, že se tu neupečeš?"

Došla k oknu a pokoušela se otevřít uprášenou ventilačku vyztuženou drátěným pletivem. Okno bylo zatuhlé věkem, barvou a kusy izolační hmoty, které lezly zpod rámu jako červi. Rune shlížela na nazelenalý pruh řeky Hudson a přitom lomcovala ventilačkou, až jí svaly nabíhaly námahou. Hlasitě hekala. Stu pochopil narážku, vzlédl ze židle a neochotně se zvedl. Byl sice mladý a žádný zakrslík, ale svaly tužil jen hnětením těsta a šleháním bílků. Po třech minutách udýchaně uznal porážku.

"Stejně by sem zvenku šlo akorát horko." Zase si sedl a dál škrábal na kus papíru recept. Po chvilce se zamračil.

"Přišlas něco vyzvednout? Myslel jsem, že pro L&R momentálně nic neděláme, nebo snad jo?"

"Ne, chtěla jsem se tě jen na něco zeptat. Je to osobní."

"A na co?"

"Kdo jsou vaši klienti?"

"A to má být osobní? No, většinou reklamky a nezávislí tvůrci. Někdy i velká studia a agentury, ale..."

"Co myslíš těmi nezávislými?"

"Malá studia, co natáčejí dokumenty nebo nízkorozpočtové filmy. Jako L&R... Culiš se a tváříš se jako lilium. Nikdy jsem nevěděl, co přesně tohle přirovnání znamená, ale řekl bych, že k tobě sedí. Tak o co kráčí?"

"Děláte taky mládeži nepřístupné filmy?"

"Myslíš porno? No jasně, každou chvíli. Čekal jsem, bůhví na co se nezeptáš."

"Mohl bys mi říct o nějaké společnosti, která tyhle věci točí?"

"Tak to nevím. Nevztahuje se na to nějaká obchodní etika, něco jako klientovo tajemství?"

"Stu, mluvíme o filmech, které jsou nejspíš ve většině států ilegální, a ty si lámeš hlavu s etikou?"

Pokrčil rameny. "No tak jo, ale nesmíš jim vyžvanit, že jsem tě poslal já. Zkus Lane Duck Productions. Je to velká společnost. A sídlí jenom pár bloků od vás."

"Od L&R?"

"Jo. Na rohu Devatenáctý a Pátý."

Zatočil velkým otočným adresářem, ze kterého dýchlá vůně horkého odpoledne v knihovně, a opsal jí adresu.

"Pracuje pro ně nějaká herečka, která je v téhle branži známá?"

"V jaké branži?"

"V pornofilmech."

"To se ptáš mě? Nemám páru."

"Když při postprodukci děláte titulky, to si nevšímáš jmen? Které se tam objevuje nejčastěji?"

Na minutku se zamyslel. "Nemám ponětí, jestli je známá, ale jednu herečku z Lame Duck vídám v jednom kuse. Jmenuje se Shelly Lowe."

To jméno znělo Rune povědomě.

"Není to taková blondýna s podlouhlým obličejem?"

"Jo, to bude ona. I když na obličej se jí obvykle nekoukám."

Rune se zamračila. "Jseš čuně."

"Ty ji znáš?" zeptal se.

"Na Times Square někdo vyhodil do povětří pornokino - slyšels o tom?"

"Ne."

"Stalo se to dneska, před pár hodinami. Pokud se nepletu, hrála ve filmu, který tam zrovna promítali."

Zastrčila si adresu do kabely z umělé leopardí kůže.

Stu se houpal na židli.

"Tak co?" zeptala se Rune.

"Co jako?"

"Ty nejsi zvědavý, proč se na to všechno vyptávám?"

Stu odmítavě třep rukou. "To je dobrý. Některý věci si je lepší nechat pro sebe." Zalistroval v časopisu a zeptal se: "Už jsi někdy jedla tarte aux marrons?"

2

Kontrasty. Rune seděla v rozlehlé vstupní hale Lame Duck Productions a dívala se, jak se k ní blíží dvě mladé ženy.

Nad hlavou se jí lině otáčely větráky a vháněly dovnitř klimatizovaný vzduch.

Žena vpředu kráčela, jako by na to měla univerzitní diplom.

Špičky jejích bot mířily přímo vpřed, záda měla rovná jako pravítko, boky se jí nehoupaly. Měla medově plavé vlasy, stažené do ohonu šňůrkou spletenou z duhových nitek. Na sobě měla bílou kombinézu, ale vyhnula se nevkusu, protože si k ní neobula vysoké boty, ale sandály a přepásala si ji tenkým koženým páskem.

Rune si ji důkladně prohlížela, ale stejně si nebyla jistá, jestli je to ta žena z plakátu. Na fotografii před pornokinem byla dokonale nalíčená, teď měla pleť matnou. Vypadala dost unaveně.

Druhá žena byla o něco mladší. Byla malá, pleť se jí leskla makeupem a krátké černé tílko na ní praskalo ve švech. Měla mohutné a nepochybně falešné - poprsí a široká ramena. Tílko odhalovalo útlý pas, zpod minisukně čouhaly štíhlé nohy. Na rozdíl od kolegyně se nevkusu neubránila - měla vysokánské jehlové podpatky, natupírované vlasy nastříkané třpytem a byla křiklavě nalíčená v purpurových a hnědých tónech, které se snažily, seč mohly, aby potlačily široký slovanský nos.

Nebyla by ošklivá, pomyslela si Rune, kdyby ji máma naučila, jak se má oblékat.

Obě ženy se před ní zastavily. Menší se usmála. Vysoká blondýna se zeptala: "Vy jste ta novinářka - z čeho že? - z Erotického filmového měsíčníku!" Potřásla hlavou. "Myslela jsem si, že už znám z těchhle časopisů úplně každého. Vy jste u nich nová?"

Rune už už chtěla zalhat, ale pak z náhlého popudu přiznala: "Spíš nejsem tak docela upřímná."

Nechápavý úsměv: "Cože?"

"V recepci jsem zalhala. Aby mě sem pustili. Vy jste Shelly Lowe?"

Žena se zamračila. Pak se překvapeně usmála a přisvědčila: "Ano. Ale je to pseudonym."

Potřásla si s Rune rukou; měla sebevědomý stisk, pevný jako muž.

"Já jsem Nicole," ozvala se její kamarádka. "A je to moje pravé jméno. Ale příjmení ne - D'Orleans." Vyslovila ho francouzsky. "Píše se to stejně jako to město."

Rune opatrně přijala nabízenou ruku; Nicoliny purpurové nehty byly bezmála tři centimetry dlouhé.

"Já jsem Rune."

"Zajímavé jméno," poznamenala Shelly. "Je pravé?"

Rune pokrčila rameny. "Stejně pravé jako to vaše."

"V téhle branži se člověk setká se spoustou uměleckých pseudonymů," podotkla Shelly. "Občas mi z nich jde hlava kolem. Teď mi prozradte, proč jste lhala."

"Protože jsem si myslela, že kdybych řekla pravdu, přibouchli by mi dveře před nosem."

"Proč by to dělali? Jste snad nějaká bláznivá puritánka? Na to nevypadáte."

"Chtěla bych o vás natočit dokument," přiznala Rune.

"Cože?"

"Víte o tom bombovém útoku?"

"Ano. Je to prostě příšernost." Nicole se přehnaně otřásla.

"Všichni už o tom víme," odpověděla Shelly.

"Chtěla bych to použít jako odrazový můstek."

"A odrazit se chcete směrem ke mně?" zeptala se Shelly.

Rune se vůči jejím slovům chtěla ohradit, ale pak připustila: "Tak nějak."

"Proč jste si vybrala zrovna mě?"

"Čirou náhodou. Když ta bomba vybuchla, právě běžel jeden z vašich filmů."

Shelly pomalu pokývala hlavou. Rune se přistihla, že od ní nemůže odtrhnout oči. Zatímco Nicole při zmínce o výbuchu v kině křivila široký, přehnaně nalíčený obličej, zavírala oči a div se nekřížovala, Shelly se prostě jen se založenými rukama opírala o sloup a naslouchala.

Rune zrozpačitěla. Pod Shellyiným upřeným pohledem si připadala hloupě a dětinsky.

Nicole vytáhla z kapsy žvýkačku bez cukru, rozbila ji a začala žvýkat. Rune prolomila ticho: "Tak takhle se věci mají."

Shelly se jí zeptala: "Víte něco o pornoprůmyslu?"

"Jeden čas jsem pracovala ve videopůjčovně. Šéf mi tvrdil, že z pornofilmů máme největší profit."

Byla na sebe pyšná, že použila obchodní termín. Profit. Takhle mluví o erotických filmech zralí lidé.

"Točí se v něm velké peníze," přitakala Shelly. Měla zvláštní oči; jako by z nich sršelo světlo. Světlemodré laserové paprsky. Teď Rune propalovaly skrz naskrz, ale vycítila, že jsou proměnlivé - že Shelly stačí vyslat nervovými vlákny pokyn a může se vmžiku dívat pátravě, rozrušeně nebo pomstychtivě. Taký odhadovala, že v těch očích asi obvykle nejiskří veselím a že je toho spousta, co nechtějí odhalit.

Hodlala začít svůj dokument detailním záběrem na Shellyiny oči.

Herečka se mlčky ohlédla po Nicole, která zaujatě žvýkala žvýkačku.

"Vy dvě... účinkujete spolu?" Jakmile Rune vypustila tu otázku z úst, zrudla jako rak.

Herečky si vyměnily pohled a rozesmály se.

"Chtěla jsem se zeptat...", soukala ze sebe Rune.

"Jestli spolu pracujeme?" doplnila Nicole.

"Občas," řekla Shelly.

"Taky jsme spolubydlící," dodala Nicole.

Rune se rozhlédla po kovových sloupech a plechovém stropě.

"Vypadá to tady zajímavě. Zvláštní studio."

"Bývala to továrna na košilové zboží."

"Na co že?" nechápala Nicole.

"Na halenky," odpověděla Shelly, aniž odtrhla pohled od stropu.

Shelly je vysoká a není oslnivě krásná. Co na ní člověka na první pohled upoutá, je držení těla (a očí!). Má nízko posazené lící kosti. Její pleť má strukturu a matný odstín polojasné letní oblohy.

"Jak jste se dostala do téhle branže?"

"Když mi bylo dvanáct, znásilnili mě. Strejda mě sexuálně obtěžoval. Jsem závislá na heroinu - copak to na mně není vidět? Z Michiganu mě unesli zahraniční dělníci..."

Nicole si připálila cigaretu. Přitom nepřestávala žvýkat.

Shelly sjela očima od plechového stropu k Rune. "Říkala jste, že to má být dokument?"

Rune přisvědčila: "Jako ty, co dávají na PBS."

"Jednou to po mně jeden chlápek chtěl," prohodila Nicole. "Abych prej točila dokument. Ale je vám doufám jasný, o co mu ve skutečnosti šlo."

Shelly se zeptala: "Je venku ještě pořád takové vedro?"

"K padnutí."

Nicole se uchechtla, i když Rune neměla ponětí čemu.

Shelly přešla do míst, kam proudil chladný vzduch z klimatizace.

Otočila se a zadívala se na Rune. "Vypadáte jako nadšenec. Patrně máte víc nadšení než talentu. Promiňte, je to jenom můj subjektivní dojem. Pokud jde o váš film - musím si to rozmyslet. Nechte mi na sebe spojení."

"Ten film bude báječný, věřte mi. Mohla bych..."

"Musím si to rozmyslet," zopakovala Shelly nevzrušeně.

Rune se střetla s jejím odtazitým výrazem. Zaváhala, pak zalovila v leopardi kabele, ale než vyhrabala reklamní propisku na jedno použití, Shelly jí podala těžké nablýskané pero značky Montblanc.

Násada byla příjemně teplá. Rune psala pomalu a pečlivě, ale Shellyin upřený pohled ji znervózňoval, a tak byly řádky rozhrkané a kostrbaté. Podala Shelly lístek a vysvětlila: "Tady bydlím. Christopher Street. Až úplně na konci. Na řece.

Určitě to najdete."

Odmlčela se. "Ozvěte se?"

"Možná," řekla Shelly.

"Je, nafilmuj mě, kotě, pocem, nafilmuj mě."

"Hele, nechceš si natočit mého ptáka? To si ale budeš muset pořídit širokoúhlejší objektiv."

"Chachacha, potřebovala by spíš mikroskop."

"Di do prdele, blbče."

Rune si svých obdivovatelů nevšímala. Vystoupila z metra na Times Square, hodila si kameru na rameno a vykročila po nástupišti.

Minula chumel žebráků, zavrtěla hlavou nad jejich prosbami o drobné, ale nasypala pár čtvrtáků do krabičky před mladým jihoamerickým párem, který za ochraptělé hudby z kazetáku tancoval tango.

Bylo osm večer, přesně týden poté, co se sešla se Shelly a Nicole.

Od té doby herečce dvakrát volala. Napoprvé se Shelly stavěla k natáčení vyhýbavě, ale když Rune zatelefonovala podruhé, zeptala se: "Kdybych na to kývla, nechala byste mě schválit konečný sestřih?"

Rune díky práci v L&R a lásce k filmům věděla, že konečný sestřih - hotová verze, která se promítá v kinech - je svatým grálem filmářského řemesla. Mluvit do něj smí pouze režisér a producenti.

Žádný herec v celé hollywoodské historii jakživo konečnou verzi neschvaloval.

Ale přesto odpověděla: "Ano."

Instinktivně vycítila, že jinak Shelly Lowe na filmování nepřistoupí.

"Zítřka nebo pozítří vám dám vědět, jak jsem se rozhodla."

Ted' Rune hodlala pořídit záběry, které navodí atmosféru a přiblíží divákům místo a prostředí, ve kterém se film odehrává.

Tohle místo atmosférou přímo sálalo. Život na Times Square, v samém srdci newyorské vykřičené čtvrti. Vzrušovalo ji pomyšlení, že právě natáčí svůj první film, ale nezapomínala na slova svého učitele Larryho, který ji před chvílí, když opouštěla studio L&R, nabádal: "Nepřežeň to, Rune. Natočit hodinu a půl skvělé atmosféry umí každý idiot. Hlavní je příběh. Zapiš si to za uši. Příběh."

Vnořila se do víru, hluku a šilenství na Times Square, křižovatce Sedmé avenue, Broadwaye a Dvaadvacáté. Čekala u obrubníku na zelenou a prohlížela si nahodilé seskupení, které se vtisklo do asfaltu - víčko od limonády, střípek zeleného skla, mosazný klíč, čtvrták.

Když se na tu koláž pořádně zadívala, spatřila v ní čertovský obličej.

Před ní se z betonového ostrůvku obtékaného širokými ulicemi tyčila vysoká bílá budova; ve výšce patnácti metrů běžely na širokém světelném pruhu nejnovější zprávy: "... RUSOVÉ DOUFAJÍ, ŽE..."

Naskočil další text, takže konec věty se Rune nedozvěděla. Přešla ulici a minula hezkou černošku v přepásaných žlutých šatech, která vykřikovala do mikrofonu: "V nebi je to lepší. Amen! Vzdejte se tělesných žádostí. Amen! Můžete vyhrát v loterii, stát se milionářem, miliardářem, získat všechno, po čem toužíte. Ale ani to všechno se nevyrovná blaženosti, kterou naleznete v nebi. Amen! Vzdejte se svého hříšného počínání, svého chtíče... Jestli dnes večer ve svém pokojíku umřu, budu chválit našeho dobrotivého Pána, protože vím, co to bude znamenat. Bude to znamenat, že už zítra se ocitnu v nebi.

Amen!"

Hrстка lidí sborově zahučela amen. Většina šla bez povšimnutí dál.

O něco severněji bylo Times Square víc nábl; stála tu budka s prodejnou zlevněných vstupenek a byl odtud výhled na obří neony, které zná každý, kdo se někdy díval na televizi. Právě tady byla restaurace Lindy's, kde se za přemrštěnou cenu prodává proslulý tvarohový koláč. Právě tady byla Brill Building - centrum hudebního průmyslu. Několik nových nablýskaných kancelářských budov, nově otevřené premiérové kino.

Ale těm místům se Rune vyhnula. Zajímal ji jižní cíp náměstí.

Procházela kolem záplavy vývěsek v obchodech, podloubích a kinech: ZASTAVTE PROJEKT REVITALIZACE TIMES SQUARE!

Šlo o velkolepý plán, který odsud chtěl všechny vystěhovat a umístit sem kanceláře, drahé restaurace a divadla. Prostě tohle místo zvelebit. Nikdo o to nestál, ale nikdo se nezmohl na organizovaný odpor.

To byl paradox, který v Times Square tkvěl - bylo čínorodé a apatické zároveň. Kypělo životem, jenže člověk přesto cítil, že zlatým časům těchhle končin pomalu odzvání. Spousta obchodů zbankrotovala.

Bistro Nedick's, kde se už od čtyřicátých let prodávaly párky v rohlíku, zavřelo a nahradila ho vypulírovaná, zrcadly ověšená pizzerie.

Z kdysi věhlasných biografů na Dvaadvacáté fungovalo už jen pár posledních. A ve všech se promítalo porno, akční filmy a horory.

Rune se podívala přes ulici na obrovskou starou budovu Amsterdam Theater ve stylu art-deco. Měla zabeďněná okna a elegantně tvarované ručičky hodin už napořád ukazovaly za pět minut tři. Kterého asi dne, kterého měsíce, kterého roku? Rune zabloudila pohledem do postranní uličky a zachytila rychlý pohyb. Jako by ji někdo sledoval, někdo v červené bundě. Na hlavě měl klobouk, nebo se jí to aspoň zdálo. V mžiku byl tentam.

Paranoidní představa. Na tomhle místě není divu.

Procházela kolem desítek malých obchůdků, které nabízely bižuterii, elektroniku, laciné botasky, pasové fotografie, suvenýry, imitace parfémů, značkových hodinek a oblečení. Všude se to hemžilo pouličními prodáváči, kteří k sobě vábili turisty.

"Hej pane, hej paní, pojd'te sem... Mám tady něco, co se vám zaručeně bude líbit. Pojd'te se podívat..."

Jeden obchod, jmenoval se Arts Novelties, měl okna zatřená černou barvou a jeho jediný poutač hlásal:

ZBOŽÍ PRO CHVÍLE VOLNA.

ZÁKAZ VSTUPU OSOBÁM MLADŠÍM JEDNADVACETI LET.

Rune se pokoušela nakouknout dovnitř. Co to sakra může být, zboží pro chvíle volna?

Šla dál, prohýbala se pod tíhou kamery a po obličejích, po krku i po těle se jí řinul pot.

Páchlo to tu česnekem, olejem, močí, shnilými zbytky jídla a výfukovými plyny. A těch lidí... Odkud se proboha všichni berou? Vždyť jsou jich tu tisíce. Kde asi bydlí? Tady ve městě? Na předměstí? Co tu dělají?

Rune uhnula z cesty dvěma výrostkům v tričkách a džínách, kteří si arogantně klestili cestu zástupem, oháněli se lokty na všechny strany a rádoby drsně na sebe halekali.

"Hele, vole, ten sráč jeden si myslí, že dyž je můj šéf, může si na mě vyskakovat, vole. No co bys tomu řek, vole?"

"Sráč jeden, na voba si na nás vyskakuje."

"Este jednou si to zkusí a rozflákám mu držku, vole. Přisámboh mu rozflákám držku, zasrancovi jednomu..."

Minuli ji a Rune se dál snažila polapit na filmový pás pulzující tep Times Square.

Druhé takové místo aby v New Yorku pohledal.

Times Square...

Každá kouzelná říše potřebuje svůj Mordor nebo Hádes. Rune tudy dnes procházela s klidným srdcem. Je na dobrodružné výpravě, točí film. O výbuchu, ale přitom ne o něm. Nic ji nenutí tohle svérázné místo před někým ospravedlňovat ani ho lakovat narůžovo. I když nalakovat by tu potřeboval kdejaký kandelábr.

Za sebou uslyšela hlasité odfrknutí.

Bezva! Jedou rytíři!

Namířila kameru na dva jízdni policisty. Drželi se v sedlech rovně jako pravítka, koně potřásali hlavami, dusali mohutnými kopyty po ulici a trousili za sebou kobližky.

"Hej, sire Gawaine!" zavolala Rune.

Policisté se po ní otočili, ale usoudili, že jim nestojí za flirt, a dál kamennými pohledy zpod přileb v barvě červených vajíček propátrávali ulici.

Rune odtrhla oči od vysokého kaštanového hnědáka a vtom znovu zahlédla neznámého v červené bundě. Zmizel ještě rychleji než předtím.

Navzdory horku jí přeběhl mráz po zádech.

Kdo je to?

Nikdo, řekla si. Prostě jen jeden z deseti milionů obyvatel kouzelného království. Pustila ho z hlavy, zahnula za roh a vykročila po Osmé avenue k místu, kde stávalo kino Sametová Venuše.

Cestou napočítala šest pornokin a sexshopů. Někde inzerovali živá taneční vystoupení, peep show, jinde nabízeli filmy, které mohl člověk za čtvrták nebo za žeton sledovat v soukromí oddělené kabinky.

Jeden krámk měl otevřené dveře. Rune do nich nasměrovala objektiv a snímala instrukce (DO KABINKY VSTUP POUZE PO JEDNOM. PRAVÍ TAK VYHLÁŠKA I NAŠE ZÁSADY. PŘEJEME VÁM HEZKÝ DEN), dokud ji hromotluk prodávající žetony neodehnal.

Nafilmovala davy lidí vracejících se z práce domů na newyorská předměstí. Někteří chodci okukovali výlohy, ale většina apaticky zírala přímo před sebe. Tu a tam někdo bez zpomalení nenápadně vklouzl do kina, jako by ho tam odfoukl poryv větru.

Vtom k Rune s vlahým větříkem zavál nakyslý pach spáleniny.

Bylo jí jasné, že je to z vyhořelého kina. Vypnula kameru a přidala do kroku.

Padl na ni strach. Zase ty paranoidní představy. Vybavoval se jí hromový výbuch bomby. To, jak se jí země otřásla pod nohama.

V duchu viděla mrtvá těla, kusy těl. Děsivou spoušť, kterou za sebou zanechal oheň. Ohlédla se, ale nezaregistrovala, že by se jí někdo držel v patách.

Šla dál s hlavou plnou myšlenek. Incident měl v tisku náležitý ohlas. Zprávy o jedenácté věnovaly události plných deset minut, časopis Time podnítila k článku o současných trendech v pornofilmech ("Tvrdé časy pro tvrdé porno?") a Village Voice zase uvažoval o tom, že pumový útok poukázal na rozpor v ústavě ("Úcta k náboženství versus svoboda tisku"). Ale jak předpovídal Larry, byly to samé zprávy a reportáže. Nikdo událost nezpracoval jako lidský příběh.

No tak, Shelly, prosila v duchu. S tebou to všechno stojí a padá.

Potřebuju tě...

Když došla k troskám kina, zastavila se a položila ruku na žlutou policejní pásku. Páchlo to tu hůř než těsně po výbuchu. Ve vzduchu visel těžký odér z mokrého ohořelého čalounění, ze kterého se jí obracel žaludek. A ještě něco tu nechutně, nasládlé čpělo. To jsou určitě spálená těla, pomyslela si Rune a honem se snažila vytěsnit tu představu z mysli.

Naproti přes ulici stálo další kino. Neonový poutač hlásal: ŠPIČKA V ZÁBAVĚ PRO DOSPĚLÉ. SKVĚLÉ ZÁŽITKY, POHODLÍ, BEZPEČÍ. Rune usuzovala, že zákazníci to světelné ujištění asi moc neuklidňuje a že kšefty jdou bledě.

Obrátila se zpátky k zčernalým troskám. Così se mezi nimi pohnulo.

Rune sebou trhla a hlavou jí blesklo: Sakra, už je tu zas! Ten, kdo ji sledoval na Times Square, ať už je to kdokoli.

Mušský obličej...

Zachvátila ji panika. Už se chtěla otočit a vzít nohy na ramena, ale pak si domnělého pronásledovatele důkladněji prohlédla. Měl na sobě džíný a tmavomodrou větrovku s bílým nápisem NEWYORSKÁ POLICIE na hrudi. Byl to Kovboj. Ten pyrotechnik.

Zavřela oči a pomalu vydechla. Snažila se zklidnit pocuchané nervy. Seděl na skládací židličce a prohlížel si list bílého papíru.

Pak si ho zastrčil do kapsy. U jeho pravého boku zahlédla úzké hnědé pouzdro s pistolí. Zvedla těžkou kameru a asi minutu pořizovala záběry s hodně otevřenou clonou, aby v prohlubujícím se šeru bylo vůbec něco vidět.

Muž pohlédl přímo do kamery. Rune čekala, že jí poručí, aby zmizela, ale jen vstal a začal bloumat mezi rozvalinami, tu a tam rozhrábl nohou suť, co chvíli se shýbl a cosi zkoumal, přejížděl dlouhou černou baterkou po zbytcích zdí a podlahy.

Obraz v hledáčku kamery se úplně vytratil. Setmělo se hrozně rychle, anebo to prostě jen nezaregistrovala. Otevřela clonu na maximum, ale obraz byl pořád moc tmavý a Rune s sebou neměla žádné umělé osvětlení. Věděla, že točit dál nemá smysl. Vypnula kameru a sundala si ji z ramene.

Když se znovu podívala k ruinám kina, Kovboj už tam nebyl.

Kam se poděl?

Někde poblíž zaslechla rázné kroky.

Něco žuchlo.

"Haló!"

Nic.

"Hej!" zavolala Rune znovu.

Nikdo jí neodpověděl. Zakřičela do trosek kina: "Sledoval jste mě? Hej, detektive! Někdo mě sledoval. Byl jste to vy?"

Znovu se něco ozvalo, znělo to jako klapání bot po asfaltu.

Přicházelo to zblízka, ale nedovedla přesně určit směr.

Pak nastartoval motor. Rune se otáčela kolem dokola a pátrala po modrobílém dodávce s nápisem PYROTECHNICKÁ JEDNOTKA. Nikde ji neviděla.

Z postranní uličky vyjelo tmavé auto a zmizelo po Osmé avenue.

Zase znervózňela. A kdyby jen to, bůhvíproč dostala hrozný strach. Rozhlížela se po lidech kolem, ale všude viděla jen neškodné chodce. Lidi mířící do kin. Každý byl pohroužený ve svém vlastním světě. Nikdo v kavárnách a barech si jí nevšímal. Kolem se prohrnula horda turistů, zjevně nechápali, proč je proboha průvodce zavedl právě do těchto končin. K Rune přistoupil jakýsi teenager, snědý Hispánc, zkusil s ní neškodně zaflirtovat, a když ho ignorovala, popřál jí pěkný večer a šel dál. Po protějším chodníku se loudal muž v širokém klobouku, v ruce nesl tašku z obchodu Lord & Taylor a prohlížel si výlohu obchodu s pornočasopisy.

Nikde nikdo v červené bundě, nikdo ji nesledoval.

Paranoia, přesvědčovala se. Jenom jsem si to namlouvala.

Výndala z kamery kazetu, schovala ji do leopardí kabely a zamířila k metru. Usoudila, že na jeden večer už má atmosféry ažaž.

V boční uličce naproti tomu, co zbylo z kina Sametová Venuše, seděl vedle kontejneru bezdomovec a popíjel z láhve Thunderbird. Přimhouřenýma očima si prohlížel muže, který do uličky vešel. Hergot, jde se sem vychcat, pomyslel si. Dělej to v jednom kuse. Nalejvaj se s kamarádkama pivem a pak to nevydržej na Perm Station a choděj mi chcát sem do mé uličky. Rád by věděl, jak by se ten chlap tvářil, kdyby mu pro změnu on vtrhl do bytu a vymočil se mu uprostřed obývacího.

Ale muž si nerozepsal poklopec. Zůstal stát na kraji uličky, vyhlížel na Osmou avenue, něco tam sledoval a mračil se.

Bezdomovec dumal, co tam ten člověk pohledává, proč má na hlavě ten staromódní širák. Ještě jednou si lokl z láhve a pak ji postavil na zem, až to cinklo.

Muž se otočil jako na obrtlíku.

"Nemáte čtvrták?" zeptal se bezdomovec.

"Vyděsil jste mě. Netušil jsem, že tu někdo je."

"Nemáte čtvrták?"

Neznámý zalovil v kapse. "Jasně. Koupíte si za něj alkohol?"

"Nejspíš jo," odpověděl bezdomovec. Občas, když žebrol na zastávkách, pokřikoval: "Pomozte němýmu, pomozte němýmu..., chci se zpít do němoty." A lidi se chechtali a dávali mu víc než obvykle.

"Oceňuju upřímnost. Tumače." Muž mu podal minci.

Bezdomovec po ní sáhl, ale vtom ho ten člověk popadl levičkou za zápěstí.

"Počkejte..."

Jenže muž nepočkal. Bezdomovec ucítil na krku palčivou bolest. Neznámý ho pustil, bezdomovci vylétly ruce ke krku a pod prsty ucítil rozchlípené cary kůže. Zhlédl mužovu ruku, jak zavírá břitvu s čepelí celou od krve.

Chtěl volat o pomoc. Jenže z ran mu tryskala krev a před očima se mu zatmívalo. Pokusil se vstát, ale jen sebou tvrdě žuchl zpátky na dlažďení. Muž sáhl do tašky s logem Lord & Taylor, vylovil z ní červenou větrovku a oblékl si ji. Pak ostrým tempem zamířil pryč, jako by prostě spěchal z práce na vlak, který ho má odvézt domů.

3

Příštího rána ležela Rune v posteli - tedy vlastně na palandě a naslouchala šumění řeky. Vtom někdo zatukal na dveře. Natáhla si džíny a červené hedvábné kimono a šla otevřít. Za dveřmi spatřila záda Shelly Lowe. Herečka stála na krátkém můstku natřeném na žluto a dívala se na vlnky, které jí šplouchaly u nohou.

Otočila se a nevěstičně zakroutila hlavou. Rune se té dobře známé reakci pousmála.

"To je hausbót! Bydlíte na hausbótu."

Rune poznamenala: "Dřív jsem to vtipně komentovala, že mám vodu v suterénu, ale už se mi to oposlouchalo. A vtipů o hausbótech moc neexistuje."

"Nemáte z toho mořskou nemoc?"

"Hudson není Hornův mys."

Rune ustoupila, aby Shelly mohla vejít do uzoučké chodby. V dálce, na střeše budovy přístavního mola, zahlédla barevný zákmit. Červený. Něco jí to připomnělo, něco, z čeho by měla být nervózní. Ale nedokázala si vzpomenout co. Vešla za Shelly do útrob lodi.

"Ukažte mi to tady," požádala herečka.

Styl: předměstský ranč z padesátých let v námořnickém vydání. Dole obývací, kuchyně a koupelna. Nahoře nad úzkými schůdky dva malé pokojíky - kormidelná a ložnice. Zvenčí obíhala obytné prostory paluba se zábradlím.

Bylo to tu cítit motorovým olejem a růžovým potpourri.

Rune se Shelly pochlubila svým nejnovějším úlovkem - pultuctem průhledných těžitek s barevnými kousíčky umělé hmoty uvnitř.

"Miluju staré věci. Tyhle jsou zaručeně z roku 1955. To byl skvělý rok, máma to aspoň tvrdí."

Shelly ze zdvořilosti pokývala hlavou a rozhlížela se po pokoji.

Zdvořilost tady podrobovalo zatěžkávací zkoušce k deco - tyrkysové stěny, malovaná váza (a na ní žena v třetířtečních kalhotách vedoucí na vodítku pudla), lávové lampičky, ledvinovité plastické stoly, stínítko vyrobené z lepenkových krabic od čistících prostředků, křesílka z tepaného železa a černé plachtoviny, do kterých člověk zapadl jako do houpací sítě, stará závěsná televize.

A navíc spousta figurek pohádkových postavíček, plyšová zvířátka a police přetékající knížkami.

Shelly z jedné vytáhla ohmatané Pohádky bratří Grimmů, prolistovala je a zase vrátila zpátky.

Rune si ji zamyšleně prohlížela. Najednou ji něco napadlo. Rozesmála se.

"Víte, co je zvláštní? Mám vás na obrázku."

"Mě?"

"No, ne tak úplně. Tady, koukněte."

Vytáhla z poličky uprášenou knížku a rozevřela ji. Proměny "Napsal to jeden starý Říman."

"Říman?" zeptala se Shelly. "Jako Julius Caesar?"

"Jo. Mrkněte se na tenhle obrázek."

Shelly se podívala na barevnou ilustraci krásné ženy, kterou vyvádí z temné jeskyně muž hrající na lyru. V popisku stálo: Orfeus a Eurydika.

"Vidíte, to jste celá vy. Eurydika. Jste jí hrozně podobná."

Shelly zavrtěla hlavou, ale pak se na obrázek ještě jednou pořádně zadívala. Usmála se.

"A víte, že máte pravdu? Je to legrační." Mrkla na hřbet knížky. "To je římská mytologie?"

Rune přikývla.

"Je to smutný příběh. Eurydika umřela a odešla do Hádů. Orfeus - to byl její manžel, ten muzikant - ji šel vysvobodit. No není to romantika jaksepatří?"

"Moment, ten příběh znám. Byla to opera. Že to nakonec špatně dopadlo?"

"Jo. Bohové starého Říma měli praštěná pravidla. Orfeus si ji mohl vyvést z podsvětí, ale cestou se po ní nesměl ohlídnout. To nedává moc smysl, co? No, zkrátka tu podmínku nedodržel a tím všechno zvorál. Musela šupajdit zpátky. Všichni si myslí, že mýty a pohádky končí dobře. Ale vždycky to tak není."

Shelly si obrázek ještě chvíli prohlížela. "Já taky sbírám staré knížky."

"Jaké?" Rune čekala, že erotické.

Ale Shelly odpověděla: "Hlavně divadelní hry. Na střední škole jsem vedla dramatický kroužek. Holdovala jsem Thálii." Rozesmála se. "Kdykoli to zmíním před někým z branže - tedy z pornoprůmyslu -, zeptá se mě, co to bylo za holku a jestli jsem tenkrát byla lesba."

Potřásla hlavou. "Moje profese se nevyznačuje zrovna vysokou mírou vzdělanosti."

Rune rozsvítila ultrafialové světlo. Na černém plakátě se vynořil trojrozměrný obraz vesmírné lodi kroužící kolem Měsíce. Visel hned vedle fialovo-oranžových batikovaných závěsů.

"Míchám všechny možné styly," poznamenala. "Ale rozmanitost je přece koření života, ne? Člověk nesmí být suchar. To je moje krédo."

"Úplně souhlasím." Shelly vylezla do kormidelny a zatáhla za šňůru od pístů. Nic se neozvalo. "Dá se s tím plout?"

"Ne, nejezdí to," řekla Rune. "Teda vlastně počkat, měla bych o ní mluvit trochu srdečněji. Holka nejezdí."

"Nejezdí?"

"Nebo nepluje, nebo co se o lodích říká. Má rozbitý motor. Jednou jsme jeli s mým bývalým klukem podél Hudsonu a objevili jsme ji zakotvenou poblíž Bear Mountain. Byla na prodej. Požádala jsem majitele, ať mě proveze, ale prohlásil, že motor nefunguje, a tak jsme se museli nechat táhnout. Dlouho jsme se pak handrkovali o ceně, ale když souhlasil, že mi k ní přidá nábytek do jídelny, nebylo co řešit, prostě jsem ji musela mít."

"Platíte za to, abyste tu s ní mohla kotvit?"

"Jo. Platí se přístavní správu. Doky zůstávají v provozu, i když lodní doprava skomírá. Je to nehorázně drahý. Asi tu nebudu moc zůstat věčně. Ale zatím to zvládám."

"Není to tu nebezpečné?"

Rune ukázala jedním z malinkých okének ven. "Tohle molo je ještě pořád funkční, takže je celé oplocené. Kamarádím s hlídači. Hlídají mě a já jim na oplátku dávám dárky k Vánocům. Je prima mít vlastní střechu nad hlavou. A navíc se nemusím otravovat se sekáním trávníku."

Shelly se pousmála. "Jste... takový nadšenec. A žijete na Manhattanu v hausbótu, kdo to kdy viděl? To je úžasné."

Rune zajiskřilo v očích. "Jestli chcete vidět něco opravdu úžasného, tak pojďte sem."

Vyšla na úzkou, šedě natřenou palubu. Chytila se zábradlí a namočila si špičku nohy do kalné špinavé vody.

"Snad si nejedete zaplavat?" zeptala se Shelly opatrně.

Rune zavřela oči. "Věřila byste, že se dotýkám stejné vody, která šplouchá na Galapágách a v Benátkách a v Tokiu a na Havaji a v Egyptě? To je prostě nádhera! A možná - i když to nevím jistě - je to stejná voda, která se tříštila o příd' Santa Marie, Pinty a Niny i Napoleonových lodí. Možná s ní smývali krev, když usekli hlavu Marii Antoinettě... Ale to si jenom domýšlím. Ještě v tom nemám úplně jasno. Jestlipak voda něco jako umírá? Snažím se vzpomenout si na hodiny přírodopisu. Pokud se nepletu, prochází nekonečným koloběhem."

"Máte ohromnou představivost," poznamenala Shelly.

"To mi říká spousta lidí." Rune vytáhla nohu z vody. "Dáte si kávu? A něco k tomu?"

"Jenom kávu."

Usadily se v kormidelně. Rune si mazala toast burskou pomazánkou a Shelly usrkávala kávu. Byla sice hvězdou pornoprůmyslu, ale teď vypadala jako obyčejná hospodyňka odněkud z Connecticutu. Džíny, kotníkové boty, bílá blůza a kolem krku uvázaný světlemodrý svetr.

"Našla jste to tu snadno?" zeptala se Rune.

"Byla to hračka. Zatelefonovala bych vám předem, ale nedala jste mi číslo."

"Nemám telefon. Chtěla jsem si ho nechat zavést. Pozvala jsem si lidi z telekomunikací, ale když to tu viděli, vysmáli se mi a zase odjeli."

Po chvíli mlčení Shelly řekla: "Přemýšlela jsem o tom filmu. I když jste souhlasila, že mě necháte schválit konečnou verzi, nechtělo se mi do toho. Ale pak mě jistá událost přiměla změnit názor."

"Ten výbuch?"

"Ne. Hrozně jsem se pohádala s jedním chlapem, co pro něj pracuju. Nechci zacházet do podrobností, ale zkrátka mě to donutilo k zamyšlení. Uvědomila jsem si, jak se mi moje práce přičí. Už ji dělám moc dlouho. Je načase, abych s tím skoncovala. Kdyby mě ten film vyličil v příznivém světle a lidi viděli, že nejsem šlapka, třeba by mi to pomohlo sehnat seriózní práci."

"Budu se hrozně snažit. Namouduši."

"Jste mi sympatická." Z očí jí vyšlehly světlemodré laserové paprsky. "Připadá mi, že jste pro natočení mého příběhu ideální člověk. Kdy se do toho pustíme?"

"Co třeba hned?" navrhla Rune. "Mám dneska volno."

Shelly zavrtěla hlavou. "Teď zrovna nemůžu, ale co kdybychom si daly sraz odpoledne, řekněme v pět? Mohly bychom na tom pár hodin pracovat. Večer pak jeden nakladatel pořádá party. Většina nakladatelů, co vydávají pornočasopisy, taky točí filmy a videa. Bude tam spousta lidí z branže. Mohla byste si s nimi popovídat."

"To by bylo super! Kde chcete natáčet?"

Shelly se rozhlédla po místnosti. "Co třeba tady? Je tu útulno."

"Bude to perfektní rozhovor."

Shelly se usmála. "Třeba i budu upřímná."

Když Shelly odešla, Rune vykoukla z okna. Zase zahlédla na budově mola za pruhem kalné vody červený zákmit.

A vzpomněla si, odkud je jí ta barva povědomá.

Stejnou barvu měla větrovka nebo bunda toho člověka, co ho přistihla - nebo si to aspoň myslela -, jak ji na Times Square sleduje.

Došla do ložnice a převlékla se.

Uběhlo pět minut a červená tam ještě pořád byla. Za dalších pět minut už Rune běžela k molu, přikrčená jako voják pěchoty. Na krku měla pověšenou velkou chromovanou pišťalku, jakou používají fotbaloví rozhodčí. Usuzovala, že z ní hladce dostane sto dvacet decibelů a k smrti vyděsí každého, kdo by si na ni dovolil.

To zabere na lekové útočníky. Pro otrlejší měla v záloze něco dalšího. Malou plechovku. Obsahovala přes sto gramů vojenského slzného plynu CS-38. Rune cítila, jak ji tlačí v kapse, a to ji uklidňovalo.

Utíkala po asfaltce. Nebe se zatáhlo šedivými mraky a ve vlhkém vzduchu ještě víc zesílil hutný hnusobný pach řeky.

Panoval klid před bouřkou. Z kostelů se neslo vyzvánění zvonů. Bylo právě poledne.

Rune prolezla dírou v drátěném plotě a pomalu došla k budově mola. Zvedala se do výšky dvou pater, nátěr byl opršelý a prosvítalo pod ním holé dřevo. Nahoře stálo tmavomodrými literami, které v Rune vyvolávaly představu starých vlaků, jméno lodní společnosti, teď už skoro nečitelné. Jedno slovo bylo Amerika. A měla dojem, že vedle se slabě rýsuje modrá hvězdička.

Tři a půl metru vysoká dřevěná vrata působila impozantně, ale byla napůl vyvrácená z pantů a Rune škvírou snadno proklouzla dovnitř.

Uvnitř to vypadalo umolousaně a strašidelně. Kdysi odtud vyplouvaly do Evropy obrovské parníky. Pak sem nějaký čas zajížděly nákladní lodě, dokud se většina nákladní lodní dopravy nepřesunula do doků v Brooklynu a New Jersey. Teď už mola byla jen němými svědky zašlých časů. Jednoho dne se tu objevila nákladní loď zvící poloviny ragbyového hřiště, a než se Rune vrátila ze studia, zakotvila poblíž jejího hausbótu. Ale to byla jediná známka lodního ruchu v širém dalekém okolí.

Od chvíle, kdy se tady Rune usadila se svým hausbótem, zašla na tohle sousední molo už několikrát. Procházela se po něm a představovala si, jak odtud v devatenáctém století vyplouvaly luxusní zaoceánské parníky. Taky ji napadlo, jestli tu třeba nějaká loď neukryla pašované zboží (nejlíp zlaté pruty), na které se pak zapomnělo.

Vždyť na Hudsonu nedaleko odtud kdysi řádili piráti. Žádné truhly plné zlata však neobjevila a po pravdě řečeno, ani ji to nepřekvapilo.

Všude se válely jen prázdné kartónové krabice, kusy dřeva a zrezivělé harampádí.

I když už se vzdala naděje, že objeví poklad, občas pořádala na střeše pikniky s kamarády nebo odtamtud pozorovala nebeské obry, jak si hrají s mraky nad městem a pomalu mizejí v dálce nad Brooklynem a Queenssem. Čas od času sem zašla, když prostě jen chtěla být sama, a krmila racky.

Na konci vybihajícím nejdál do řeky se uvnitř budovy skrývalo bludiště prostor, kde kdysi bývaly kanceláře a vykládací doky. Dnes byly zabežněny prkny. Krom toho odtud vedly rozvrzané schody nahoru na střešinu. Slabounké světlo, které se sem místy dralo, vděčilo za svou přítomnost jen ledabylé práci tesařů.

Rune vklouzla dovnitř a pomalu postupovala ke schodišti. U jeho paty se propadla podlaha a zela v ní metr široká zubatá díra, která se otvírala do temnoty. Dole šplouchala voda. Pronikavě to odtamtud páchlo. Rune napíjala zrak,

aby díru v přitní rozeznama, a opatrně se jí vyhnula.

Cestou nahoru po schodech bedlivě naslouchala, ale neslyšela nic než vzdálený hukot aut, pleskání vody o podpěrné kůly a zvedající se vítr, který věstil, že bouřka se strhne co nevidět. Nahoře na podestě se zastavila. Vytáhla z kapsy plechovku se slzným plynem a rozrazila dveře.

Na střeše nikdo nebyl.

Vyšla ven, opatrně, krůček za krůčkem se posouvala po ztrouchnivělé dehtové lepence, dávala si pozor na každé došlápnutí. Došla až na kraj, pak se otočila a zamířila k druhému konci budovy, kde předtím zahlédla toho chlapa. Zastavila se a podívala se pod nohy.

Fajn, takže se mi to nezдалo. V prachu byly šlápoty. Velké - jako od pánských bot. A měly podrážku bez vzorku, jako klasické polobotky, ne jako botasky nebo tenisky. Ale jinak nikde nic. Ani popel z cigarety, ani odhozená láhev. Žádná tajemná poselství.

Jak tam tak stála, rozpršelo se. Rune doběhla zpátky ke schodům. Pomalu začala sestupovat dolů a ve tmě tápala chodidly po jednotlivých stupíncích.

Když byla na podestě v prvním patře, najednou něco zaslechla.

Zvuky přicházely z otevřených dveří tmavé místnosti, někdejší kanceláře. Vešla dovnitř s plechovkou slzného plynu pevně sevřenou v dlani. Ještě se ve tmě nerozkoukala, takže skoro nic neviděla.

Ale na sluch se spolehnout mohla. Znehybněla.

Je tady!

V místnosti někdo byl.

Ne že by zaslechla nějaký konkrétní zvuk - zavržení podlahy, šepot nebo tlumené kroky. Spíš k ní vzduchem zavanul pach. Anebo jí na něčí přítomnost upozornil šestý smysl, instinkt.

V mozku se jí rozblikalo výstražné světýlko: No, holka, je setsakra blízko a je ho pořádný kus.

Ani se nepohnula. Ten dotyčný taky ne, ale dvakrát zaslechla, jak se prudce nadechl. Její oči se pozvolna přizpůsobovaly tmě. Zvedla slzný plyn a rozhlížela se po terči.

Ruce se jí roztřáslly.

Není jeden, jsou dva.

A jsou to duchové.

Dva bledé přízraky. Podobné lidem, ale nejasné, neurčité. Oba na ni zírali. Jeden držel silný bílý obušek.

Namířila na ně slzným plynem. "Mám zbraň."

"Do prdele," zaklel mužský hlas.

Jiný hlas, taky mužský, řekl: "Chcete peníze? Vemte si moji peněženku. Vemte si obě."

Postupně se ve tmě rozkoukala. Přízraky se proměnily ve dva nahé, na ježka ostříhané třicátníky. Rozesmála se, když jí došlo, co pokládala za obušek; teď to bylo o poznání menší.

"Promiňte," omluvila se.

"To není přepadení?"

"Promiňte."

Spravedlivé rozhořčení: "Tak aby vám bylo jasné, vyděsila jste nás k smrti. Pro vaši informaci, je tady obsazeno."

Rune se zeptala: "Jak dlouho už jste tady?"

"Očividně dýl, než je radno."

"Asi tak hodinu?"

Vztekl se přetavil v úlevu. Muž kývl hlavou směrem k příteli a prohlásil: "Je sice dobře, ale tolik zas ne."

Druhý, věcněji: "Tři čtvrtě hodiny?"

"To spíš."

"Neslyšeli jste někoho jít dolů ze střechy?" vyptávala se Rune.

"Jo, já jo. Asi před čtvrtěhodinou. Pak jste vy šla nahoru a hned zase dolů. Dneska je to tu jak na hlavním nádraží."

"Viděli jste ho?"

"Zabíjeli jsme se jinejma věcmi..."

"Prosím vás," naléhala Rune. "Je to důležité."

"Měli jsme dojem, že si sem přišel užívat, ale zblízka jsme si ho neprohlíželi. Člověk si musí dávat bacha."

No jasně. Kdoví, na jakého zvrhlíka by mohl narazit, když provozuje sex v opuštěných přístavních budovách.

"Radši jsme ani neekli."

"Jak vypadal?"

"Střední postavy. Ale jinak netuším." Muž se obrátil k příteli: "Ty jo? Ne, nemáme ponětí."

"Nevšímli jste si, co měl na sobě?" zkoušela to Rune. "Bundu?"

"Červenou větrovku. A klobouk, takovej staromódní. A myslím, že černý kalhoty," odpověděl jeden z mužů.

"Přiléhavý," dodal druhý.

"Toho si člověk všimne."

"Tak díky," řekla Rune.

Když odcházela, zaslechla, jak si ti dva něco šeptají. Něco o tom, že je přešla nálada. "Ale můžu to aspoň zkusit." Scházela po schodech do přízemí.

Dívce bušící srdce se jí pozvolna uklidňovalo.

Rozesmála se. Je tady obsazeno. Proč si nevyberou romantičtější...

Skočil po ní zezadu.

Když u paty schodiště opatrně obcházela díru, drapl ji za ohon a smýkl jí dozadu. Uviděla ruku v rukavici svírající

břítvu, jak se jí přibližuje ke krku. Jednou rukou se chytila zábradlí a druhou popadla útočnicka za zápěstí a vši silou mu do něj zaťala své krátké nehty.

Donutila ho břítvu upustit a chvíli spolu zápasili. Rune bylo jasné, že jestli se pustí zábradlí, upadne, ale potřebovala hmatnout pro slzný plyn, který měla až na dně kapsy.

Pustila se, a zatímco se potýkala s útočnickem, zajela rukou do kapsy, vytáhla sprej a bez míření stiskla tlačítko. Vystříkl oblak droboučkových kapiček a oba je oslepil. Rune vykřikla bolestí, útočník se chytil za obličej a odvrátil se, ale na útěk se nedal.

Rune se v pádu poslepu pokusila něčeho zachytit, ale nahmatala jen vzduch. Zmocnila se jí panika. Tvrdě dopadla na záda, až si vyrazila dech. Překulila se na břicho, vyškřábala se na kolena a lezla pryč. Jenže muž se bleskurychle shýbl a chňapl ji za krk. Nebyl žádný silák. Ale měl na své straně moment překvapení - a úpornou snahu.

Nakopl ji do žeber a znovu jí vyrazil dech. Stočila se do klubička a lapala po vzduchu. Matně viděla rozmazanou postavu, jak šátrá po břítvě. Cítila prohnilé dřevo a říční vodu a motorový olej a hnilobu a v puse měla slano - možná to byly slzy, možná krev.

Ježíšikriste, ty oči ale pálí! Hůř než alkohol.

Taky začala šmátrat po zbraní, tápala kolem sebe a pokoušela se nahmatat plechovku se slzným plynem.

Útočník rezignoval na hledání břítvy a stočil pohled k podlaze opodál. Popadl Rune za límec a odvedl ji k zubaté černé díře, která se jako hladový chřtán otvírala do řeky Hudson. V uších jí hučelo. Strčil jí do díry hlavu, pak ramena. A pak ji chňapl za pásek a začal ji cpát dovnitř.

Rune se po něm ohnala nohou, chtěla ho nakopnout do slabin, ale netrefila se. Nijak mu neublížila, jen vztekle zavrčel a praštil ji pěstí do zad.

Tlumeně vykřikla. Vyhřkly jí slzy. Hutný pach rybiny stoupající z řeky ji dusil.

Útočník ji úporně strkal dovnitř a přitom kopal do prken, aby díru rozšířil. Uvolněné kusy dřeva mizely v temnotě dole. Byla tam taková tma!

Rune nahmatala zábradlí a chytila se ho jako klíště. Ale pro útočnicka to byla jen drobná překážka - kopl ji do ruky, takže se pustila.

Umím plavat.... Jenže jak v té tmě poznám, kde je hladina? A co když se odtamtud vyplavat nedá, co když je to jenom šachta, která vede třicet metrů hluboko?

Útočník podřep, jednou rukou ji popadl za vlasy, druhou se zapřel o okraj díry a vši silou ji cpal dovnitř.

"Hej! Panebože!"

Mužský hlas.

Útočník strnul.

"Prokristapána, co se tady děje?" křikl druhý z mužů seshora.

Buď se svoje dostaveníčko rozhodli předčasně zabalit, anebo už prostě skončili; každopádně se přišli podívat, co je to za hluk.

Útočník Rune pustil a zalétl pohledem ke schodům. Polekaně uskočil a Rune toho využila a vysoukala se z díry.

Odkulila se stranou. Když se po ní muž znovu vrhl, ocitl se tvář v tvář nikoli Rune, ale syčící trysce spreje.

Oblak slzného plynu mu vlétl přímo do nosu.

Čuče, ty parchante, jen čuče!

Zalupal po dechu, zakryl si oči a divoce po Rune skočil. Znovu po něm stříkla. Doklopýtal k ní, surově ji skopl do otvoru a pak vyběhl ven.

Dusot jeho kroků slábl, až úplně utichl.

Rune se vyškřábala z díry a zhroutila se na zem. Pevně stiskla víčka, aby se ubránila neskutečné bolesti. V nose a krku ji nesnesitelně páliło. Položila si tvář na dřevěnou podlahu páchnoucí kolomazí, dech se jí pozvolna zklidňoval a palčivá bolest odeznívala.

"Panebože," vydechl jeden z mužů. Oba už byli oblečení. "Nestalo se vám nic? Kdo to byl?"

Pomohli jí vstát.

"Viděli jste mu do obličeje?" zeptala se.

"Ne, všimnul jsem si jenom té bundy."

"Byla červená," dodal druhý. "Přesně jak jsem říkal. Jo, a taky měl ten klobouk."

"Měla byste zavolat policii... Co to tu tak příšerně smrdí?"

"Slzný plyn."

Odmlka. "Co jste vlastně zač?"

Rune se pomalu vzpamatovávala a poděkovala jim. Pak vyklopýtala ze skladiště na denní světlo.

4

Z nejbližší telefonní budky zavolala na policii. Dorazili obratem.

Ale přesně jak čekala, nemohli nic moc dělat. Nedovedla jim útočnicka podrobně popsat. Nejspíš běloch, středně vysoký. Barvu vlasů nevím, barvu očí nevím, rysy obličeje nevím. Měl na sobě červenou větrovku jako v Ted' se nedívej - tom strašidelném filmu podle povídky Daphne du Maurier. Z nechápavých výrazů policistů usoudila, že to žádný z nich neviděl ani nečetl.

Prohlásili, že zahájí vyšetřování, ale nijak nehýřili nadšením, že má u sebe slzný plyn CS-38, což je v tomhle městě

nelegální.

"Máte tušení, proč na vás zaútočil?"

Napadlo ji, že by to mohlo mít něco společného s jejím filmem, s tím pornokinem a s Mečem Ježíšovým. Pověděla jim to a z toho, jak se zatvářili, jí bylo jasné, že její případ předem považují za ztracený.

Zaklapli notesy a slíbili, že kolem občas projede hlídkový vůz.

Zeptala se, kolik lidí to bude vyšetřovat, ale odpovědi jí byl jen bezvýrazný pohled a prohlášení, že je mrzí, co se jí stalo.

A pak jí zabavili slzný plyn.

Když se umyla, vydezinfikovala si rány a vyhrabala zpod dřezu další plechovku slzného plynu, zamířila do L&R Productions.

"Jejda, copak jsme prováděli?" zeptal se Bob při pohledu na její obličej.

Nehodlala se mu svěřovat, že zranění možná nějak souvisejí s jejím filmem - vždyť kdyby ji příště na ulici rovnou odpráskli, ocitla by se v ohrožení jejich drahocenná kamera.

"Jeden hajzl si ke mně moc dovoloval. Dala jsem mu co proto."

"Hm, hm," utrousil Bob pochybovačně.

"Hele, po práci bych si zase potřebovala půjčit kameru. A taky světla."

Bob měl zrovna poučovací náladu. "Víš vůbec, co tohleto je, Rune?" zeptal se. Hladil mohutnou videokameru, jako by to byla zadnice lepě blondýnky.

"Larry mi to dovolil. Už jsem s ní točila."

"Vyhov starýmu pánovi, broučku. Pověz mi, co to je."

"Videokamera betacam, Bobe. Výrobek firmy Sony. Se záznamovým zařízením Ampex. Už jsem ji měla v ruce nejmíň padesátkrát."

"Víš, kolik ta srandička stojí?"

"Vsadím se, že víc, než bych si u vás vydělala za celý život."

"Hahaha. Stojí čtyřicet sedm tisíc dolarů." Udělal dramatickou pauzu.

"To už mi prozradil Larry, když mi ji poprvé půjčoval. Pochybuju, že by od té doby zlevnila."

"Jestli ji ztratíš nebo rozbiješ, zacáluješ to."

"Dám si pozor, Bobe."

"Víš, co se dá pořídit za sedmačtyřicet tisíc dolarů?" pronesl filozoficky. "Člověk se s nima může odstěhovat do Guatemaly a žít si až do konce života jako král."

"Dám si pozor."

Rune se pustila do číslování situačních plánek k návrhu televizní reklamy, kterou měli Larry s Bobem točit příští týden.

"Žít si až do konce života jako král," zopakoval ještě Bob na odchodu z kanceláře.

Rune nainstalovala kameru Sony na palubě hausbótu a vedle ní postavila čtyřsetwattový reflektor Redhead. Z velké role od trhala kousky stříbřité pásky a přilepila jimi na klapky lampy vratenový filtr. Shellyin obličej teď zalévala měkká záře.

Dobrý nasvětlení je klíčem k dobrému filmu, radil jí Larry.

Za Shelly umístila ještě jeden menší reflektor.

Kromě toho zjistila, že nad hereččinou hlavou jsou v záběru i vzdálená světla města, aniž by v objektivu dělala nežádoucí odlesky.

Podívala se do hledáčku a pomyslela si: To nemá chybu.

A taky si pomyslela: Navíc to vypadá, že vím, co dělám. Strašně moc chtěla na Shelly udělat dojem.

Zatímco se v práci babrala se situačními nákresy, vymýšlela pro Shelly otázky a poznamenávala si je na žlutý papírek.

Ale když teď rozsvítila světla a zapnula kameru, znejistěla. Otázky byly jako vystřižené z kurzu žurnalistiky, kam chodila na střední škole.

Ehm, kdy jste začala s touhle prací?

Ehm, jaké filmy kromě porna máte ráda?

Ehm, chodila jste na vysokou a jaký obor jste studovala?

Shelly naštěstí žádné otázky nepotřebovala. Rune natočila úvodní záběr, který plánovala celou dobu - velký detail na ty laserové modré oči -, a pak záběr oddálila. Shelly se usmála a rozpovíдалa se.

Mluvila klidným příjemným hlasem a vyzařovala z ní sebedůvěra a dokonalé sebeovládání stejně jako ze všech těch suverénních senátorů a burzovních makléřů, které bývají hosty debat na veřejnoprávní PBS.

Hodinu hovořila věcně a bez emocí o pornografickém průmyslu.

Pornofilmy neochotně, ale jistě skomírají. Už nejsou v módě, jak bývaly v sedmdesátých letech. Vzrušující příchut' zakázaného ovoce se vytratila.

Čím dál víc se prosazují názory militantních věřících a konzervativců.

Jenže jak Shelly vysvětlila, objevily se jiné skutečnosti, které rozvoji pornoprůmyslu naopak napomáhají. Tak třeba hrozba AIDS.

"Sex, na který se člověk dívá, je nejbezpečnější sex." Lidé jsou poslední dobou věrnější, mají míň milostných pletek, víc experimentují doma. Ani není třeba vláčet se do nějakého zaplivaného kina v zábavní čtvrti; na sexuální akrobacii se dá dívat doma v ložnici.

Změnily se i technologie. "Nová vlna popularity erotických filmů se zvedla hlavně díky rozmachu videa," objasnila

Shelly. Porno je podle ní pro video jako stvořené. Před patnácti lety, když bylo na vrcholu, se rozpočet filmu leckdy vyšplhal až k milionu dolarů.

Používaly se zvláštní efekty, speciální interiéry a na zakázku šité kostýmy, herci se museli učit nazpaměť devadesátistránkové scénáře.

Točilo se na 35milimetrový film Technicolor. Tvůrci dnes už klasického snímku Za zelenými dveřmi se dokonce ucházeli o Oscara.

Dneska se porno většinou točí doma na koleně, do branže vstoupily desítky malých společností. Natáčí se na videokazety, ne na klasický filmový materiál. Producentovi stačí pět tisíc babek, spolehlivý dodavatel kokainu a hrstka ochotných kamarádů. Existuje pár opravdových hvězd, třeba John Holmes, Anette Haven, Seka nebo Georgina Spelvin. Shelly Lowe je taky docela známá. (S tvrdým pohledem přímo do kamery dodala: "Aby ne, vždyť mám na triku pět stovek filmů. Nebo spíš pod trikem.") Ale většinou pornohvězd se většinou omezuje na New York a Kalifornii. Na Středozápadě je Shelly Lowe jen jednou z mnoha tváří na krabičkách videokazet, které bývají k dostání v zastrčených koutech rodinných videopůjčoven, oddělených od zbytku obchodu závěsem. Kdyby se téhle práci věnovala v sedmdesátých letech, zvali by ji na slavnostní premiéry po celé zemi. Ale ty doby jsou pryč.

Natočit film dneska není žádná věda: Tříčlenný štáb si na dva dny pronajme pokoj nebo zabere něčí byt, nainstaluje tam přenosné videokamery, osvětlení a ozvučení a nafilmuje šest až deset lechtivých scén a dvacet minut spojovacího děje. Ve scénáři bývá na deseti stránkách hrubě nahozen příběh. Dialogy se improvizují. Při postprodukci se pak sestříhají dvě verze. Tvrdší se nabízí pornokinům a videopůjčovnám a dá se objednat poštou. Druhá, měkčí, se prodává kabelovým televizím a hotelům. Hlavním odbytištěm pro pornofilmy už nejsou kina; ta krachují nebo nahrazují klasické promítačky videem a pak krachují stejně. Ale lidé si pornokazety půjčují domů a tam se na ně dívají. Ročně se natočí kolem čtyř tisíc erotických filmů. Pomalu se z nich stává běžné spotřební zboží.

"Masová výroba. Pornografie se vyrábí na běžícím pásu jako volkswageny."

"A co vy? Myslím vy osobně," zeptala se Rune. "Přinutil vás k téhle práci někdo? Unesli vás? Nebo vás jako dítě někdo znásilnil?"

Shelly se rozesmála. "Kdepak. Šla jsem do toho dobrovolně. Anebo řekněme pod mírným tlakem. Zoufale jsem se chtěla stát herečkou, ale nesehnala jsem žádnou slušnou práci, kterou bych si vydělala na nájem. Jenom porno. Časem jsem zjistila, že nejen hraju, ale ještě dostávám skvěle zapláceno. A že mám věci pod kontrolou. Nejen umělecky, ale i sexuálně. Občas to není k zahoezení."

"Nezneužívali vás?"

Shelly se znovu zasmála a zavrtěla hlavou. Podívala se přímo do kamery. "To je ten mýtus, co se váže k pornografii. Ne, nejsme žádné chudinky, žádné zotročené venkovské holčičky. V normálních filmech mají navrch muži, kdežto v pornu je to naopak. Stejně jako při sexu ve skutečném životě. Navrch mají ženy. Máme něco, po čem chlapi prahnou a neváhají za to platit. Vyděláváme si víc než chlapi, diktujeme si, co budeme dělat a co ne. Jsme na koni. Promiňte mi ten dvojsmysl."

Rune, udiveně: "Takže vás ta práce baví?"

Odmilka, pak se Shellyiny oči zase upřímně zahleděly do drahého, lesklého objektivu kamery. "To ne. Ta práce má jeden háček. Chybí v ní... smysl pro krásu. Těmhle filmům se říká erotické, ale erotiky v nich není ani zbla. Slovo erotika evokuje vzrušení nejen fyzické, ale taky citové. Detailní záběry na soulož erotické nejsou. Myslím, že už jsem to jednou řikala: Moje profese se nevyznačuje zrovna vysokou mírou vzdělanosti."

"Tak proč to pořád ještě děláte?" zeptala se Rune.

"Teď hrávám i v normálním divadle. Ne soustavně, jen čas od času. A vydělala jsem si tím nanejvýš čtyři tisíce dolarů za rok. Porno mi loni vyneslo sto dvanáct tisíc. Život není levná záležitost. Jdu cestou nejmenšího odporu."

Shelly trochu poklesla ramena a Rune si uvědomila zajímavou věc. Ta drsná, bezstarostná žena, která mluvila ze začátku - Shelly sypaná z rukávu fakta a čísla, Shelly s rutinovaným přednesem televizní hlasatelky -, byla ta tam, najednou tu místo ní seděla jiná bytost. Mírnější, citlivější, přemýšlivější.

Herečka se napřímila a přehodila si nohu přes nohu. Mrkla na hodinky. "Heleďte, mám toho pro dnešek dost. Co kdybychom to zabalily?"

"Tak jo."

Horké reflektory potměly, a jak chladly, vydávaly praskavé zvuky. Rune ucítila, jak na ni dotírá podvečerní chlad.

"Tak co, jaký z toho máte pocit?" zeptala se. "Podle mě to bylo super."

"S vámi se snadno povídá," řekla Shelly.

"Ani jsem nevyužila svoje otázky." Rune se posadila do tureckého sedu a komíhala kolena nahoru dolů jako motýl křídly. "Už mám tolik materiálu... A to jsme ještě ani pořádně nezačaly mluvit o vás. Jste fakt dobrá."

"Jestli jste si to nerozmyslela, můžeme teď zajít na ten večírek."

"To si pište, že nerozmyslela."

Shelly požádala: "Můžu si od vás zavolat?"

"Bohužel ne, copak jste zapomněla? Jsem slečna Izolovaná."

"Měla byste si pořídit aspoň vysílačku. Tak se stavíme ve studiu, ano? Potřebuju si ověřit, jestli zítra točím." Všimla si Runiny malé videokamery JVC. "Co kdybyste si ji vzala sebou? Mohla byste na té party něco natočit."

"Prima." Rune si kameru strčila do kabely. "Nebude to nikomu vadit?"

Shelly se usmála. "Nezapomínejte, že tam jdete s hvězdou."

Nahrávací studio společnosti Lame Duck Productions bylo jen tři bloky od Runiny práce. Obojí se nacházelo v Chelsea, ve čtvrti, která měnila ráz ulici od ulice - zatímco budova, ve které sídlila společnost L&R, sousedila s

předraženou honosnou restaurací, studio Lame Duck se krčilo mezi putykami a ošumělými šedivými skladišti korejského zboží. V ulici, kudy se Shelly procházely, to páchlo česnekem a přepáleným tukem. Pod asfaltem prosvítalo dláždění. Otlučená auta a dodávky čekaly na další den, kdy budou trpět v newyorském provozu.

Vešly do vstupní haly. Podlaha byla samá šmouha, jak ji pokaždé někdo vytřel jen na oko.

"Hned jsem zpátky," řekla Shelly. "Jenom se skočím podívat nahoru na rozpis. Jestli není moc velká tma, co kdybyste zatím natočila něco venku?" Kývla hlavou směrem k videokameře.

Rune souhlasila.

K Shelly přistoupil muž z ostrahy: "Slečno Lowe, máte tu vzkaz. Prý je to naléhavé."

Shelly si od něj vzala růžový lísteček, přečetla si ho. Pak se obrátila k Rune: "Hned jsem zpátky."

Rune bloumala venku po chodníku. Podívala se do kamery, ale v hledáčku blikalo varování, že je málo světla. Schovala kameru zpátky do kabely. Z vůně česneku dostala hlad a napadlo ji, co se asi podává na večírcích tvůrců pornofilmů.

Co by, stejně jídlo jako kdekoli jinde. Co sis myslela? Shelly je stejná jako kdokoli jiný. Vždyť...

"Hej, Rune!" rozlehl se ulicí Shellyin hlas.

Rune vzhledla, ale v prohlubující se tmě neviděla, odkud herečka volá. Konečně spatřila její siluetu v okně ve druhém patře. "Copak?" zeptala se.

"Zítra v jedenáct točím. Chtěla byste být u toho?"

"Chtěla," vyhrkla, ale vzápětí si uvědomila, že natáčení vlastně vidět nechce. "Nebude to vadit?"

"Nechte to na mně. Ještě si někam zavolám. Hned jsem dole."

Zmizela uvnitř.

To bude strašně divný, pomyslela si Rune. Jak asi vypadá scéna?

Bude se štáb tvářit znuděně? Změní se dění před kamerou v jedny velké orgie? Třeba ji někdo z herců bude chtít sbalit - i když jestli jsou všechny herečky vysoké, blond a krásné jako Shelly, tak jí to těžkou hlavu dělat nemusí.

Jestlipak herci a herečky prostě chodí nazí po...

Bylo to, jako by se z nebe zřítilo slunce. Vyšlehl záblesk tak jasný, že Rune instinktivně vylétly ruce k očím, a díky tomu si ochránila obličej před úlomky betonu, skleněnými střepy a třískami, které zasypaly ulici. Vzápětí zaduněla hromová rána a následoval tak mohutný otřes, že Rune rozbrnělo celé tělo.

Vykřikla - hrůzou z té ohlušující rány a taky bolestí, protože ji tlaková vlna odhodila na otlučenou dodávku zaparkovanou u chodníku.

Oblaka kouře, plameny...

Rune se sesula na zem a chvíli zůstala ležet v odpadní stružce; hlava jí visela z obrubníku a tvář spočívala v loužičce olejnaté vody.

V uších jí ohlušivě zvonilo.

Co se probíh stalo? Vybuchlo plynové potrubí? Spadlo letadlo?

Pomalů se posadila. Sáhla si na uši. Měla je zalehlé, jako by jí je ucpal zvířený prach. Luskla si u nich prsty; nic neslyšela. A nejen to, neslyšela ani hřmotné hasičské auto, které zastavilo tři metry od ní, přestože jeho siréna nepochybně naplno kvílela.

Vstala a opřela se o dodávku, aby neupadla. Motala se jí hlava.

Čekala, až to přejde, ale marně. Napadlo ji, jestli neutrpěla otřes mozku.

Taky ji napadlo, jestli nemá něco s očima, protože dokonale ostře viděla naráz dvě věci, jednu docela blízoučko, druhou vzdálenou.

Tou blízkou byl útržek tenoučkého papíru se zlatou ořízkou, potištěný úhlednými literami; elegantně plul vzduchem těsně kolem ní, dokud ho neodnesl vrtkavý poryv větru.

A tím druhým, co viděla až příliš jasně i skrz sloup černého kouře, byl kráter zející ve druhém patře budovy před ní - černá díra, která bývala kanceláří, odkud Shelly Lowe ještě před chvílí volala na Rune poslední slova, která jí bylo souzeno vypustit z úst.

5

Zachovávali kamennou tvář.

Rune seděla na zadním sedadle hlídkového policejního vozu, nohy jí čouhaly z otevřených dveří a otírala si slzy.

Věděla, že dva detektivové, postávající půldruhého metru od ní, ji pozorují, ale neopětovala jejich pohled.

Požár už byl uhašen. Ve vzduchu se vznášel odporný chemický zápach a ulici halil mrak kouře, jako by tonula v husté lepkavé mlze.

Doktoři ze záchranky ošetřili Rune škrábance na tváři a na ruce. Použili prachobyčejnou náplast. Čekala něco důmyslnějšího, ale jenom jí rány vyčistili, zalepili je náplastí v tělové barvě a odešli nahoru do budovy. Nespěchali.

Tam nahoře už jejich pomoc nikdo nepotřeboval.

Naposledy si osušila oči potrhaným papírovým kapesníčkem zmuchlaným do kuličky a vzhledla k mužům v tmavých oblecích.

"Je mrtvá?"

"Křičíte," upozornil ji jeden z detektivů.

Skoro neslyšela vlastní hlas - ještě pořád měla zalehlé uši.

Zopakovala otázku o něco tišeji.

Ten dotaz je pobavil. Výraz jednoho z nich by se dal vyložit jako pousmání. Něco odpověděl, ale Rune mu nerozuměla.

Požádala ho, ať to zopakuje. "Mrtvější už být nemůže," prohlásil.
Mluvit s nimi bylo o infarkt. Zachytávala jen útržky vět, musela jim odečítat ze rtů, aby vůbec pochopila, na co se ptají.
"Co se stalo?" chtěla vědět.
Nedočkala se odpovědi. Jeden detektiv se úsečně zeptal: "Jak se jmenujete, slečno?"
Pověděla jim to.
Reakce: "Nechceme pseudonym, zlato, žádné umělecké jméno, co používáte na stříbrném plátně, ale vaše pravé jméno."
Chladně si ji měřil.
"Ale já se fakt jmenuju Rune. Počkat... Vy si myslíte, že jsem pracovala se Shelly?"
"Pracovala? Vy tomu říkáte práce? Jak se na takovou kariéru tváří vaše máma?"
Zlostně vybuchla: "Já nejsem pornoherečka."
Druhý detektiv se usmál. "To je jasné na první pohled." Přejel očima její postavku. "Co pro ně děláte? Maskérku? Nebo jim vaříte kafe? Nebo ho kouříte hercům před natáčením, aby se jaksepatří vyhecovali?"
Začala vylézat z auta. "Tak heleďte..."
"Sedněte si." Posunkem ji zarazil. "Umím si představit milion lepších způsobů, jak trávit čas, než vybavovat se s někým, jako jste vy."
Jeho partner nevypadal tak popuzeně, ale kolegovo tirádu nezarazil.
"Baví vás víst takhle posranej život, hecovat lidi, aby slízli kdejakou chorobu a bůhvíco ještě, budiž. Tohle je svobodná země. Ale nechtějte po mně, abych s váma sympatizoval a litoval, že vaše kámoška vylítla do povětří. Chci se vás co nejrychleji vyptat, na co musím, a pak hned vypadnout. Takže mi koukejte říct, co jste viděla." V ruce se mu objevil notes.
Rune se zase rozplakala, posmrkávala a přitom jim líčila, co se stalo; pověřila jim o večírku, na který se chystaly, o tom, jak Shelly dostala telefonní vzkaz a jak na ni ona sama čekala dole.
"Ještě jsem ji zahlédla v okně a pak to bouchlo." Zavřela oči.
V duchu se jí začal zpomalně přehrávat výbuch; radši oči zase otevřela. Ale ten strašlivý výjev ji nepřestával pronásledovat.
"Bylo to... byla to příšerná rána."
Detektiv, který si dělal poznámky, ten zlý, pokýval hlavou a zastrčil si notes do kapsy kabátu. "Nikoho jste nezahlédla?"
"Ne."
Obrátil se ke kolegovi a nasadil zamyšlený, podmračený výraz.
"Měli bysme ji vzít nahoru, aby se koukla na tu mrtvolu. Mohla by ji identifikovat."
"Jo, po takový slupce si s tím patolog pěkně stříhne. Ohromně byste mu pomohla. Tak pojďte, pornoslečno, máte přece silnej žaludek, ne?" Chytil ji v podpaží a vlekl ji od auta.
Jeho kolega se zakřenil. "Roztrhalo ji to na cucky a to, co zbylo, je ohořelý na uhel." Postrkoval Rune ke dveřím.
Vtom se za nimi ozvalo: "Nazdárek, pánové. Co se tu děje?"
Na chodníku stál Kovboj a klouby prstů si pomalu přejížděl po kšiltu baseballky. Podíval se z Rune na policisty.
Jeden z nich k ní kývl bradou. "Očitá svědkyně. Jenom jsme..."
Rune se mu vysmekla a přistoupila ke Kovbojovi.
"Chtěli po mně, abych šla nahoru a koukla se na Shellyno tělo."
Kovboj zkrabatil čelo. "Fakt?"
Jeden z policistů s úšklebkem pokrčil rameny.
"Vždyť ho už před deseti minutami vynesli a odvezli na patologii," řekl Kovboj. "Byli jste přece u toho."
Detektivové se ušklíbili. "Jenom jsme si z ní trochu utahovali, Same."
Kovboj pokýval hlavou. Nenaštval se, ale ani neopětoval jejich úsměv. "Už jste s ní skončili?"
"Jo."
"A nebude vám vadit, když si s ní chvilku popovídám?"
"Je jen a pouze tvoje." Detektiv se obrátil k Rune: "Budeme od vás potřebovat, abyste podepsala svědeckou výpověď. Kde vás zastihneme?"
Rune jim nadiktovala telefonní číslo do L&R Productions.
Když nastupovali do neoznačeného auta, jeden z nich ještě prohodil: "Doufám, že si z toho vezmete ponaučení, mladá dámo. Zameťte si před vlastním prahem."
"Já nejsem...", ohradila se Rune, ale policisté zabouchli dveře a odfrčeli.
Kovboj si prohlížel její obličej. "Není to tak zlé."
"Co tím myslíte?"
"Ty rány. Měla jste štěstí. Kdyby to bouchlo v přízemí, nejspíš byste nepřežila."
Rune zírala na díru, ze které se ještě pořád čoudilo. Hasiči tam na ohořelé dráty a vedení rozvěsili provizorní světla v ochranných železných klikách.
"Jak se jmenovala?" zeptal se Kovboj.
"Shelly Lowe. Ale byl to pseudonym. Byla pornoherečka."
"Tohle bylo studio?"
"Jo, Lame Duck Productions."
Přikývl a zvedl oči k otvoru v průčelí budovy. "Další výbuch, který souvisí s pornem."
"Ti dva," Rune kývla hlavou směrem, kterým odjeli detektivové, "si mysleli, že jsem tady pracovala taky."
"A proto vám dávali léčbu šokem. Stejně se chovají k děckům, co u nich najdou drogy, k prostitutkám a opilým řidičům."

Když je poníží, je šance, že je to příměje, aby se polepšili, vrátili se do školy, přestali pít nebo začali chodit do kostela. Já jsem používal tytéž metody, když jsem šlapal chodník."

"Když jste co?"

"Dělal pochůzkáře."

Rune popošla k budově a dál civěla na rozšklebenou díru.

"Nepracovala jsem s ní. Točím o ní dokument. S tamtěmi filmy nemám nic společného."

"Už jsem vás někde viděl."

"Potkali jsme se u toho předchozího výbuchu, u toho kina. A taky jsem vás tam zahlédla včera večer."

"Všiml jsem si někoho s kamerou. Ale nepoznal jsem vás."

"Volala jsem na vás, ale vy jste mi neodpověděl."

"Neslyšel jsem," odvětil. Sáhl si na ucho. "Můj sluch už není, co býval. To víte, už nějaký ten pátek dělám pyrotechnika."

"Já jsem Rune." Podala mu ruku.

Měl štíhlé mozolnaté prsty. "Sam Healy."

Posunkem jí naznačil, aby uhnula z cesty odjíždějícím modrobílým policejním vozům. Rune postřehla, že většina policistů už zmizela.

Zůstalo tu všehovšudy šest hasičských aut. A modrobílá dodávka pyrotechniků.

Healy si založil ruce v bok a prohlížel si rozbitou zed'. Začal přecházet sem a tam.

"Proč všichni odjeli?" nechápala Rune.

Healy zkoumal cihly. "Viděla jste záblesk?"

"Záblesk? Jo."

"Jakou měl barvu?"

"Nepamatuju se. Asi oranžovou."

"Cítila jste chemický zápach, něco jako slzný plyn?" zajímalo ho.

"Smrdělo to pěkně hnusně, ale takhle ne."

"Nehodil někdo něco dovnitř oknem?"

"Třeba ruční granát?" nadhodila Rune.

"Cokoli."

"Ne. Shelly na mě z okna zavolala, na něco se ptala. Pak si šla zatelefonovat. O minutu později to bouchlo. Nebo možná ještě dřív."

"Říkáte, že si šla zatelefonovat?"

"Dostala vzkaz, že má někomu volat. Ten člověk z ostrahy by možná věděl komu. Ale detektivové už ho určitě vyslechli."

Healy se mračil. Tiše řekl: "Pustili ho domů. Nic nevěděl, o žádném vzkazu se nezmiňoval. Nebo to aspoň tvrdili. Počkejte chvíli, ano?"

Dlouhými kroky zamířil k dodávce. Pár minut hovořil do vysílačky. Pak ji odložil zpátky na palubku. Přistoupil k němu mladý strážník a podal mu igelitový sáček.

Když se Healy vrátil, Rune se zeptala: "Další anděl?"

Překvapeně se pousmál.

"Minulý týden jsem vám koukala přes rameno."

Přikývl. Chvilku se rozmýšlel a pak jí sáček ukázal.

Zatroubil druhý anděl; a jako by mohutná hora hořící ohněm byla vržena do moře. Třetina moře se obrátila v krev...

Pod vzkazem byl opět podepsán Meč Ježíšův. Healy schoval sáček do kufříku.

Rune se ozvala: "Už jsem se vás ptala před chvílí - kam se všichni poděli? Kromě vás tu nezbyli skoro žádní policajti."

"Ale, už se to rozneslo." Healy se znovu zadíval na kráter.

"Co se rozneslo?"

Kývl hlavou směrem k budově, ze které ještě pořád stoupal kouř.

"Kdyby přišel o život policajt nebo děcko, jeptiška nebo třeba těhotná žena, tak by se tu teď policajti hemžili jako mravenci. I FBI by přijela."

Podíval se na Rune s výrazem rodiče, který dítěti vysvětluje, jak vlastně přišlo na svět, a chce se ujistit, že pochopilo. Jelikož se zdálo, že se pochopení nedostavuje, dodal: "Věc se má tak, že kvůli takovýmhle lidem nemáme zbytečně ztrácet čas. Kvůli lidem z pornobyznysu. Chápete?"

"To je nehoráznost." Rune sršely z očí blesky. "Co všichni ti diváci v kině? Ti jsou vám taky ukradení?"

"Nejsou. Ale nepetřhneme se kvůli nim. Zajímá vás, co byli ti ze Sametové Venuše zač? Nachomýtlo se tam i pár nevinných, samozřejmě. Ale dva jsou stíháni za prodej drog, jeden je usvědčený zločinec, který porušil podmínku, a u dalšího se našel třiceticentimetrový řeznický nůž."

"Kdyby kolem ve chvíli, kdy to bouchlo, procházela jeptiška, byla by mrtvá stejně jako Shelly Lowe."

"To máte pravdu. Vždyť taky neříkám, že se na vyšetřování úplně vykašleme. Jenom to nebudeme přehánět."

Rune si na zápěstí točila stříbrným náramkem. "Mluvíte o Shelly, jako by nebyla lidská bytost z masa a kostí. Jenže ona byla. A někdo ji zabil."

"Neříkám, že je mi to jedno."

"Snažili byste se víc, kdybych vám řekla, že s tou prací chtěla praštit?"

"Rune..."

"Kdyby někdo zabil vás, byl by to zločin. Když někdo zabije Shelly Lowe, bere se to jako deratizace. To je hnus."

Přistoupil k nim hasič. V ohnivzdorné černožluté kombinéze působil jako socha v nadživotní velikosti. "Nemůžeme nahoru nikoho pustit, dokud to nezajistíme podpěrami, Same."

"Potřebuju to tam ohledat."

"Bude to muset počkat do zítřka."

"Chtěl jsem to stihnout ještě dneska."

Rune vykročila pryč. "No jasně, poklusem to tam oběhnout, aby se neřeklo..."

"Rune."

"...a pak zase honem chránit jeptišky."

Healy za ní křikl: "Počkejte."

Znělo to jako rozkaz.

Nezastavila se.

"Prosím."

Zpomalila.

"Chci se vás zeptat na pár věcí."

Zastavila se a obrátila se k němu; věděla, že v prudkém světle reflektorů otáčejícího se hasičského auta musel zahlédnout, že se jí z očí valí proudy slz. Gestem ruky ho zarazila a zlostně odsekla: "Fajn, ale ne dneska. Ne teď. Musím něco udělat, a když to neudělám hned, už se k tomu neodhodlám. Detektivové na mě mají spojení."

Měla dojem, že za ní Healy něco volá, ale nebyla si jistá; momentálně na tom byla se sluchem ještě mnohem hůř než on.

A kromě toho se úporně soustředila na to, co ji čeká. Vůbec neměla ponětí, jestli to zvládne.

Jenže k Nicole D'Orleans už se novinka donesla.

Rune stála na prahu bytu ve výškovém domě na Sedmapadesáté a dívala se na ni, jak se ztěžka opírá o zárubeň, shrbená pod tíhou smutku. Obličej měla opuchlý. Jak si otírala slzy, setřela si i líčidla, ale ne všechna, takže její tvář působila pokřiveně.

Napřímila se a řekla: "Omlouvám se. Pojdte dál."

V bytě bylo chladno a šero. Bylo to tu cítit kůží, parfémů a slabě také vodkou, kterou Nicole popíjela. Na zdech visela abstraktní plátna a divadelní plakáty. Rune si všimla zářmovaných autogramů.

Zdálo se jí, že na jednom stojí jméno George Bernard Shaw. Většina jí nic neříkala.

Nicole ji zavedla do prostorného obývacího pokoje. Všude samá černá kůže, ale žádné výstřednosti nebo nevкус, jak by člověk od bytu pornohvězdy čekal. Spíš to tu vypadalo jako u nějakého zazobaného plastického chirurga. Uprostřed pokoje stál masivní konferenční stolek se skleněnou deskou tlustou snad osm centimetrů. Koberec byl bílý a huňatý a Rune se do něj bořily nohy. Při pohledu na přeplněnou knihovnu se jí vybavilo, jak si ještě dnes ráno se Shelly prohlížely knížky u ní doma, a bylo jí do pláče. Ale ovládla se, protože viděla, že Nicole se ledva drží, aby se nesesypala.

Už se na smutnění jaksepatří vybavila. Balení papírových kapesníků, láhev vodky, sklenička. Nádobka s kokainem. Uhnízдила se na pohovce. "Zapomněla jsem, jak se jmenujete. Ruby?"

"Rune."

"Pořád tomu nemůžu uvěřit. Hajzlové mizerný! Oháněj se zbožností, ale to, jak se chovají, nemá s křesťanstvím nic společného. Ať táhnou do prdele!"

"Od koho jste se to dozvěděla?" zeptala se Rune.

"Policajti zavolali jednomu producentovi z naší společnosti. Ten obvolal všechny ostatní... Panebože..." Nicole se způsobně vysmrkala a utřela si široký nos. "Dáte si něco k pití?"

"Ne," odmítla Rune. "Jenom jsem vám přišla říct, co se stalo. Původně jsem vám chtěla zavolat, ale nepřípadalo mi to nejvhodnější měla jsem dojem, že jste si byly hodně blízké."

Nicole už zase plakala, ale přesto se jí dařilo mluvit plynule, bez zadrhávání: "Byla jste s ní, když se to stalo?" Bud' nepostřehla, že Rune odmítla pití, anebo to ignorovala a nalévala jí na malé polorozteklé ledové kostičky vodku.

"Čekala jsem na ni venku. Chtěla mě vzít na nějaký večírek."

"Na tu nakladatelskou party, no jasně."

Vzpomínka jí zase vehnala slzy do očí. Podala Rune pití. Rune by nejradši vzala do zaječích, ale herečka se na ni prosebně dívala uplakanýma očima, a tak se uvelebila mezi vrzavými koženými polštáři a přijala nabízenou skleničku.

"Bože můj, Rune..., byla to jedna z mých nejlepších kamarádek. To přece nemůže být pravda! Ještě ráno tu byla."

Vtipkovaly jsme o tom večírku - ani jedné se nám tam moc nechtělo. A Shelly připravila snídani."

Co na to říct? nevěděla Rune. Že všechno bude zase dobrý?

Ovšemže nebude. Že čas zahojí všechny rány? To už vůbec ne, ani náhodou. Některé rány se nezacelí nikdy.

Vzpomněla si na tátu, jak před lety ležel v pohřební síni v Shaker Heights. Smrt někoho blízkého člověku změnila život od základu, a to jednou provždy.

Ucucávala hořký čirý nápoj.

"Víte, co je nefér?" prohodila Nicole po chvíli. "Shelly tu práci brala úplně jinak než já. Jsem v tom, co dělám, fakt dobrá. Mám velký prsa, takže na mě chlapi rádi cucaj, a řekla bych, že v milování jsem klasa. A baví mě to. Skvěle si vydělávám. Dokonce dostávám dopisy od obdivovatelů. Stovky dopisů. Zato Shelly tu práci ráda neměla. Připadalo mi, jako by..., no prostě jako by jí to vadilo. Kdyby měla možnost, na fleku by šla dělat něco jiného. Není fér, že si ta parta náboženských šilenců vybrala zrovna ji."

Nicole se zadívala na knihovnu. "Jednou jsme si spolu zašly do kina. Dávali film o prostitutce, která kromě toho, že šlapala chodník, taky zpívala blues. Měla hrozný život a byla strašně nešťastná. Shelly povídala, že v ní vidí sama sebe, že její život je taky takovej. Že je to jedno jediný smutný blues. Byly jsme na tom filmu dvakrát a pokaždý jsme se

div neubrečely."

Ted' nebrečela o nic mñh.

Rune odložila vodu a vzala Nicole kolem ramen. My jsme teda dvojka, pomyslela si. Ale nic lidi nesblíží tak jako tragédie.

Povídaly si spolu ještě hodinu, pak Rune rozbolela hlava a začaly ji štípat škrábance na obličeji. Omluvila se, že už musí jít. Nicole měla pláčivou opičku, co chvíli jí vytryskly slzy, ale nebylo pochyb, že brzy usne. Pevně Rune objala a napsala si její telefonní číslo do L&R.

Rune čekala na výtah, aby ji odvezl dolů do vstupní haly obkládané leštěným mramorem.

Napadlo ji, že je strašná škoda, že bez Shelly nenatočí film, díky kterému by se o herečce všichni dozvěděli - o tom, že navzdory své práci byla slušný člověk a moc si přála žít se nějak jinak.

Ale pak si řekla: A proč ne?

Co jí brání ten dokument natočit?

Nic.

Vzpomněla si, jak jí Nicole vyprávěla o nešťastné bluesové zpěvačce, a zčistajasna ji napadl název filmu. Minutku o něm přemýšlela a dospěla k názoru, že to bude ono.

Blues o nešťastné pornohvězdě.

Přijel výtah. Rune do něj nastoupila, opřela si čelo o studenou mosaznou desku s tlačítky a dala kabině povel k cestě do přízemí.

6

Chce to jen tvářit se suverénně a nezastaví tě; klidně tě pustí dovnitř.

Celý život je o zaujímání patřičného postoje a výrazu, to Rune věděla.

Měla na sobě modrou větrovku s bílými písmeny MČ na zádech.

Namalovala je tam ráno pomocí šablony a akrylové barvy. Na rameni nesla těžkou kameru Sony. Když došla k uniformovanému policistovi ve vstupní hale Lane Duck Productions, formálně, s povýšeností státního zaměstnance mu kývla na pozdrav, jako by neměla nejmenších pochyb, že ji nechá projít.

Zastavil ji.

"Kdo jste?" zeptal se. Vypadal jako ten chlápek z Nechte to tu Bobrovi - jak se to jenom jmenoval? - Eddie Haskell.

"Patřím k dokumentační jednotce."

Nedůvěřivě si změřil její černé legíny a kotníkové botasky.

"O té slyším poprvé v životě. Pod jaký okrsek spadáte?"

"Pod státní policii," opáčila. "A teď, kdybyste dovolil, mám dneska na krku ještě pět dalších emčéček..."

"Čehože?" Eddie se ani nehnul.

"Míst činu."

"Emčéčko," potřásl hlavou. "Můžete mi ukázat odznak?"

Rune sáhla do kabely a rozevřela průkaz. Na jedné straně se blyštěl připíchnutý zlatý odznak, na druhé trůnila kartička s její zamračenou fotkou. Stálo na ní Det Randolphová. (Muž, od kterého průkazku před hodinou koupila v podloubí na Times Square, se divil: "Vy se jmenujete Det? Za mých mladých let taky pojmenovávali děti všelijak.")

Eddie přelétl průkaz pohledem a pokrčil rameny. "Běžte po schodech. Výtah nefunguje."

Rune vyšla do druhého patra. Z odporného pachu spáleniny se jí obracel žaludek. Vstoupila do místnosti, která ještě nedávno bývala kancelář, zapnula kameru a začala natáčet. Vevnitř to vypadalo úplně jinak, než čekala - vůbec ne jako ve filmech, kde po výbuchu bývají jen mírně očouzené stěny, zpěvrácené židle, rozbité sklo.

Všude vládla absolutní zkáza.

Ať už místnost měla jakékoli zařízení, výbuch všechno rozmetl na kusy - dřevo, kov, umělou hmotu. Nic nebylo k poznání, s výjimkou registračky, na které zárem naskákaly puchýře a vypadala, jako by do ní praštila obrovská pěst. Zvuková izolace na stropě vzala za své, odshora visely dráty a podlaha se proměnila v nehybné černé moře ohořelých papírů, úlomků všeho možného a sutí. Ze zdí se odchlíply kusy zčernalé omítky. Vlhké černé hromady všeho toho marastu stále ještě žhnuly.

Rune spouští kolem pomalu snímala kamerou.

Tady skončil život Shelly Lowe. Takhle skončil. V plamenech a...

Vtom se za ní ozvalo: "Co vy tady?"

Ruka s kamerou jí poklesla. Rune přístroj vypnula.

Otočila se a spatřila Sama Healyho; stál ve druhých dveřích a usrkal z modrého kalíšku kávu. Zabodoval u ní. Líbilo se jí, že se jí zeptal, jak se zeptal, místo aby se na ni osopil "co tu sakra děláte?" což by koneckonců byla logická reakce.

Rune prohodila: "Vypadá to tu jako v Hádů, v podsvětní říši."

"V pekle."

"Jo."

Healy kývl hlavou směrem k chodbě. "Jak to, že vás sem pustil?"

"Ukecala jsem ho."

Healy k Rune došel, jemně ji otočil čelem vzad a prohlédl si písmena na zádech bundy. "Moc pěkný. Na koho si hrajete, na řidičku autobusu?"

"Jenom jsem tady chtěla něco natočit."

"Aha. Do toho vašeho dokumentu."

Rune padl do oka kufřík, který si odložil na podlahu. "A co tu děláte vy? Myslela jsem, že s tímhle nemáte zbytečně marnit čas. Pamatujete, jak jste mi to vysvětloval?"

"Já jsem jenom pěšák. Sbíráím důkazy. Jak s nimi naloží státní zástupce, to je jeho věc."

Podívala se na igelitové pytlíky vedle kufříku. "A jaké důkazy..."

Místností se rozlehl další hlas: "To je ona."

Eddie, ten policajt.

Slovo ona pronesl tónem, který Rune důvěrně znala. Obvykle ho slychala od učitelů, rodičů a nadřízených.

Otočila se a Healy jakbysmet. Eddieho doprovázel jakýsi tlust'och. Rune připadal povědomý. No jasně, byl u toho výbuchu v kině - Hnědý oblek.

"Ahoj, Same," pozdravil Healyho a pak oslovil Rune. "Jsem detektiv Begley. Prý jste od newyorské státní policie.

Mohla byste nám prosím ještě jednou ukázat průkaz?"

Rune se zamračila. "Nic takového jsem netvrdila. Říkala jsem, že si chci státní policii natočit při práci. Do zpráv."

Eddie vrtěl hlavou. "Ukazovala mi placku."

"Slečno, víte, že vlastnit policejní odznak je trestné?"

"U některých jedinců spíš trestuhodné."

"To je v pořádku, Artie," zasáhl Healy. "Je tu se mnou."

"Same, nemůže se na setkání ohánět odznakem." Begley se obrátil zpátky k Rune. "Bud'ťo nám ukážete tašku, nebo vás budeme muset odvézt na stanici."

"Ale..."

Eddie jí sebral leopardí kabelu a podal ji Begleymu. Ten se začal prohrabovat chrastivou změť nepořádku uvnitř. Hledal minutu, dvě, pak se zamračil a vysypal obsah tašky na zem. Po odznaku nikde ani stopy.

Rune si obrátila naruby kapsy. Byly prázdné.

Begley šlehl pohledem po Eddiem, který trval na svém: "Ukazovala mi ho. Vím to na sto procent."

"Dohlédnu na ni, Artie," řekl Healy.

Begley něco zavrčel, podal Runinu kabelu Eddiemu a poručil mu, ať posbírá rozsypané věci.

"Fakt ten odznak měla," bránil se Eddie.

Begley se obrátil k Healymu: "Zubařské záznamy potvrdily totožnost té mrtvé. Je to vážně ta Loweová. Nikomu jinému se nic nestalo. A jak ses včera večer ptal na ten telefonát..."

Healy přikývl.

"Ten chlap z ostrahy si nepamatuje, od koho vzkaz byl. A telefonní společnost ještě pořád prochází záznamy. Jakmile se něco dozvíme, dáme ti vědět."

"Díky."

Begley odešel. Eddie podal Rune kabelu, sjel ji ledovým pohledem a taky zmizel.

Rune se otočila a uviděla, jak si Healy prohlíží její průkazku.

"Za tou zkratkou hodnosti vám chybí tečka."

Rune po průkazu hmátla, ale Healy ucukl.

"Begley má pravdu. Kdyby vás s tímhle načapali, byl by to přečin. A za lhaní policistovi by vám napařili maximální trest."

"Ukradl jste mi to z tašky."

Zastrčil si koženkové pouzdro s průkazem do kapsy. "My pyrotechnici máme jistou ruku." Dopil zbytek kávy.

Rune kývla hlavou ke dveřím, za kterými zmizel Begley. "Chtěl jste po nich, aby zkontrolovali telefonáty a kdovíco ještě? A pak že jste jenom pěšák."

Nenuceně pokrčil rameny. "Když vypnete kameru, ukážu vám, co jsem našel."

"Tak jo."

Zamířili ke kráteru v betonové podlaze. Jak se k němu blížili, Rune bezděčně zpomalila. V jeho stěnách převládala bílá a šedá barva. Nad ním, v místech, kde výbuch zničil akustické obložení stropu, byla černá promáčkliná podivně připomínající kupoli. Přímě před Rune zel v obvodové zdi obrovský otvor.

Healy ukázal na kráter v podlaze. "Změřil jsem si to. Podle velikosti se dá odhadnout použité množství trhaviny." Zvedl malou lahvičku s kouskem bavlněné látky. "A tohle do sebe vstřebalo chemická rezidua ze vzduchu u místa exploze.

Pošlu to do policejní laboratoře, na Druhé avenue. Přesně určí, o jakou výbušninu šlo."

Rune se potily dlaně a v žaludku měla balvan. Tady Shelly stála, než se otočila a šla si zavolat. Tady stála v okamžiku své smrti. Možná přesně na tomhle místě. Rune se podlamovaly nohy. Pomalu couvala.

Healy pokračoval: "Dal bych ruku do ohně za to, že to byla plastická trhavina C4."

"O něčem takovém jsem slyšela ve spojitosti s Bejrútem."

"Teroristi ji mají nejradši ze všech. Je to vojenská výbušnina. Nedá se koupit od průmyslových dodavatelů. Vypadá jako trochu mastná, špinavě bílá plastelína. Dá se snadno tvarovat."

"To k ní připojili budík nebo co?"

Healy se vrátil ke kufříku a zvedl igelitový pytlík. Byly v něm ohořelé kousky železa a drátů.

"Šrot," poznamenala Rune. "Ale důležitý. Dozvíím se z něj, jak přesně bomba fungovala, jak tu ženu zabila. Trhavinu umístili do telefonu, ze kterého volala. Stál na dřevěném stolku někde tady." Ukázal ke kráteru. "Telefonní přístroj byl tehajwanské výroby, nový model. To je podstatné - ve starých telefonech firmy West Electric zabíral většinu místa mechanismus, kdežto v těch nových je spousta volného prostoru. To vrahovi umožnilo použít asi čtvrt kila cé čtyřky."

"To není moc."

Healy se pochmurně usmál. "Ale je - cé čtyřku tvoří z jednadevadesáti procent cyklonit, což je asi nejnebezpečnější výbušnina vůbec, s výjimkou nukleárních. Je to trinitramin."

Rune přikývla, ačkoli neměla nejmenší tušení, o čem je řeč.

"Smísí se s izobutylenem a trochou motorového oleje - to kvůli stabilitě, aby trhavina nebouchla, když člověk třeba jen kýchne. I troška udělá šlupku jako hrom. Intenzita detonace je asi devět tisíc metrů za vteřinu. Dynamit má jenom dvanáct set."

"Když jste vzorky ještě neposlal do laboratoře, jak víte, že to byla cé čtyřka?"

"Tušil jsem to hned, jak jsem vešel dovnitř. Poznám to po čichu. Takhle páchne jediné cé čtyřka nebo semtex, ta česká výbušnina. Pak jsem našel útržek obalu - s americkým armádním kódem. Čili to musela být cé čtyřka, a stará, protože nevybuchla úplně."

"Jak tu nálož odpálili?"

Healy si během řeči prohlížel očouzené úlomky kovu a umělé hmoty uvnitř sáčku, mnul je v prstech a mačkal. "Vrah vtiskl do cé čtyřky elektrický detonátor připojený ke krabičce s baterií a přijímačem rádiového signálu. Další dráty vedly ke spínači, který uzavírá elektrický obvod v telefonu, takže se nálož nedala odpálit, dokud někdo nezvedl sluchátko. S výbuchy aktivovanými pomocí vysílačky je totiž problém. Nevyhnete se riziku, že se někdo - třeba hasiči, policie nebo nějaký radioamatér - omylem napojí na vaši frekvenci a bomba exploduje, ještě než ji dáte na místo. Nebo když bude poblíž člověk, kterého zabít nechcete."

Rune konstatovala: "Takže Shelly zvedla telefon, zavolala na číslo uvedené ve vzkazu a ten, kdo byl na druhém konci, vysílačkou odpálil bombu."

"Tak nějak." Healy zíral z okna.

"A právě to číslo se váš kolega pokouší zjistit."

"Ale ne že by se zrovna přetřhnul."

"Jo, všimla jsem si. Heleďte, na rohu jsou telefonní budky," kývla hlavou směrem z okna. "Co když číhal tam? Aby viděl, až Shelly vejde dovnitř."

"Jste rozený policajt," usmál se Healy.

"Radši bych byla rozený filmař."

"Hned ráno jsem zavolal lidem z vaší jednotky."

"Z mojí jednotky?"

Podíval se jí na bundu. "No přece emčéčko - jednotka pro ohledání místa činu. Dostali za úkol sejmout otisky ze všech telefonů, od kterých je vidět na tuhle budovu."

Rozhodně není žádný pěšák. Ani technik. Mluví jako opravdový detektiv.

"Takže nás se Shelly někdo sledoval...," zamyslela se Rune. "Abyste věděl, někdo nás špehoval už u mě doma. Šla jsem se podívat, kdo to je, a on mě zmlátil."

Healy se zamračil. "Ohlásila jste to?"

"Jo, jistě. Ale nedokázala jsem ho pořádně popsat."

"Čeho jste si všimla?"

"Měl klobouk se širokým okrajem, takový světle hnědý. Byl středně vysoký. A na sobě měl červenou bundu. Mám dojem, že jsem ho zahlédla už dřív. Nedaleko toho zničeného kina, kde jsem pak viděla vás. Týden po tom prvním výbuchu."

"Mladý, starý?"

"To nevím."

"Červená bunda..." Healy si něco poznamenal do zápisníku.

Rune se skrz igelit zadívala na kousičky kovu. "Víte, co je zvláštní?"

Healy se k ní obrátil. "Že takovýhle postup se používá, když chcete zabít konkrétního člověka? To jste chtěla říct?"

"Upřímně řečeno jo. Přesně to."

Healy pokýval hlavou. "Takhle postupuje Mossad a OOP a profesionální zabijáci. Když na sebe někdo chce jenom upozornit, jako třeba portorický FALN nebo tenhle Meč Ježíšův, obvykle umístí časovanou bombu před nějaký úřad. Nebo třeba do kina."

"Tahle bomba - lišila se nějak od té v kině?"

"Trochu. Odpálili ji na dálku, kdežto tamta byla časovaná. A taky použili jinou trhavinu. Tohle byla cé čtyřka, tamto cé trojka. Ta je stejně silná, ale zůstávají po ní nebezpečné výpary a hůř se s ní pracuje."

"Není to podezřelé? Dvě různé trhavin?"

"Ne nutně. Ve Státech není snadné sehnat účinnou výbušninu. Splašit dynamit je hračka - vždyť na Jihu se prodává v železářstvích, ale jak už jsem říkal, cé trojka a cé čtyřka používá výhradně armáda. Civilista se k nim legálně nedostane. Jsou k mání jenom na černém trhu. Takže útočníci se musejí spokojit s tím, co zrovna je. Spousta jich používá na střídačku různé typy trhavin. Že za pumovými útoky stojí titíž lidé, se pozná podle terče a vzkazu. Budu vědět víc, až vyzpovídám toho svědka..."

"Jakého svědka?"

"Jednoho muže, co ho zranil ten první výbuch. Byl uvnitř mezi diváky."

"Jak jste to říkal, že se jmenuje?" zkusila to Rune.

"S tímhle na mě nechodte. Jména svědků neprozrazuju. Správně bych se s vámi vůbec neměl bavit."

"Tak proč to děláte?"

Healy vyhlédl dírou ven. Po ulici se šnečím tempem šinuly kolony aut.

Klaksony troubily, řidiči po sobě pokřikovali a divoce gestikulovali, všichni někam pospíchali. Na chodníku se shlukli

zvědavci a civěli na otvor po výbuchu. Healy se na Rune chvíli pichlavě díval, až jí to bylo nepříjemné. "Tohle tady," kývl hlavou ke kráteru v podlaze, "byla brilantně odvedená práce. Dílo profesionála. Na vašem místě bych se poohlédl po jiném námětu pro film. Aspoň dokud ten Meč Ježíšův nedopadneme." Rune shlížela dolů na ulici a pohrávala si s ovládáním kamery. "Musím ten dokument natočit." "Pracuju u pyrotechniků už patnáct let. Výbušniny jsou mnohem zákeřnější než ostatní zbraně. Když někoho zabijíte, nemusíte se mu dívat do očí. Dokonce ani nemusíte být poblíž. A netrápí vás, zda přijdou k úhoně nevinní. Protože ublížit nevinným patří k věci." "Slíbila jsem Shelly, že ten film natočím. A taky to udělám. Nic mi v tom nezabrání." Healy pokrčil rameny. "Jenom vám říkám, co bych vám poradil, kdybyste byla moje přítelkyně nebo tak něco." "Vrátíte mi tu průkazku?" zeptala se Rune. "Ne. Nechte likvidaci důkazů na mně." "Vyplázla jsem za ni padesát babek." "Padesát babek za falešný odznak?" Healy se rozesmál. "Nejenže porušujete zákon, ale ještě se přitom necháte vzít na hůl. Teď odsud zmizte. A popřemýšlejte o tom, co jsem vám říkal." "O Mossadu a bombách a cé čtyřce?" "O tom, že byste radši měla točit film o něčem jiném." Hajzl.

Rune se vrátila z práce, zůstala stát ve dveřích hausbótu a zírala na tu spoušť. Všechny šuplíky byly pozotvínané. Lupič si nebral servítky, bez ladu a skladu rozhazoval oblečení, otvíral sešity, zásuvky a skříňky, nahlížel pod futonové matrace. Oblečení, papíry, knížky, kazety, jídlo, nádobí, plyšová zvířátka..., všechno se válelo na jedné hromadě. Ten hajzl jeden.

Rune vytáhla z komůrky za dveřmi další plechovku se slzným plynem a opatrně procházela lodí.

Ale lupič už byl pryč.

Zastavila se uprostřed té paseky, kterou nadělal, a posbírala pár věcí - ponožky, Pohádky bratří Grimmů. Pak jí poklesla ramena a zase všechno upustila na podlahu. Chtěla toho dneska večer tolik stihnout a všechno bude muset počkat.

"Sakra!"

Postavila překocenou židli a sedla si na ni. Bylo jí do breku. Někdo na ty ponožky sahal, sahal na tu knížku, sahal na její spodní prádlo a možná i na zubní pastu... Všechno to vyhodím, pomyslela si.

Měla pocit, že někdo narušil její nejvnitřnější soukromí, a otrásala se hnusem.

Proč to udělal?

Zůstalo tady všechno, co mělo nějakou hodnotu. Osmapadesát pětcentů s indiánem, což podle ní byly nejhezčí mince, jaké kdy byly vyraženy. Asi tři tisíce dolarů v hotovosti, stočené do ruličky a schované v krabici od ovesných vloček.

I za některé staré knížky by se možná dalo utřízt pár babek. Video.

Pak jí blesklo hlavou: Sakra, kamera Sony!

Kamera, která patří L&R!

Stála sedmačtyřicet táců, doprčic, Lany mě stáhne z kůže, do prdele!

V Guatemale by to člověku vystačilo do konce života...

Do prdele!

Ale otlučená kamera ležela přesně tam, kde ji zanechala.

Rune trvalo deset minut, než se vzpamatovala z nejhoršího, a pak se dala do úklidu. Za hodinu jakžtakž znovunastolila pořádek. Lupič si počínal dost barsky. Aby se dostal dovnitř, rozbil kamenem jedno z okének vyhlížejících směrem k New Jersey. Rune zametla střepy a zatloukla díru kusem překližky.

Rozmýšlela se, jestli nemá znovu zavolat na policii, jenže k čemu by to bylo dobré?

Proč se namáhat? Stejně by se na ni vykašlali, protože musejí ochraňovat jeptišky a starostova bráchu a celebrity.

Už byla s uklizením skoro u konce, když jí pohled náhodou zase padl na kameru. Byla otevřená a kazeta s nahrávkou Shelly byla pryč.

Ten parchant v červené bundě ji přece jen okradl.

Na moment zpanikařila, ale pak doběhla do ložnice a vytáhla kopii, kterou si pořídila pro všechny případy. Kousíček si pustila, aby se ujistila, že je to vážně ta pravá. Jakmile spatřila Shellyinu tvář, zase kazetu vyndala, šoupla ji do pytlíku a schovala do krabice od ovesných vloček k penězům.

Pak zamkla dveře, pozavírala okna a zhasla venkovní osvětlení.

Udělala si miskou müsli s oříšky a rozinkami, uhnízdila se v posteli, zastrčila slzný plyn pod haldu polštářů a opřela se o ně. Celou dobu, co jedla, nepřítomně civěla do stropu.

Poblíž zahoukala lodní píšťala. Rune vyhlédla ven a zrak jí padl na sousední molo. Vzpomněla si na muže v červené větrovce, na to, jak na ni zaútočil.

Vzpomněla si na příšerný výbuch, na tlakovou vlnu, která se jí opřela do tváře.

Vzpomněla si na Shellyinu plavou hlavu mizející uvnitř domu, kam si šla herečka pro smrt.

Úplně ji přešla chuť k jídlu, a tak misku odložila. Vylezla z postele a došla do kuchyně. Rozevřela telefonní seznam, vyhledala si v něm vysoké školy a začala je procházet.

Potíž byla v tom, že pokaždé po pár slovech ztlumil hlas do vytracena. Jako by si vždycky, když promluví, vzpomněl na něco dalšího, co stojí za zamyšlení.

"Pane profesore?" pobídla ho Rune.

"Ano, jistě." A mlčel dalších několik minut. Pak spustil o něčem úplně jiném.

V kabinetu měl vměstnáno snad dva tisíce knížek. Jeho okno shlíželo na čtvercový trávník a přičaplou siluetu Harlemu. Venku korzovali studenti. Všichni se tvářili povzneseně a hlubokomyslně. Profesor V. C. V. Miller pohodlně trůnil na rozvrzané židli.

Kamera ho ani v nejmenším nezervózovala. "Už jsem v televizi byl," sdělil Rune do telefonu. "Jednou se mnou dělali rozhovor pro pořad Šedesát minut." Přednášel religionistiku a byl autorem pojednání o sektách. Když mu Rune oznámila, že točí dokument o nedávných pumových útocích, prohlásil: "Rád si s vámi pohovořím. Můj výzkum je považován za naprosto komplexní." Vyznělo to tak, že by měla být blahem bez sebe, že se jí dostane té cti pohovořit si s ním.

Miller byl šedesátník s rozježenými chomáči bílých vlasů. Seděl natočený ke kameře mírně bokem, ale zíral přímo do objektivu a ani na okamžik neuhnul pohledem - dokud se jeho hlas nezačal ztišovat, až umkl docela. Pak se odvrátil k oknu a zřejmě v duchu rozebíral nějakou prchavou myšlenku. Měl na sobě obstarožní hnědý oblek poprášený cigaretovým popílkem. Zuby měl zažloutlé do odstínu slonovinových sošek Buddhů a prsty, v nichž třímал cigaretu, jakbysmet. Ještěže z ní aspoň nepotahoval, když běžela kamera.

Než se Rune nadála, jeho monolog se stočil k Haiti a zasypal ji haldou informací o vůdů a náboženství západoafrické Dahomeje.

"Znáte zombie?"

"Jasně, viděla jsem o nich spoustu filmů," přitakala Rune. "Člověk odjede na nějaký karibský ostrov, tam ho pokouše živá mrtvola, co z ní lezou červi, fujtajbl, a když se pak vrátí, pokouše všechny svoje kamarády a..."

"Já mluvím o skutečných zombiích."

"O skutečných zombiích?"

Přestala nahrávat.

"Takový fenomén opravdu existuje. V haitské kultuře nejsou oživé mrtvolky pouhý mýtus. Zjistilo se, že houngani a mamby - knězi a kněžky - dokážou člověku navodit stav podobný smrti podáváním medikamentů zpomalujících srdeční a plicní činnost. Oběti vypadají jako mrtvolky. Ale ve skutečnosti mají jen utlumené životní funkce."

("Rune," nabádal ji Lany, "tazatel nesmí ztratit kontrolu nad tím, kam rozhovor směřuje. Zapiš si to za uši.")

"Vraťme se k Meči Ježíšovu," vybídla profesora.

"Jistě, jistě. K těm lidem, kteří mají na svědomí ty pumové útoky."

Rune se zeptala: "Co o nich víte?"

"Vůbec nic, slečno."

"Nic?" Zabloudila pohledem ke knihovně. To bylo řečí o "naprosto komplexním" výzkumu...

"Ne. Jakživo jsem o nich neslyšel."

"Ale říkal jste, že znáte většinu sekt."

"Taky že znám. Ale to neznamená, že nemohou existovat i nějaké další. V téhle zemi jsou náboženských sekt tisíce. Tenhle Meč Ježíšův může být nějaká skupinka o sto členech, kteří si společně čtou v bibli a dští oheň a síru - a pochopitelně si všechny náklady na činnost odepisují z daní."

V poslední chvíli oklepal cigaretový popel do kulatého keramického popelníku, aby nespádl na podlahu.

"Předpokládejme tedy, že existují. Napadá vás, co by mohli být zač?"

"No, řekl bych, že pocházejí z konzervativního, militantního prostředí a milují zbraně a lov. Ale..." Zase tlumil hlas, až úplně zmlkl.

Pohledem zabloudil ven z okna.

"Pane profesore?"

"Promiňte. Jen mě to překvapuje."

"Co?"

"To zabíjení lidí. To násilí."

"A proč?"

"Podívejte, v Americe tradičně panuje náboženská tolerance. Jsme na to neskonale pyšní. Klidně člověka zlynčujeme, protože je černoch, perzekvujeme ho, protože je komunista, pohrdáme jím, protože je chudý nebo protože je Ir či Ital. Ale že bychom měli výhrady k jeho náboženství? Ne. Žádné předsudky, jakými trpí Evropa. A víte proč? Protože tady ve skutečnosti na náboženství každý kašle."

"Ale co Jim Jones? To byl přece Američan."

"Lidi jsou schopni zabíjet, aby svoje náboženství bránili. Nebo aby chránili jiné životy - dovedu si třeba představit, že by tihle z Meče Ježíšova, pokud něco takového vůbec existuje, zabíjeli potratáře. Ale zabíjet jenom ve jménu morálky? Něco takového by mi šlo dohromady ještě tak s nějakou islámskou sektou nebo primitivním náboženstvím. Ale ne s Američany, ne s křesťany. Nezapomínejte, že my křesťané jsme si vymysleli křížové výpravy a nesklidili jsme za ně zrovna chválu. Vzali jsme si z toho ponaučení."

"Nevíte, jak bych mohla zjistit, jestli nějaká taková skupina doopravdy existuje?"

"Právě mluvíte s nejpovolanějším z nejpovolanějších, slečno, a bohužel ani já vám nejsem schopen pomoci. Bude se ten váš film vysílat v televizi?"

"Možná i v kinech."

Na oblýkané kalhoty mu spadla housenka popela. Smetl ji k ostatním pochroumaným šedivým mrtvolkám u svých

nohou.

"Jsem všeobecně respektován, ale přesto se každá trocha popularity hodí. Jestli vám na pásce ještě zbylo místo, nechtěla byste si poslechnout něco o slunečním tanci Siouxů?"

Larry jí se silným australským přízvukem vesele oznámil: "Hádej, co je nového? Dostaneš přidáno."

Rune vytahovala ze zásuvek wolframová světla. Právě dokončili rozhovory pro dokument o domech s pečovatelskou službou. Byla utahaná jako pes. Až do tří ráno se probírala knížkami o náboženských sektách - o Meči Ježíšově v nich nenašla ani zmínku a pouštěla si úplně nepoužitelnou nahrávku s profesorem Millerem.

Protáhla se a potlačila zívnutí. Podívala se na šéfa.

Je to přece Larry, ne? Nebo snad Bob?

Když měla kocovinu, padala únavou nebo bylo brzo po ránu, dělávalo jí potíže rozeznat ty dva od sebe. Musí si pamatovat, že Bob je o něco menší, má kratší vousy a tíhne k běžovému a hnědému oblečení, kdežto Larry nevystříčí z domu nos v ničem jiném než v černém.

"Dostanu přidáno?" zopakovala pochybovačně.

"Usoudili jsme, že je načase, aby ses ujala nových úkolů."

Srdce jí povyskočilo vzrušením. "Povýšíte mě? Na kameramanku?"

"Něco v tom smyslu."

"Jak moc, v tom smyslu?"

"Měli jsme na mysli administrativní pracovníci."

Rune začala smotávat kabely. Po chvilce prohodila: "Jednou jsem pro jednu administrativní pracovníci dělala. Nosila drdůlek a brýle na řetízku a blůzy s vyšitými pejsky. Vydržela jsem tam asi tři hodiny, než mi dala padáka. Takovou administrativní pracovníci myslíte?"

"Myslíme seriózní práci, kotě."

"Chcete vyhodit Cathy a já mám dělat sekretářku místo ní. To je teda... Nemám slov, Larry."

"Rune..."

"Na to rovnou zapomeňte."

Usmíval se od ucha k uchu, ale kdyby to uměl, určitě by se červenal.

"Cathy odchází, to je pravda."

"Larry, chci točit filmy. Neumím psát na stroji, neumím vést dokumentaci. Nechci dělat administrativní práci."

"Třicet babek týdně navíc."

"Kolik ušetříte tím, že vyrazíte Cathy?"

"Nevyrazili jsme ji, sakra. Jde za lepším."

"Na úřad práce?"

"Hahaha. Víš co, přidáme ti čtyřicet týdně a nechcem od tebe nic víc, než abys nám trošku vypomáhala v kanceláři.

Jenom když se ti do toho bude chtít. Lejstra ať se klidně kupěj na hromadách."

"Larry..."

"Hele, zrovna nám přiklepli velkou reklamní zakázku. Ta společnost, co jsme na ni už dlouho měli zálsk. House O'Leather. Musíš nám píchnout. Jmenujem tě první asistentkou produkce. Necháme tě něco natočit."

"Reklama? Na takovej póvl byste se měli vykašlat, Larry. Držte se dokumentů. Ty nelžou."

"Pravdivost je krásná věc, zlato, ale tahleto firma nám zacáluje dvě stě tisíc plus patnáct procent výrobních nákladů. Prosím tě... Helfni nám trošku."

Na chvíli se odmlčela a pak nasadila nevinný tón. "Larry, točím ten dokument. O tom výbuchu, ale přitom ne o něm."

"Jo, já vím." Koutky rtů se mu o zlomek milimetru zvedly.

"Až ho dodělám, nemohl bys obvolat své známé z televize? Přimluvit se za mě?"

"Rune, snad si nemyslíš, že prostě pošleš kazetu PBS a oni to odvysílají? Snad si nepředstavuješ, že je to tak snadný?"

"Upřímně řečeno jo."

"Nech mě to nejdřív zkouknout. Jestli budeš mít slušnej materiál, třeba bych s tím moh něco udělat."

"Ty sám ne, my dva spolu bysme s tím mohli něco udělat."

"Jasně, přesně tak jsem to myslel."

"Mohl bys mě pak představit nějakým distributorům?"

"No, snad jo."

"Tak dobře, domluveno. Potřebujete administrativní pracovníci, máte ji mít."

Larry ji objal. "Prima, kotě."

Rune smotala poslední kabel. Zkontrolovala, že smyčky jsou stejně velké a ne moc utažené. To byla jedna z věcí, které se v L&R naučila a pokládala za užitečné - jak se má pečovat o technické vybavení.

Larry se zeptal: "O čem vlastně ten tvůj dokument bude? O tý holce, co jí to zabilo?"

"Původně jsem to měla v úmyslu, ale rozmyslela jsem se."

"A o čem teda bude?"

"O dopadení vraha."

Rune se u Nicole D'Orleans posadila na luxusní koženou pohovku a zapadla do ní tak hluboko, že nedosáhla chodidly na zem.

"Páni, člověk si tady připadá jako embryo," poznamenala. "Měli by to nabízet terapeutům. Návrat do bezpečí mateřského lůna."

Nicole měla na sobě purpurové minišaty s hlubokým výstřihem, který odhaloval dobrých deset centimetrů štěrbinu mezi velikými ňadry, k tomu lesklé purpurové punčochy a bílé lodičky na vysokánském podpatku. Při chůzi se nejistě kymácela. Jedinou známkou toho, že drží smutek, byla široká černá stuha ve vlasech. Zrovna se vrátila ze vzpomínkového obřadu za Shelly, neformálního setkání, které zorganizovali lidé z Lame Duck.

"Nikdy jsem neviděla náraz brečet tolik lidí. Všichni jsme ji měli hrozně rádi."

To jí zase vehnalo slzy do očí, ale ovládla se. Rune ji pozorovala, jak přechází po obýváku. Balila Shellyiny věci - a to přímo zběsile.

Jelikož Shelly neměla žádné blízké příbuzné, Nicole nevěděla, co si s nimi počít. Plné kartónové krabice se kupily v ložnici.

Skrz záclony se dovnitř linulo sluneční světlo a kreslilo na koberci zářivé vzory. Rune v tom jasu mhouřila oči a čekala, až Nicole odnese všechny krabice. Konečně s povzdechem zaklapla poslední víko a posadila se.

A Rune se jí svěřila: "Myslím, že Shelly někdo zavraždil."

Nicole na ni chvíli nechápavě civěla. "Vždyť jo. Ten Meč Kristův."

"Meč Ježíšův."

"Na tom nesejde."

"Žádný Meč Ježíšův neexistuje," prohlásila Rune. "Je to podfuk."

"Ale vždyť tam nechali ty vzkazy o andělech a zkáze země a vůbec..."

"To je jenom kouřová clona."

"Psali o tom v Newsweeku. Musí to být pravda."

Rune se dívala na mísu ovoce uprostřed stolu. Měla hlad a ráda by věděla, jestli ta jablka nejsou přezrálá; rozměklá jablka nesnášela. Jenže pokud nějaké nakousne, už ho bude muset dojíst.

"Nikdo o nich nikdy neslyšel," řekla. "A v knížkách jsem o nich nenašla ani řuk. Jen se nad tím zamyslete - představte si, že byste chtěla někoho zabít. Tak to naračíte, aby to vypadalo jako práce teroristů. Parádní zástěrka."

"Ale proč by někdo chtěl zabít Shelly?"

"To se právě snažím zjistit. Bude o tom můj film. Najdu vraha."

"A co policie?" zeptala se Nicole.

"Policajti na to kašlou. Za prvé je jim u nohy, že ji někdo zabil. Podle nich... No zkrátka nemají o lidech z vaší branže valné mínění. Za druhé jsem jim svoji teorii nepředhodila. A ani to nemám v úmyslu. Kdybych to udělala a kdyby se to potvrdilo, měli by ten příběh všichni. A já ho chci pro sebe. Exkluzivně..."

"Říkáte vražda?"

"Co si myslíte vy, Nicole? Napadá vás, kdo by se mohl chtít Shelly zbavit?"

Rune skoro viděla, jak se herečce pod natupírovaným nalakovaným účesem posypaným stříbrnými třpytkami tak hustě, že vypadal jako vánoční dekorace, roztočila ozubená kolečka.

Nicole zavrtěla hlavou.

"Chodila s někým?"

"Žádnou vážnou známost neměla. Když děláte tuhle práci, tak v podstatě - jak to říct? - v podstatě provozujete smilstvo. Nemůžete se prostě jen tak seznámit s někým na večírku jako všichni ostatní. Dřív nebo později by se zeptal, čím se živíte. A dneska, když hrozí AIDS a žloutenka typu B a kdovíco ještě, vám každé v tu ránu dá kvinde. No a tak to radši táhnete s ostatními lidma z branže. Randíte s nima, hned s jedním, hned s druhým. Pak se třeba k někomu nastěhujete a nakonec se vdáte. Ale Shelly to tak nevedla. Poslední dobou se scházela s jedním klukem. Andy... něco. Měl takový divný nezapamatovatelný příjmení. Nikdy tady u nás nebyl. Nevypadalo to na vážnej vztah."

"Nenašla byste to jméno někde?"

Nicole zavedla Rune do kuchyně a podívala se do nástěnného kalendáře. Ukázala na poznámku vepsanou obyčejnou tužkou a smutně obtáhla prstem Shellyino písmo.

"Andy Llewellyn. Čtyři el v jednom slově. Proto mi to připadalo divný."

Rune si jméno zapsala a pak do kalendáře nakoukla sama.

"A kdo je tohle?" Ukázala na jméno A. Tucker. Objevovalo se už celé měsíce téměř u každé středy. "Doktor?"

Nicole si otřela zčervenalý nos papírovým ručníkem. "Chodila k němu na lekce herectví."

"Na lekce herectví?"

"Pornoфильма si člověk slušně vydělá. Jenže Shelly přirostlo k srdci opravdický divadlo. Byl to její koníček. Pořád obíhala konkurzy. Hrála vedlejší role, ale nikdy nedostala žádnou hlavní. Jakmile zjistili, čím se živí, vždycky to byla stejná písnička: 'Nevolejte, my se ozveme vám.' Něco vám ukážu..."

Pokynula Rune zpátky do obýváku a dovedla ji ke knihovně.

Rune naklonila hlavu ke straně a přečetla si namátkou několik titulů. Všechny souvisely s divadelnictvím. Stanislavskij, Shakespeare, dialektologie, psaní divadelních her, historie divadla.

Nicole pohládila hřbety. Křiklavě rudými nehty na ně poklepala.

"Jedině v těchhle chvílích byla Shelly šťastná. Když zkoušela role nebo si četla o divadle."

Rune přikývla. Vzpomněla si, co jí Shelly říkala. "Zmiňovala se mi, že hrála i v seriózních představeních. Že si tím dokonce něco málo vydělala."

Namátkou vytáhla z police knížku. Napsal ji jakýsi Antonin Artaud. Divadlo a jeho dvojník. Byla ohmataná a měla oslí uši. Uvnitř byla spousta podtrhaných pasáží. Jedna kapitola byla označena hvězdičkou. Jmenovala se "Divadlo krutosti".

"Občas si v létě vzala volno a objížděla venkov s nějakým malým divadelním souborem. Tvrdila, že repertoárový divadla uvádějí vůbec nejoriginálnější hry. Pro mě to všechno byla děsná intelektuálština. Pokoušela jsem se číst

některý scénář. Teda řeknu vám, zvládnou se řídit pokynama jako „a pak se svlíknou a souložej“,“ Nicole se zasmála, „ale u toho, co zajímalo Shelly, jsem se vůbec nechytala.“

Rune vrátila knížku do regálu. Naškrábala si Tuckerovo jméno vedle Llewellynova.

„Shelly tvrdila, že se rozhodla přistoupit na natočení toho dokumentu, protože se pohádala s někým, pro koho pracovala. Nevíte, o kom mluvila?“

Nicole zaváhala. „Ne.“

Rune ji viděla ve Vášnivých sestřenicích. Byla herečka pod psa a mizerně hrála i teď.

„Ale no tak, Nicole.“

„Nevykládejte si to špatně...“

„Nebudu.“

„Nechci nikomu nadělat problémy.“

„Povězte mi to. Kdo to byl?“

„Šéf společnosti.“

„Společnosti Lane Duck?“ ujišťovala se Rune.

„Jo. Danny Traub. Ale ti dva se hádali v jednom kuse. Už od chvíle, co tady Shelly před několika lety začala pracovat.“

„A kvůli čemu se hádali?“

„Kvůli všemu možnému. Danny je coby šéf hotová noční můra.“

Další poznámka do zápisníku. „Fajn. Napadá vás ještě někdo?“

„Z lidí, co s nima pracovala, ne.“

„A někdo jiný?“

„No, snad ještě jeden kluk... Tommy Savorne. Její bejvalej.“

„Manžel?“

„Milenec. Pár let spolu žili v Kalifornii.“

„Kde bydlí? Pořád tam?“

„Jo. Ale posledních pár tejdnu je tady ve městě. Ale ten s tím vybuchem nemá nic společného, za to vám ručím. Je to ten nejmilejší kluk, jakýho si umíte představit. Vypadá trochu jako John Denver.“

„Proč se rozešli? Kvůli tomu, čím se Shelly živila?“

„Moc o Tommym nemluvila. Dřív taky dělával porno. A cpal se drogama jak divokej. Ale co na tom, dneska se sjíždí skoro každý. Jenže pak se dal do pucu. Seknul s pornem a podstoupil odvykací kúru na nějaký nobl klinice, jako je ta, co ji založila Betty Fordová. A začal točit seriózní věci - něco o zdravým životním stylu. Myslím, že to šlo Shelly proti srsti. Měla pocit, jako by jí plivnul do obličeje. Tipovala bych, že ji ponoukal, ať s tím sekne taky, jenže ona si to nemohla dovolit. A tak mu nakonec dala kopačky. Namouduši nevím, proč se k němu odmítala vrátit. Je roztomilej. A prachatej.“

„Hádali se spolu?“

„V poslední době ne. Vidali se málokdy. Ale dřív se rafali hodně. Občas jsem Shelly slyšela, když s ním telefonovala. Pořád ji přesvědčoval, aby to spolu znova zkusili, ale ona si nedala říct. Taková typická konverzace s bejvalým. Určitě to znáte.“

Rune si od rozchodu s Richardem moc romantiky neužila a předtím to taky nebyla žádná sláva. Ale s předstíraným ženským spiklenectvím přikývla. „Jak svý boty.“

„Ale to už je celá věčnost,“ pokračovala Nicole. „Jistojistě vím, že by jí neublížil. Občas se spolu vídáme. Je fakt zlatíčko. A se Shelly byli pořád kámoši. Kdybyste viděla, jak se na ni díval - ne, ten by Shelly nezkrfivl ani vlasek.“

„Stejně mi povězte, kde ho najdu.“

V uších jí zněla slova Sama Healyho: Pracuju u pyrotechniků už patnáct let. Výbušniny jsou mnohem zákeřnější než ostatní zbraně. Když někoho zabijíte, nemusíte se mu dívat do očí. Dokonce ani nemusíte být poblíž.

8

Hotel shlížel na Gramercy Park, úpravnou soukromou zahradu na konci Lexington Avenue obehnanou plotem z tepaného železa.

Vstupní hala byla celá laděna do červené a zlaté. Dřevěné vybavení přetřené nesčetnými vrstvami barev, na zdech flekaté tapety se stylizovanými liliemi. Koberec nakysle čpěl. Jeden ze dvou výtahů byl mimo provoz - zřejmě trvale. Rune čekala, až druhý výtah sjede do přízemí. Vedle ní postávala padesátice v zelenozlatých šatech, s tváří vyhlazenou silnou vrstvou make-upu, a prohlížela si ji zpod dlouhatánských lesklých řas. Opodál seděl v křesílku muzikant ve středních letech s mastnými hnědými vlasy, opíral si nohu o omšelé pouzdro s kytarou a četl si Post. Tommy Savorne bydlel ve čtrnáctém patře, ale Rune došlo, že je vlastně třinácté, protože když se ve třicátých a čtyřicátých letech stavěly hotely, třinácté patro se vynechávalo. Takový přístup se jí zamlouval. Připadalo jí, že lidé, kteří se pyšní tím, že nejsou suchaři, by měli věřit pověrám. A být suchar, to byl v její soukromé bibli vůbec nejhorší hřích.

Našla Tommyho pokoj a zaťukala.

Zachrastil řetízek, cvakl zámek a těžké dveře se otevřely. Na prahu stál opálený hezoun - opravdu byl trochu podobný Johnu Denverovi. A ještě daleko víc vypadal na kovboje z turistického ranče.

Tvářil se zasmušile. Na sobě měl džíny a flanelovou košili. Jednu ponožku měl navlečenou, druhá se mu houpala v ruce. Blond vlasy měl rozčuchané. Byl hubený.

"Co si přejete?"

"Jste Tommy Savorne?"

Přítakal.

"Já jsem Rune. Zнала jsem Shelly. Nicole se zmínila, že jste tady ve městě, a já jsem vám jenom chtěla říct, jak moc mě mrzí, co se stalo."

Nevěděla, jak pokračovat, ale Tommy naštěstí přikývl a pokynul jí, ať jde dál.

Pokojík byl malý - zašedlé stěny, zlatavý koberec. Slabě k ní zavanula zatuchlina - že by zkažené jídlo? Starý štuk?

Nejspíš prostě jen zápach zašlého předválečného hotelu. Ale Tommy měl zapálenou vonnou tyčinku s vůní santalového dřeva, a to nepříjemný odér skoro překrylo. Dvě stolní lampičky kolem sebe vrhaly lososově růžovou záři.

Tommy měl rozečtenou kuchařku a na oprýskané umakartové desce stolu se kupilo ještě nejmíň deset dalších.

"Posaďte se. Dáte si něco?" Rozhlédl se. "Alkohol nemám. Jenom sodovku. Nebo minerálku. Jo, a taky babagunáš."

"Co je to, něco jako sasafras? Jednou jsem měla kolu s ženšenem fuj!"

"Tohle je baklažánový dresink. Můj vlastní recept." Ukázal jí umělohmotnou láhev s hnědozelenou míchanicí.

Rune zavrtěla hlavou. "Díky, ale jsem zrovna po jídle."

Savorne se posadil na postel a Rune do křesla, ze kterého vyhřezávala špinavě bílá výplň.

"Vy jste se Shelly chodil?" zeptala se.

Přikývl a trochu přivřel oči. "Rozešli jsme se už před rokem. Ale přátelili jsme se dál. Bydlím v Kalifornii, kde jsme spolu dřív žili. Do New Yorku jsem přijel pracovně."

"Kalifornie," zasnila se Rune. "Strašně ráda bych se tam někdy podívala. Proseděla bych celé dny pod palmami a vyhlížela filmové hvězdy."

"Já jsem ze severu, z Monterey. Je to asi sto šedesát kilometrů jižně od San Franciska. Tam byste se hvězd nedočkala. S výjimkou Clinta Eastwooda."

"Ten jako výjimka ujde."

Tommy si pečlivě natahoval ponožku na velké chodidlo. Dokonce i jeho nohy vypadaly opáleně a upraveně. Rune nevěřila vlastním očím - páni! Měl dokonale pěstěné nehty. V šatní skříni zahlédla kovbojské boty a několik kovbojských klobouků.

Povzdechl si. "Pořád tomu nemůžu uvěřit. Nemůžu uvěřit, že je mrtvá."

Mátožně hmátl pod postel a vylovil černý mokasin. Obul si ho. Sáh po druhém. S botou v ruce se zarazil uprostřed pohybu.

"Odkud jste ji znala?"

"Točila jsem o ní film," řekla Rune.

"Film?" podivil se.

"Dokument."

"O tom se mi nezmínila."

"Začaly jsme teprve ten den, kdy ji zabili. Byla jsem s ní, když se to stalo."

Savorne si prohlížel Runin obličej. "Jak jste přišla k těm škrábancům?"

"Není to nic vážného. Když to bouchlo, byla jsem venku."

"Víte, i když už jsme spolu nechodili, pořád jsme si spolu často povídali. Myslím... Už bych to nemohl dělat. Už nikdy..."

"Jak dlouho jste ji znal?"

"Pět, šest let. Dřív jsem..." Odvrátil pohled. "Dřív jsem se živil stejně jako ona. Točil jsem pornofilmy."

"Byl jste herec?"

Mdle se zasmál. "Na to nemám." Znovu se zasmál a už tak ruměný obličej mu ještě zrudl. "Kvůli postavě, ne kvůli vybavení."

Rune úsměv opětovala.

Tommy pokračoval: "Ne. Byl jsem kameraman a režisér. Občas jsem dělal i střih. Pár let jsem studoval film na Kalifornské univerzitě, ale nebavilo mě to. Pracovat s kamerou už jsem uměl. Nepotřeboval jsem dřepět ve třídě se všema těma moulama. A tak jsem si půjčil prachy, koupil si v bazaru bolexku a založil si vlastní produkční společnost. Představoval jsem si, že ze mě bude další George Lucas nebo Spielberg. Ale daleko jsem to nedotáhl. Ani ne po třech měsících jsem zkrachoval. A pak se mi ozval jeden známý a nabídl mi, jestli nechci natočit pornofilm. Pomyslel jsem si: Pane jo, filmovat krásný ženský a ještě za to dostat zaplacené? Proč ne? Musím přiznat, že jsem tajně doufal, že si třeba taky trochu vrznu. V to doufají všichni ze štábu, jenže tak to nechodí. Ale za dvě hodiny práce mi dali stovku na ruku a já měl jasno o svoji další kariéře."

"Jak jste se seznámil se Shelly?"

"Přestěhoval jsem se do San Franciska a začal točit vlastní filmy. Shelly obcházela konkurzy v divadlech na North Beach - v normálních divadlech. Zkrátka a dobře, potkali jsme se v jednom baru. Začali jsme spolu chodit. Když jsem jí pověděl, čím se živím, čekal jsem, že se mnou vyběhne. Ale Shelly to zaujalo. Něco jí na tom imponovalo. Prý ta moc, kterou to poskytuje... Váhala, jasně, ale protože uchytil se u divadla se jí nedařilo, přemluvil jsem ji, ať pro mě pracuje." Anebo tě nechala, aby sis myslel, žeš ji přemluvil? ptala se Rune v duchu. Jak dobře jsi svou milenkou znal? Neuměla si představit, že by se Shelly nechala k něčemu přemluvit.

"Viděla jsem jeden z jejích filmů," prohodila. "Překvapil mě. Byla fakt dobrá."

"Dobrá? To je slabé slovo! Byla perfektní. Naprosto přesvědčivá. Když hrála osmnáctiletou roztleskávačku, tak se tou osmnáctiletou roztleskávačkou stala. Když hrála pětatřicetiletou podnikatelku, člověk jí to spolknul i s navijákem."

"Hm, ale není to divákům těchhle filmů jedno?" zeptala se Rune.

"Dobrá otázka. Podle mě jo. Ale Shelly si to nemyslela. A to byla ta potíž. Hádali jsme se kvůli tomu jako psi. Nedala si rozmluvit, že se každá role musí zkoušet. Prokristapána, natáčí se jeden film denně. Neexistují připravené dialogy, jen několikastránkový nástin děje. Tak proč se babrat se zkouškami? Taky trvala na správném nasvícení. Utíkaly mi kvůli ní peníze. Překračovali jsme plánované náklady, odevzdávali distributorům filmy se zpožděním... Ale pokud jde o uměleckou stránku, asi měla pravdu. Ty filmy, co natočila..., některé z nich jsou špičkové. A nesrovnatelně erotičtější než všechny ostatní. Podle její teorie musí umělec vědět, co si diváci přejí, i když oni sami si toho nejsou vědomi. A musí jim to naservírovat. 'Točíš film pro diváky, ne pro sebe,' to mi Shelly vštěpovala snad milionkrát."

"Už v té branži nepracujete?"

Tommy zavrtěl hlavou. "Ne. Dřív mívalo porno jinou úroveň. Dělalí ho kvalitní lidi. Lidi, co měli šťávu. Byla to psina. Dneska všichni jedou v drogách. Začal jsem ztrácet kamarády, protože se předávkovali nebo dostali AIDS. A tak jsem si řekl: Nejvyšší čas obrátit list. Chtěl jsem, aby se Shelly zachovala stejně, ale..." Další mdlý úsměv. "Upřímně řečeno, neumím si představit, že by se mnou spolupracovala na tom, co dělám teď."

"A to je co?"

"Točím pořady o přípravě zdravých jídel." Kývl hlavou směrem k babagunáši. "Slyšela jste někdy o infomerci?"

"Ne."

"Koupíte si půlhodinu vysílacího času - většinou na kabelové televizi - a pustíte program, který se tváří jako poctivý informativní pořad. Jenže zároveň je to komerce, protože propaguje nějaký produkt. Baví mě to."

"Jak takové kšefty jdou?"

"No, ve srovnání s pornem to není žádná sláva, ale aspoň se nemusím stydět říkat lidem, co dělám."

Hlas mu odumřel. Vstal, došel k oknu a odhrnul flekatý oranžový závěs.

"Shelly...", zašeptal. "Kdyby toho taky nechala, mohla ještě žít. Ale nedala si říct. Byla strašně paličatá."

Rune se vybavily hereččiny pronikavé modré oči.

Tommymu se třásl rty. Přitiskl si silné prsty spálené od sluníčka na spánky. Chtěl něco říct, ale hlas se mu zadrhl.

Sklopil hlavu. Oči měl plné slz. Rune se odvrátila.

Konečně se ovládl a zavrtěl hlavou.

Rune poznamenala: "Byla osobnost. Spoustě lidí se po ní stýská. I mně, a to jsem ji znala sotva pár dnů."

Bylo skličující pozorovat, jak těžce na takového urostlého, zdravého, veselého člověka doléhá žal.

Ale Rune aspoň našla odpověď na první ze svých dvou otázek: Tommy Savorne Shelly nejspíš nezabil. Na tak dobrého herce nevypadal.

A tak mu položila tu druhou: "Víte o někom, kdo by jí mohl chtít ublížit?"

Savorne vzhledl a překvapeně se zamračil. "Ti náboženští fanatici..."

"Předpokládejme, že žádný Meč Ježíšův neexistuje."

"Myslíte, že ne?"

"Nevím. Prostě se nad tím zkuste zamyslet."

Nejdřív nevěřičně zavrtěl hlavou, jako by bylo čiré bláznovství domnívat se, že by Shelly někdo mohl chtít ublížit. Ale pak se zarazil.

"Teda ne že bych si myslel, že ..., ale někdo mě napadá. Chlap, co pro něj pracovala."

"Danny Traub?"

"Jak to víte?"

"Říkám vám, a myslím to naprosto upřímně, že jsem měl Shelly Lowe nesmírně rád. Obdivoval jsem ji jako umělkyni a měl jsem ji rád i jako člověka."

Danny Traub byl menší postavy, ale žádné tintítko - byl sporý, samý sval a šlacha. Měl kulatý obličej a ulízané hnědé vlasy. Do tváři se mu zařizly rýhy, takže vypadal, jako by měl ústa v závorce. Na sobě měl pytlovitě černé kalhoty a bílou mikinu s motivem semaforu.

Chodil ověšený těžkými šperky - dva zlaté řetězy, náramek, sírový prsten, rolexky Oyster Perpetual.

Jen ty hodinky samy o sobě nejspíš stály víc než první barák mých rodičů, pomyslela si Rune.

Traub se v jednom kuse rozhlížel kolem, jako by mu naslouchal houf lidí, jako by měl dychtivé publikum. Na tváři mu pohrával falešný úsměv, bez ustání gestikuloval a povytahoval obočí. Při pohledu na něj se člověku vnucoval výraz třídní šašek.

Seděli u Trauba doma v Greenwich Village. Byl to patrový domek se smetanově bílými stěnami, zařízený světlým dřevem a k prasknutí přečpaný pokojovými rostlinami a stroměčky. "Učiněná džungle," poznamenala Rune, když překročila práh. Traub ji poručil, ať odloží kameru a náhradní baterie v předsíni, a pak ji po domě provedl.

Ukázal jí svou sbírku indonéských bůžků plodnosti a sošek. Jednu z nich si Rune v tu ránu zamilovala - metr dvacet vysokého králíka, který se potutelně křenil.

"No ty jsi fešák!" pochválila ho a šla si ho prohlédnout zblízka.

"Světě div se, taková přehlídka pind'ourů a cecků, a ona si místo toho jde povídat s králíkem," rozhlédl se Traub po neviditelném publiku.

Procházeli kolem abstraktních obrazů samá kaňka, skleněných a kovových figurek, obrovských kamenných hrnců, indických košíků, mosazných Buddha a dalších a dalších rostlin (bylo to tu cítit jako v zapařeném skleníku). V patře byly jedny dveře pootevřené. Když je míjeli, Traub je kvapně přibouchl, ale Rune přesto stačila zahlédnout propletenec spících údů. Dala by ruku do ohně za to, že spatřila přinejmenším tři paže a dvě blondáté křtice.

Vzadu se z domu vycházelo na dvorek, kterému dominovala bronzová kašna povlečená měděnkou. A právě tady se spolu usadili a Rune mu prozradila, že točí film o Shelly Lowe.

A Danny Traub uhnul pohledem ke svému přenosnému publiku a pronesl onu větičku, jak měl Shelly Lowe nesmírně, nekonečně, bezmezně rád.

V tu chvíli ještě seděl klidně, ale dlouho to nevydržel. Zatímco dál mluvil o Shelly, vstal, začal pérovat na špičkách, přeshlapoval, divoce gestikuloval, přímo sršel energií. Vzápětí si zase sedl, vrtěl se a poposedával, až málem sklouzl do lehu, a pak si přehodil nohy přes postranní opěradlo lavičky.

"Byl jsem zdrcený, jiným slovem se to popsat nedá. Úplně mě to sebralo. Byli jsme se Shelly nejlepší kamarádi z celého štábu. Neříkám, že jsme se občas nepoštěkali - oba jsme silné osobnosti. Ale byli jsme tým, namouduši. Například - příklady se hodí vždycky - teď je levnější a po všech stránkách výhodnější natáčet rovnou na video."

"Na betacam, na jednopalcový ampexový záznam."

Traub se zakřenil a ukázal na Rune publiku. "To je ale chytrá holka, co? Ano ano, dámy a pánové." Obrátil se zpátky k Rune: "Jenže Shelly chtěla točit na zpropadený pětatřicetimilimetrovej film. Řekl jsem jí, ať na to rovnou zapomene. Celej film má rozpočet deset tisíc. Copak to jde, utratit osm jenom za materiál a zpracování - a i to jenom za předpokladu, že nějakou laboratoř ukecám, aby mi dala slevu? Nemluvě o postprodukcí... No, nakonec jsem Shelly ten pětatřicetimilimetrovej film rozmluvil. Jenže vzápětí na mě vyrukovala s šestnáctimilimetrovým. To už bylo o fous lepší, takže jak bych se s ní mohl hádat? Zkrátka a dobře, tohle bylo typické. Tvůrčí rozepře, to víte. Ale navzájem jsme se respektovali."

"Kdo si prosadil svou? Myslím ohledně toho filmu?"

"Vždycky já. Teda většinou. Pár filmů jsme na šestnáctimilimetrák natočili. Třeba ten, co vyhrál cenu Film roku."

Ukázal na krbovou římsu, kde trůnila soška podobná Oscarovi.

"V čem taková producentská práce vlastně spočívá?"

"Teda tahle holka je hotovej Mike Wallace - samý otázky, otázky, otázky... No dobře, co má v tyhle branži na starosti producent? Testuje herečky! Ne, to byl vtíp. Dělán totéž co všichni ostatní producenti. Financuju film, najímám herce a štáb, domlouvám postprodukcí. Prostě vyřizuju obchodní záležitosti. Taky čas od času režíruju. V tom jsem klasa."

"Mohli byste mi na kameru říct něco o Shelly?"

Traubův úsměv na chvíli pohasl, ale hned zase ožil. "Na kameru? Já? To nevím."

"Nebo nemohl byste mi třeba někoho doporučit? Potřebuju vyzpovídat někoho, kdo stojí v téhle branži hodně vysoko. Někoho úspěšného. Jestli se s někým takovým znáte..."

Rune to připadalo průhledné, ale Traub na větičku ochotně skočil.

"No to snad ne! Pochybuje, jestli jsem úspěšný... Milá slečno, vydělávám si majlant. Ani ne deset metrů od nás si hoví ferrari. Mám vlastní garáž, dopřic! V New Yorku. Vlastní garáž."

"Panečku."

"Říká ,panečku'! Jo, panečku. Tenhle dům mi patří, a kdybych si zamluvl, můžu den co den večeret v kterýkoli manhattanský restauraci. Patří mi - nejsem jenom spoluvlastník, ale patří mi! - dům v Killingtonu. Umíte lyžovat? Ne? Mohl bych vás to naučit."

"Patří vám i společnost Lame Duck?"

"Mám v ní rozhodující podíl. Spolu se mnou ji vlastní ještě další lidé."

"Mafiáni?" zeptala se Rune.

Tvář Dannyho Trauba neopouštěl úsměv. Pomalu pronesl: "Takové výrazy nepoužívejte. Řekněme, že jsou to tiši společníci."

"Myslíte, že by mohli mít prsty v tom pumovém útoku?"

Znovu ten falešný úsměv. "Trochu jsem telefonoval. Trochu se poptával. Nikdo z... řekněme zpoza řeky s tím nemá nic společného. Mám to z důvěryhodného zdroje."

Rune předpokládala, že tím "zpoza řeky" myslí Brooklyn nebo New Jersey, bašty organizovaného zločinu.

"No tak dobře, popovídám si s vámi," prohlásil Traub. "Vyličím vám svoje osudy. Dělán v téhle branži už osm, devět let. Začínal jsem jako kameraman a taky jsem hrával. Chtěla byste se kouknout na nějaké kazety?"

"Není třeba. To..."

"Jednu vám dám s sebou."

Ve dveřích se objevila blondýnka - možná jedna z těch, co ho minulou noc obveselovaly. Byla rozespalá a popotahovala. Na sobě měla červenou hedvábnou kombinézu rozepnutou až k pupíku.

Traub na ni luskl prsty, jako by přivolaával číšníka. Žena zaváhala, pak k nim vykročila a cestou si prsty pročešávala dlouhé vlasy, které jí sahaly až do půli zad. Rune si prohlížela jejich platinový odstín.

Za takovou barvu si rozhodně nemohl přičítat zásluhy ani Bůh, ani příroda.

Traub se Rune zeptal: "Dáte si koks? Pochopitelně tím nemyslím uhlí." Nabídl jí malou lahvičku se sypátkem. Rune zavrtěla hlavou.

Publikum si vyslechlo: "Helemese, je puritánka. Propánakrále."

Traub se obrátil zpátky k Rune. "Tak skotskou?"

Ohrnula nos. "Chutná mi po mýdle."

"Heleďte, já mám prvotřídní, jednadvacet let starou."

"Starý mýdlo není o nic lepší než nový."

"No tak si vyberte sama. Co si dáte? Bourbon? Pivo?"

Rune nemohla odtrhnout oči od ženiných vlasů. "Martini." Bylo to první, co ji napadlo.

Traub poručil: "Dvě martini. Hoď sebou."

Blondýnka nakrčila drobný nosík. "Hele, nejsem žádná servírka."

"To je fakt," oznámil Traub Rune, která se zjevně stala součástí jeho publika. "Není žádná servírka. Servírky jsou

bystré, schopné a nevyspávají až do oběda." Otočil se zpátky k ženě. "Ty jseš akorát liná coura."

Naježila se. "Tak hele..."

"Mazej pro to pití," vyštěkl Traub.

Rune se ošila. "To je dobrý. Ne..."

Traub ji obdařil ledovým úsměvem a rýhy kolem úst se mu přitom ještě prohloubily. "Vy jste host. Nestarejte se."

Blondýnka zkrivila tvář v posledním chabém pokusu o protest a odšourala se do kuchyně. Něco si pro sebe mmlala, ale Rune nerozuměla co.

Traub se přestal usmívat. "Říkáš něco?" zavolal za ní.

Ale žena už byla pryč.

Obrátil se zpátky k Rune. "Člověk jim kupuje večere, zahrnuje je dárky, vezme si je k sobě domů. A ještě se chovají jako nevděčnice."

Rune chladně pronesla: "Dneska už zkrátka nikdo nechte Emily Poslovou."

Vůbec narážku nepochopil. "Myslíte tu letkyni? Nebyla to ta, co se pokusila obletět svět? Jednou jsem točil film v letadle. Pojmenovali jsme ho Letadlo lásky. Byla to taková parafráze Lodě lásky - to byla moje oblíbená show, viděla jste ji někdy? Ne? Pronajali jsme si na jeden den sedmsetřicet sedmčku. Stálo nás to nekřesťanský prachy a navíc se tam hrozně blbě natáčelo. Byl zrovna březen a všem nám v tom hangáru jektaly zuby. Člověku vůbec nedojde, jak je takový letadlo mrňavý, dokud se nepokusí vměstnat na sedadla tři čtyři milenecký páry. Natáčel jsem širokoúhlými objektivy - byla to skoro rybí oka. Moc dobře to nedopadlo. Vypadalo to, jako by všichni chlapi měli ptáky tři centřáky dlouhý a deset široký."

Blondýnka se vrátila.

Rune se Trauba zeptala: "Pomůžete mi teda s tím filmem? Prosím vás! Jenom pár minutek povídání o Shelly."

Byl na vážkách. Blondýnka jim podala pití a postavila na skleněný konferenční stolek neotevřenou sklenici oliv. Traub se zaškaredil.

Zachytila jeho pohled a vypadalo to, že má na krajičku. "Nešlo mi to otevřít!"

Traubův výraz zjhl. Obrátil oči v sloup. "To nic, zlatíčko, pojď ke mně. Pojď se přitulit. No tak."

Zaváhala a pak se k němu naklonila. Dal jí pusku na tvář.

"Nemáš trošku?" zaúpěla.

"Popros."

"No tak, Danny."

"Popros," trval na svém.

"Prosím," podvolila se.

Sáhl do kapsy kalhot a podal jí lahvičku - nepochybně s kokainem. Blondýnka po ní hmátla a trucovitě odkráčela.

K Rune neprohodila ani slůvko a ta se Trauba zeptala: "To je herečka?"

"Kdepak. Radši by dělala modelku. Jako každá druhá. Natočí pro nás pár filmů, vdá se, rozvede, nervově se zhroutí, znova se vdá a za nějakých deset let skončí v New Jersey jako prodavačka nebo řadová sekretářka."

Rune na sobě cítila Traubovy oči. Byl to stejný pocit, jako když jí její první kluk - bylo jim tenkrát deset - hodil za tričko slimáka.

Traub prohodil: "Je na vás něco, já nevím, prostě něco příjemně neotřelého. Každý den vídám houfy nádherných blondýnek a rusovlásek, co by pro ně člověk vypustil duši. Překrásný, vysoký..."

Tak bacha, narážky na výšku si odpusť, vašnosto.

"... s velkejma kozama. Ale vy jste jinačí."

Povzdechla si.

"Myslím to vážně. Nechtěla byste si se mnou udělat Výlet do Atlantic City? Seznámit se s báječnou partou?"

"Radši ne."

"Jedno se mi nedá upřít, v posteli jsem jednička."

"O tom nepochybuju."

"A nebude nouze o psychofarmaka, co odnesou člověka do ráje."

"Děkuju, ale ne."

Mrkl na hodinky. "No tak dobře, strejda Danny vám vyjde vstříc. Natočte mě, jak je libo. Ale ať to netrvá moc dlouho. Mám toho dneska fůru na práci."

Během deseti minut měla Rune všechno přichystáno. Zasuňla do kamery novou kazetu. Traub se uvelebil, prolamoval si klouby a culil se. Vypadal naprosto uvolněně.

"Co mám povídat?"

"Cokoli vás napadne. Řekněte mi něco o Shelly."

Odvrátil pohled, pak se zadíval do kamery a nasadil tragický úsměv. "Ze všeho nejdřív musím říct, a myslím to zcela upřímně, že mě smrt Shelly Lowe naprosto zdrtila." Úsměv se mu z tváře vytratil a oči mu posmutněly. "Když zemřela, ztratil jsem mnohem víc než jen skvělou herečku. Ztratil jsem jednoho ze svých nejlepších přátel."

A bůhvíjak se mu povedlo vyčarovat v očích cosi, co by se při troše dobré vůle dalo považovat za slzy.

Než stačila odpovědět, otočil se na patě a vešel zpátky do kanceláře; dveře nechal pootevřené. Byly to staromódní kancelářské dveře s velkou výplní z různobarevného skla. Nápis vyvedený zlatým písmem oznamoval: ARTHUR TUCKER, HERECTVÍ A ŘEČOVÝ TRÉNINK.

Rune na prahu zaváhala. Nevěděla, jestli ji vyhodil, nebo pozval dál. Když se vyčkávavě posadil za stůl, přece jen vešla a zavřela za sebou.

Tucker měl na sobě tmavé kalhoty, bílou košili a kravatu; na nohou odřené polobotky. Byl od přírody subtilní postavy a díky tomu vypadal mladší. Stíhlé nohy, ostře řezaná, pohledná tvář. Huňaté bílé obočí.

A ty pronikavé zelené oči... Nebylo snadné udržet s ním oční kontakt. Jako charakterní herec by se hodil pro roli prezidenta nebo krále.

Anebo snad Boha.

"Nevím, jestli umím hrát," řekla Rune a došla k jeho stolu. "Právě proto jsem tady."

Tuckerova kancelář na rohu Broadwaye a Sedmačtyřicáté byla učiněné divadelní muzeum. Na stěnách visela spousta fotografií herců a hereček v laciných rámečcích. Některé znala Rune z filmů nebo jí aspoň připadali povědomí, ale nikdo z nich nebyl doopravdy slavný.

Byli to takoví ti herci, co hrávají hrdinova nejlepšího přítele nebo starou potrhlou ženštinu, která se ve filmu objeví třikrát čtyřikrát a obstará komickou vložku. Herci, co účinkují v reklamách a odpoledních divadelních představeních.

Kromě toho byly na zdech plakáty, zarámované útržky opon ze slavných, už zaniklých divadel, nástěnka s připíchnutými titulními stránkami časopisu Stagebill. Na policích stovky knížek. Některé tituly byly Rune povědomé; tytéž měla v knihovně Shelly Lowe. Zahlédla jméno Artaud a vzpomněla si na ten nadpis - Divadlo krutosti.

Sevřel se jí žaludek.

Tucker si obřadně zapálil dýmku a chvilku nato pokoj zahalil oblak kouře vonícího po višních. Posunkem Rune naznačil, ať se posadí. Povytáhl obočí, čímž ji efektně vybidl, ať pokračuje.

"Chci se stát slavnou herečkou."

"Totéž chce půlka New Yorku. A ta druhá se chce stát slavným hercem. Kde jste studovala?"

"V Shaker Heights."

"Kde to je?"

"V Ohiu. Kousek od Clevelandu."

"Tam žádné konzervatoře ani studia neznám."

"Byla to základka. Hrávala jsem v besídkách na Den díkůvzdání."

Díval se na ni a vyčkával.

Ani zbla smyslu pro humor. "To byl vtip," vysvětlila.

"Hm."

"Jednou jsem byla za sněhovou vločku. A na střední jsem malovala kulisy k Jižnímu Pacifiku... To taky myslím jako vtip. Podívejte, pane Tuckere, prostě chci hrát."

"Jsem jenom trenér," prohlásil. "Tím to končí. Vylepšuji, ale nestavím, kde chybí základy. Běžte do školy, vystudujte divadelní vědu a pak se vraťte, třeba vám budu schopen pomoci. Ale teď..." Ukázal jí dveře.

Rune namítla: "Kamarádka mi tvrdila, že jste nejlepší v celém městě."

"Vy se znáte s některou mou studentkou?"

"Se Shelly Lowe," přitakala Rune a nenápadně zmáčkla tlačítko nahrávání na malé videokameře JVC, kterou měla schovanou v kabele.

Objektiv mířil nahoru na Tuckera. Rune bylo jasné, že to není zrovna ideální úhel, ale snad se to snese. A černý okraj by mohl působit jako ozvláštňující prvek.

Tucker se odvrátil a vyhlédl z okna. Na nedalekém staveništi ztloukalo pneumatické kladivo piloty do skály, na které si hověl celý Manhattan.

Rune napočítala sedm úderů, než Tucker konečně promluvil.

"Doneslo se mi, co se jí stalo." Shlížel na Rune zpod ježatého sněhobílého obočí. Jestlipak si ho takhle češe? napadlo Rune. Změnila názor - spíš než na prezidenta by se hodil na kouzelníka. Na Gandalfa nebo Merlina.

"Ať už byla jinak jakákoli, nemůžete jí upřít, že hrát uměla," poznamenala.

Tucker se dlouze odmlčel a pak prohlásil: "Shelly Lowe byla moje nejlepší studentka." Nevesele se pousmál. "A kromě toho štetka."

Pronesl to s takovou záští v hlase, že Rune zamžikala.

"Právě proto zemřela," dodal. "Protože se prodávala."

Rune se zeptala: "Chodila k vám dlouho?"

Tucker ji neochotně odpovídal.

Shelly k němu docházela dva roky. Neměla žádné formální herecké vzdělání, což je v dnešní době značně neobvyklé - většina profesionálních herců a hereček vystudovala školy, jako jsou Yale, Severozápadní nebo Kalifornská univerzita. Měla úžasnou paměť. Navíc byla jako chameleon, vtělovala se do rolí, jako by ji opanoval duch té které postavy. Měla talent na napodobování nejrůznějších dialektů a přízvuků. "Chvilí byla barmankou z londýnské periferie a vzápětí se proměnila v přísnou venkovskou učitelku. Tak jako to umí Meryl Streepová."

Tucker mluvil o Shelly obdivně, ale v očích se mu zrcadlil zármutek.

"Kdy jste zjistil, čím se žije?"

Do hlasu se mu zase vkradla hořkost. "Asi před měsícem. Nikdy se o tom ani slůvkem nezmínila. Dočista mě to omráčilo." Pohrdavě se zasmál. "Nejironičtější na tom je, že pokud šlo o normální konkurzy, byla velice vybíravá. Odmítala účinkovat v reklamách a hudebních komediích. Nebrala odpolední představení. Nechtěla zkusit štěstí v

Hollywoodu. Stála jen o role v seriózních divadelních hrách. Domlouval jsem jí: „Shelly, proč jste tak tvrdohlavá? Kdybyste chtěla, mohla byste se hraním živit na plný úvazek." Ale ona na to, že ne, že prý se nebude prostituovat. A přitom celou dobu účinkovala v těchhle... filmech." Zavřel oči a kroutil velkou hlavou ze strany na stranu, jako by chtěl setrást nepříjemnou vzpomínku. "Zjistil jsem to minulý měsíc. Ve videopůjčovně, kam chodím, přede mnou jeden člověk zrovna vracel kazetu. Podíval jsem se na obal a uviděl ji tam. A co víc, byla tam pod jménem Shelly Lowe! Ani nepoužívala pseudonym! Neumíte si představit, jaký pocit zrady jsem zakoušel. Jedině tímhle slovem to dovedu popsat - jako zradu. Když přišla na příští lekci, hrozně jsme se pohádali. Rekl jsem jí, ať vypadne a už mi nechodí na oči."

Odvrátil se a znovu vyhlédl z okna. "V každé generaci se najdou lidé s neobyčejným talentem. Shelly k nim patřila. Moji ostatní studenti..." Opsal rukou půlkruh, jako by snad seděli za Rune.

"Nechybí jim nadání a doufám, že jsem jim pomohl, aby se ještě zlepšili. Ale se Shelly se nemohou poměřovat. Ta když hrála, člověk jí prostě všechno spolkl."

Rune si vzpomněla, že též výraz použil i Tommy Savorne.

"Na jevišti nestála Shelly Lowe, ale ta či ona postava, ať hrála ve hře od kohokoli - Tennessee Williamse, Arthura Millera, řeckých klasiků, Ioneska, Ibsena... Vždyť chybělo jen takhle maličko a mohla dostat hlavní roli v nové hře, kterou připravuje Michael Schmidt."

Prsty ukázal milimetr.

Rune se zamračila. "Myslíte toho známého producenta? Toho, co o něm píšou v novinách?"

Prisvědčil. "Byla u něj na konkurzu. Dvakrát se dokonce sešla přímo s ním."

"A tu roli nedostala?"

"Nejspíš ne. Stalo se to těsně předtím, než jsme se pohádali. Pak už jsem se s ní neviděl." Přejel si náustkem dýmky přes spodní zuby.

Když zase promluvil, díval se kamsi stranou. "Já to jako herec moc daleko nedotáhl. Učit druhé mi jde líp. Doufal jsem, že díky Shelly tu za mnou zůstane někdo opravdu špičkový. Že přispěju divadelnímu umění aspoň tímhle..."

Civěl na nějakou fotografii na protější zdi. Rune by ráda věděla na kterou.

"Zrada," zašeptal zahořkle. Pak se obrátil zpátky k Rune. Pod pohledem těch hlubokých očí, které se na ni upíraly zpod houštiny obočí, si připadala jako nahá. "Vypadáte hrozně mladě. Taky točíte tamty filmy? Jako ona?"

"Ne," odpověděla Rune. Chtěla si něco navymýšlet, nějakou práci, kterou by asi tak mohla vykonávat dívka jejího věku, ale v zajetí těch očí, ze kterých jako by sršely paprsky - zelená verze Shellyiných modrých laserů -, se zmohla jen na to, že znovu šeptem zopakovala: "Ne."

Tucker si ji dlouze prohlížel. "Nemáte na herectví buňky. Promiňte, že vám to říkám takhle bez servítků, ale měla byste se poohlédnout po jiné práci."

"Ale já..."

Tucker ji posunkem zarazil. "Kdybych se snažil zachovat ohleduplně, jen bych vám tím uškodil. Ted' mě omluvte."

Přitáhl si k sobě scénář.

Nebylo to žádné dlouhé hledání.

Rune seděla za stolem - za Cathyiným starým, otřískaným šedivým erárním stolem. Dotáhla si ho těsně k popraskané mřížce klimatizace, která chladila desetkrát míň, než když byla nová. Zaklapla manhattanský telefonní seznam.

Našla v něm jenom dva A. Llewellyny a ani jeden z nich se nejmenoval Andy. Takže teď už zbývá jenom dvacet milionů obyvatel z ostatních čtvrtí, z Westchesteru, New Jersey a Connecticutu.

Výslech Shellyina nejnovějšího přítele se bude muset odložit na neurčito.

Do kanceláře vešel Larry a sjel ji pohledem.

"Co to kutíš, kotě?" "Něco hledám."

"Něco?"

"Něco důležitýho."

"Tak buď od té lásky a to svoje hledání odlož na jindy, teď pro tebe mám něco důležitýho na práci já."

"Zase chceš přepsat nějaký dopisy?"

"No, nechtěl jsem s tím začínat, ale minule ses jako písárka moc nevyznamenal."

"Říkala jsem ti, že psát na stroji neumím."

"V jednom podělaném dopise jsi jméno toho chlapa napsala třema různěma způsoby."

"Myslíš toho Inda? Když on se jmenoval tak divně. Já..."

"Křestním se jmenoval James a právě to jsi zvorala."

"Zkusím se polepšit... Tak co, už pro mě máš distributora?"

"Ještě ne, brouku, ale zato tády mám ty lidi, co pro ně budem točit reklamu. Víš, kterou myslím? Seděj vedle. Už jsi jim poslala ten návrh rozpočtu?"

"Už jsem ho přepsala na stroji."

"A odeslala jsi ho?"

Rune pípla: "Odešlu."

"Takže jsi ho neodeslala."

"Ale už ho mám v kupě."

"Rune, jsou tády. Ted'. Dneska budem probírat první verzi. Měli mít ten návrh rozpočtu v ruce předem."

"Promiň. Přinesu ho."

Povzdechl si. "No dobře, tak se s nima pojď seznámit. Kdyby se ptali, řeknem jim, že jsme s rozpočtem čekali na tuhle schůzku. Že to bylo schválně."

"Larry, neměl bys točit reklamy. Je to..."

"Abych nezapomněl, volal ti nějaký kámoš."

"Jo? A kdo?"

"Healy, nebo tak nějak. Máš se mu ozvat."

"Sam volal? Bezva. Jenom mu..."

"To počká."

"Ale..."

Otevřel dveře a výhružně se usmál. "Až po tobě, zlato."

Larry jí toho chlapa představil, ale Rune jméno v tu ránu zapomněla.

Larry mlel dál jako kolovrátek a tvářil se přitom, jako by na něj to, co říká, dělalo ohromný dojem: "... druhý největší výrobce peněženek a náprsních tašek ve Spojených státech."

Rune utrousila: "To je nesmírně zajímavé."

Šéf firmy, ten s tím nezapamatovatelným jménem - Rune mu pro sebe říkala pan Peněženka -, byl zavalitý padesátník s pichlavýma očima. Měl na sobě lehký proužkovaný oblek a strašně se potil. Stál se založenýma rukama vedle buclaté ženy mezi pětadvaceti a třiceti, která měla taky paže založené na hrudi a bloudila pohledem po reflektorech, kamerách a stativech. I ona ve firmě pracovala a navíc byla jeho dcera. A ještě ke všemu měla v reklamě účinkovat.

Když to Rune vyslechla, obrátila oči v sloup, ale Larry dělal, jako by si toho nevšiml.

Druhá mladá žena, s koňskou tváří a praktickým pážecím účesem, se Rune drsným hlasem představila: "Já jsem Mary Jane Collinsová. Pracuju v House O' Leather jako ředitelka pro reklamu. Budu na natáčení dohlížet."

"Já jsem Rune," potřásla nabízenou rukou. Náramky na kostnatém zápěstí Mary Jane přitom zacinkaly.

Dcera přiznala: "Jsem trochu nervózní. Už jsem namlouvala komentáře, ale před kamerou jsem v životě nestála."

"Uvidíš, že všechno dobře dopadne, holčičko," uklidňoval ji pan Peněženka. "Nesmíš si připouštět, že..." Obrátil se k Mary Jane: "Kolik lidí se na ni bude dívat?"

"Média by nám jich měla zajistit asi patnáct milionů."

Pokračoval: "...že patnáct milionů lidí bude sledovat tvoje pohnutí..., jéje, chtěl jsem samozřejmě říct každé tvoje hnutí." Rozřehtal se.

"Ale tati!" Křečovitě se usmála.

Mary Jane studovala jakási lejstra. Obrátila se k Larrymu: "A co rozpočet? Ještě jste mi nepředložil přepracovaný návrh rozpočtu."

Larry zabodl pohled do Rune a ta řekla: "Už je skoro hotový."

Skoro? zopakovaly nehlasně Larryho rty.

Mary Jane se k Rune otočila, až se jí tmavé vlasy rozhoupaly: "Skoro?"

"Zlobil psací stroj."

"Aha." Mary Jane se nevěřicně zasmála. "Jistě, chápu. Jenom jsem... No, předpokládala jsem, že nám ho dáte předem.

Bylo by to logické, abychom si ho stihli projít. Teď už je beztak pozdě."

"Za pár hodiněk ho máte. Už jsem tu klávesu přilepila."

Larry zasáhl: "Co kdybys to šla dodělat hned, Rune?"

"Myslela jsem, že teď budeme probírat první verzi," namítla Rune.

Mary Jane se na ni úkosem podívala. "Nevěděla jsem, že patříte do tvůrčího týmu."

"Patřím."

"Co přesně děláte?"

"Rune je asistentka produkce," odpověděl za ni Larry.

Mary Jane si ji změřila od hlavy k patě. "Aha," shovívavě se usmála jako učitelka ze čtvrté obecné.

Pan Peněženka si prohlížel srolované pozadí - šest metrů široké plátno, strakaté jako obraz od Jacksona Pollocka. "To se mi líbí. Nedalo by se do té reklamy použít? Co říkáš, Mary Jane?"

Ohlédla se po něm a zvolna pronesla: "Není to marné. Stojí to za úvahu." Došla ke stolu a otevřela svůj kufík.

"Vypracovala jsem časový rozvrh se všemi termíny." Podala papír Rune. "Skočila byste ho okopírovat?"

Larry papír popadl a strčil ho Rune pod nos. "Jistěže skočila."

Zúžil oči a Rune si lejstro neochotně vzala.

"Hned to bude zpátky. Poletím jako namydlený blesk."

"Tati, seženou mi maskérku? Nebudu se muset líčit sama, že ne?"

Rune zmizela za dveřmi sousední kanceláře. Larry vešel za ní.

"Tvrdilas mi, že to máš hotový, do prdele práce!"

"Z toho tvýho šunťáckýho psacího stroje upadlo éčko. To je nejpoužívanější písmeno."

"Tak sakra běž a kup novou mašinu. A za půl hodiny ať je ten rozpočet v lati."

"Jseš tyran."

"Nemám na tvý pitomý kázání čas, Rune. Uvědom si, že jsem tvůj zaměstnavatel. Mazej ofotit ten papír a dodělat ty rozpočty."

"Padáš před nima na zadek. Chráním tvou čest, Larry. Nikdo jinej to pro tebe neudělá."

"Potřebuju z něčeho platit účty, pus. Nejdůležitější pravidlo džobu zní: Shrábni prachy. Když nemáš prachy, nemůžeš si dělat, co chceš."

"Jsou děsný."

"To máš pravdu."

"Ten chlap smrdí."

"Nesmrdí."

"Tak někdo jinej. A ta ženská, ta Mary Jane, je pako."

"Co je sakra pako?"

"Přesně to, co je ona. Je..."

Pootevřely se dveře a objevil se v nich culící se kukuč Mary Jane.

Zastavila se pohledem u Rune. "To vy se nám máte postarat o oběd?"

Rune se uculila. "No ovšem"

"Potřebujeme před ostrým startem načerpat energii. Dali bychom si salát. Jo, a kdy bude ta kopie?"

Rune s úšklebkem zasalutovala. "Už se na tom pracuje."

Příští den v půl dvanácté ji Sam Healy vyzvedl před L&R a zamířili na sever.

"Prachobyčejná dodávka." Rune se zklamaně rozhlížela po vnitřku vozu.

"Aspoň je modrobílá," opáčil Sam Healy. Navíc se na boku velikými bílými písmeny vyjímalo: PYROTECHNICKÁ JEDNOTKA.

A uvnitř byla klec, momentálně prázdná, ve které, jak jí vysvětlil, přepravovali psy vycvičené k vyčenichávání výbušnin. "Co jste čekala?"

"Já nevím. Nějaké nejnovější vymoženosti techniky jako ve filmech."

"V normálním životě to s technikou bývá mnohem slabší než v Hollywoodu."

"To je fakt."

Manhattan jim zůstal za zády. Mířili do policejního zařízení na likvidaci výbušnin v Rodman's Neck v Bronxu.

"Páni, to je teda něco," vydechla Rune, když dorazili na místo. "Vypadá to tu suprově."

Místo připomínalo vrakoviště bez vraků. Když procházeli brankou v drátěném plotě korunovaném spirálami ostnatého drátu, Rune nadšením poskakovala.

Nalevo se nacházela policejní střelnice. K Rune doléhal štěkot výstřelů z pistole. Napravo stály malé červené boudy.

"Tam skladujeme naše vlastní výbušniny," vysvětlil Healy.

"Vaše vlastní?"

"Většinou výbušná zařízení nerozebíráme. Dovezeme je sem a tady je odpálíme."

Rune sebrala ze zadního sedadla kameru a náhradní baterie. Do oka jí padla zelená kombinéza, které si předtím nevšimla. Pokusila se ji zvednout. Byla strašně těžká. Z přilby nahoře trčela zelená hadička, nejspíš přívod vzduchu, a bimbala se po zádech. Vypadalo to jako hlava mimozemšťana.

"Júú, co to je?"

"Ochranná kombinéza. Je z nehořlavého materiálu a uvnitř vyztužená kevlarlem."

"To nosíte, když zneškodňujete bomby?"

"Neříká se jim bomby."

"Ne? A jak teda?"

"Envéesky. Nástražné výbušné systémy. Naše jednotka se v leccems podobá armádě. Často používáme zkratky."

Vešli do nízké budovy ze škvárobetonových tvárnic, která na první pohled prozrazovala, že je financována z městského rozpočtu.

V rohu sténal přepracovaný větrák. Healy kývl na pozdrav dvěma uniformovaným strážníkům. Nesl modrou brašnu zapnutou na zip.

Rune upoutala vývěska na stěně.

PRAVIDLA PRO ODPALOVÁNÍ DYNAMITU.

Visely tu spousty dalších podobných papírů, samé instrukce rozepsané do jednotlivých bodů. Z jejich odlidštěného jazyka mrazilo.

V případě zachování vědomí se po výbuchu pokuste posbírat případné odtržené části těla...

Ježíšikriste...

Healy postřehl, co si čte, a aby odvedl její pozornost od hrůzných detailů, navrhl jí: "Nechtěla byste si poslechnout přednášku o základech práce s výbušninami?"

Rune odtrhla oči od pasáže o improvizovaných svorkách na přetrhané žíly a přitakala: "Tak jo."

"Při zneškodňování výbušnin sledujeme dva hlavní cíle. Za prvé, předejít újmám na zdraví. Pokud možno zneškodnit výbušné zařízení na dálku. Za druhé, zabránit škodám na majetku. Většinou nás volají k podezřelým balíčkům a pohozeným taškám na konzulátech, na letištích, na klinikách, co provádějí potraty, a tak podobně."

"Ve vašem podání to zní..., já nevím..., prostě jako běžná rutina."

"Ona to taky většinou rutina je. Ale občas vyjždíme k prapodivným případům, třeba zrovna před pár týdny. Jeden kluk si v armádním výprodeji v Brooklynu koupil dělostřelecký granát a odnesl si ho domů. S bráchou si s ním házeli na dvorku jako s míčem. Měl být nefunkční, jenom prázdný obal bez náplně. Jenže tátovi toho kluka - kdysi sloužil ve Vietnamu - se to nějak nezдалo, a tak ten granát odnesl na místní policejní stanici. Ukázalo se, že je ostrý."

"Ouvej."

"Zlikvidovali jsme ho. Samozřejmě vyjíždíme ke spoustě falešných poplachů, stejně jako hasiči. Ale vždycky jednou za čas je to trefa do černého. Na letišti se objeví podezřelá taška nebo nálož dynamitu nebo amatérská bomba v trubce a my s tím musíme něco udělat."

"Tak se k ní někdo připlíží a přefikne drátky?"

"Jaký je cíl číslo jedna?" nasadil Healy učitelský tón.

Rune se uculila. "Postarat se, aby nikdo nepřišel o kejhák."

"Mě nevyjímaje. Ze všeho nejdřív odtamtud všechny evakuujeme a vytyčíme mrtvou zónu."

"Mrtvou?"

"Prostě tomu tak říkáme. Bývá široká třeba i kilometr. Pak zřídíme někde v krytu za pancíři nebo pytlí s pískem velitelské stanoviště."

Máme nejružnější dálkově ovládané roboty s videokamerami, s rentgeny a stetoskopy a nějakého pošleme, aby tu věcíčku omrkl."

"Aby poslouchal, jestli tiká?"

"Jo, přesně tak," přikývl Healy. "Dneska si každý myslí, že pachatelé zásadně používají digitální časové spínače napájené bateriemi - zase ten Hollywood. Ale bomby, se kterými máme co do činění, jsou z devadesáti procent vyrobené doma na koleně. Trubkové bomby, černý nebo bezdýmný střelný prach, dynamit. A většinou využívají staré dobré laciné budíky. K aktivaci rozbušky je potřeba uzavřít obvod, spojit dvě kovové součástky. A co poslouží líp než natahovací budík, co má nahoře zvonek? Takže se koukáme a posloucháme. Pokud se ukáže, že je to vážně envéeska a že se dá bez rizika zneškodnit, uděláme to. Pokud je bomba důmyslnější a hrozí, že by mohla vybuchnout, přemístíme ji do ochranné nádoby, dopravíme ji sem," kývl hlavou směrem k blízké planině, "a odpálíme."

Vyšli ven. Asi o sto metrů dál stáli v jedné ze tří hlubokých jam vykopaných na pláni dva mladíci a omotávali krychlovou khaki krabici čínsi, co vypadalo jako prádelní šňůra.

Rune se tím směrem zadívala. "Vypadá to jako vchod do podsvětí."

Healy se zamračil. "Myslíte do podzemí?"

"Ne, do Hádů. Prostě do pekla."

"Aha. Takhle jste onedý popisovala i to místo činu." Healy se vrátil pohledem k mužům v jámě. "U výbušnin je důležité jedno: aby se daly použít, musí explodovat jen za určitých podmínek. Kdybyste vyrobila něco, co vybuchne, jakmile se na to křivě kouknete, nebylo by vám to moc k užítku. Většina výbušnin se sama o sobě dá normálně spálit. Nevychutnou, prostě a jednoduše shoří. Aby došlo k explozi, potřebujete rozbušku, která hlavní nálož odpálí."

Vzpomínáte na ten druhý pumový útok? Kdyby uprostřed aspoň centimetrové vrstvy cé čtyřky neměli rozbušku s kousíčkem razantní trhaviny, vůbec by to nebouchlo."

Mluvil s hlubokým zaujetím. Rune si pomyslela, jak je báječné, když člověk včas rozpozná, k čemu má vlohy a co ho baví, a začne se tím žít.

"Právě rozbušky jsou nejcitlivějším místem bomb," pokračoval Healy. "Obvykle se aktivují elektrickým proudem. Tím pádem většinou opravdu stačí přefíknout přívodní drátky a hotovo. Některé bomby však bývají důmyslnější, obsahují pohybový spínač, takže i když přerušíte spojení mezi rozbuškou a časovým spínačem, bomba exploduje při sebemenším pohybu. Jindy mívají další chyták - k obvodu bývá připojen galvanometr. Jakmile přestřihněte drát a odpojíte přívod proudu, ručička spadne na nulu, a to vyvolá explozi."

Nejchytřejší bomba, s jakou jsem se kdy setkal, měla tlakový spínač. Byla umístěna v zapečetěné kovové nádobě naplněné stlačeným vzduchem. Vyvrtali jsme dovnitř miniaturní díрку, abychom zjistili přítomnost molekul nitrátu - na tomhle principu fungují detektory výbušnin na letištích. Nádoba byla samozřejmě napěchovaná trhavinou. A bylo v ní tlakové čidlo. Kdybychom ji rovnou otevřeli, stlačený vzduch by unikl a bouchlo by to."

"Co jste s tím probůh udělali?"

"Přivezli jsme tu věcíčku sem a zrovna jsme se ji chystali odpálit, jenže vtom se ozvali z ústředí, že by chtěli prozkoumat vnitřek kvůli otiskům prstů. A tak jsme celou tu parádu umístili do tlakové komory, vyrovnali tlak uvnitř a vně, otevřeli ji a bombu zneškodnili. Bylo tam skoro kilo semtexu. A k tomu sekané olovo, které by se při explozi rozletělo široko daleko jako šrapnely. Nehorázná brutalita. Surová, svinská bomba."

"To jste do té komory poslali robota?"

"Upřímně řečeno, ne. Zneškodňoval jsem to já."

"Cože?!"

Healy pokrčil rameny a ukázal hlavou směrem k jámě, kde ti dva skončili s omotáváním a běželi se schovat do bunkru z betonu a pytlů s pískem.

"Trénují odpalování vojenských náloží. Tohle je trhavá puma M118. Asi kilo cé čtyřky. Vyhazují se tím do vzduchu mosty a budovy. Omotali ji zápalnou šňůrou a na dálku ji odpálí."

Z amplionu zachrastil hlas: "Jáma číslo jedna, hoří! Hoří!"

"Co to má znamenat?" podívala se Rune.

"Tohle se kdysi křičelo v uhelných dolech, když se rozhořela zápalná šňůra k dynamitové náloži. Lidé pracující s výbušninami teď takhle ohlašují, že se chystá výbuch."

Zničehonic vylétl k nebi oslnivý oranžový záblesk. Vývalila se mračna dýmu. O zlomek vteřiny později je do uší udeřilo ohlušivé zaburácení.

"Majitelé lodí v okolí nás nemůžou ani cítit," poznamenal Healy. "Radnice je zavalená žádostmi o zaplacení rozbitých oken."

Rune se culila.

Healy se na ni podíval. "Copak?"

"Připadá mi zvláštní," řekla, "že jste mě vezl až sem, jen abyste mě obšťastnil přednáškou o envéeskách."

"Ne tak docela," odvětil v rozpacích.

"Proč jste mě sem teda zval?"

Healy se odvrátil a odkášlal si. Měl od přírody zdravou barvu, ale přesto se zdálo, že se začervenál. Otevřel brašnu, vylovil dvě plechovky dietní koly, dva sendviče a pytlík brambůrek. "Berte to jako rande."

Sice možná vypadal jako kovboj, ale skoupý na slovo nebyl.

Detektivu Samovi Healymu bylo osmatřicet. Skoro polovina jeho kolegů pyrotechniků se rekrutovala z armády, ale on začínal jinak.

Nejdřív "šlapal chodník" - čili dělal pochůzkáře -, pak nějaký čas jezdil s hávěčkem. "Hlídkový vůz. Neboli policejní auto."

"Zkratky, já vím."

Healy se zasmál. "Mluvíš s POSem."

"S bossem?"

"S příslušníkem ozbrojených složek."

Po několika letech přešel k zásahovce, stal se členem newyorského útvaru rychlého nasazení. Potom se dal k pyrotechnikům. Absolvoval měsíční kurz ve výcvikovém středisku FBI v Huntsville v Alabamě a začal pracovat v pyrotechnické jednotce. Měl za sebou vysokoškolské studium elektrotechniky a v současné době studoval kriminalistiku na John Jay.

Nadšeně popisoval, že má doma laboratoř, že už jako děcko vymýšlel různé vynálezy, že je jednadvacet let nepřetržitě předplatitelem časopisu Scientific American. Jednou objevil, jak vyrobit chemický roztok, kterým se dá neutralizovat jistá razantní trhavina, a chybělo málo, aby na něj dostal patent. Bohužel ho předběhl jeden velký vojenský dodavatel. Nikdy v životě nevystřelil z pistole, pokud nepočítá trénink na střelnici, a účastnil se pouhopouhých čtyř zatčení. Nosil u sebe vizitku z brooklynského obchodu se zbraněmi, kam si na zadní stranu naškrábal poučení o právech zatčeného; věděl totiž, že kdyby měl někoho zatýkat, jakživo by si přesné znění nevybavil. Už několikrát si ho zavolali na kobereček kvůli tomu, že u sebe nenosí služební revolver.

Když se rozhovor stočil k jeho soukromí, už toho tolik nenamluvil, i když Rune vycítila, že by se vypovídal rád. Žena ho před osmi měsíci opustila a vzala s sebou jejich syna.

"Chtěl bych o něj bojovat, ale nedokážu se k tomu přimět. Víš, čím by Adam musel procházet, a to nechci. A navíc, copak by mi nějaký soudce svěřil do opatrovnictví desetileté dítě? Vždyť dnes a denně zacházím s výbušninami."

"Proto od tebe odešla?"

Healy ukázal na planinu. Zase se ozvalo to chrčivé varování. Další záblesk a po něm se k nebi vyvalil patnáct metrů vysoký sloup dýmu.

Rune udeřila do obličejové tlaková vlna, jako by se do ní nečekaně opřel poryv větru. Přihlížející policisté pochvalně zahvízdali na prsty.

Rune vyskočila a zatleskala.

"Zapuštěná nitramonová nálož," poznamenal Healy při pohledu na kouř.

"Paráda!"

Healy pokýval hlavou a přitom Rune hltal očima. Když ho přistihla, rychle se odvrátil.

"Myslíš kvůli mojí práci?" zeptal se.

Rune už zapomněla, na co se předtím ptala. Pak si vzpomněla.

"Jo. Odešla od tebe kvůli tomu, co děláš?"

"Ani nevím. Myslím, že to udělala hlavně proto, že jsem se vůbec nevracel domů. Myslím v myšlenkách. Bydlím v Queensu. V suterénu mám laboratoř. Jednou večer jsem tam něco kutil a úplně jsem zapomněl na svět. Když mi žena přišla oznámit, že mám na stole večeři, vůbec jsem ji nevím, vyličil jsem jí svůj experiment a prohlásil jsem: 'Připadám si tu jako doma.' A ona na to: 'Vždyť taky jsi doma.'"

"Nebud' na sebe tak tvrdý," řekla Rune. "Vždycky nesou vinu oba."

Healy přitakal.

"Pořád ji miluješ, vid'?"

"Ani náhodou," vyhrkl.

"Chm."

"Fakt ne."

Střelnici profukoval vítr. Healy zmlkl. Tvářil se nepřístupně.

To asi byla jedna z věcí, které na něm vadily jeho ženě. Ta jeho nepřístupnost.

Po chvíli se rozpovídal: "Zničehonic, přišlo to doslova jako blesk z čistého nebe, prohlásila, že mě nemůže vystát. Že ji hrozně štve. Prý jí nerozumím a nikdy nejsem po ruce, když mě potřebuje. Vyrazilo mi to dech. I když svým způsobem jsem si to asi vykoledoval. Naléhal jsem na ni, pořád dokolečka jsem jí opakoval, že ji miluju, že je mi to děsně líto, že udělám cokoli... A ona na to, ať už ji nemučím. Div jsem se z toho nezbláznil."

"Tak to v lásce chodí," podotkla Rune.

Healy pokračoval: "Tak třeba televize. Když se Cheryl odstěhovala, odvezla si ji s sebou. A já příští den nedokázal myslet na nic jiného než na to, že si musím pořídit novou. Koupil jsem si Consumer Reports a přečetl si o všech možných přijímačích. Bůhví, co mě to popadlo, prostě jsem si musel koupit tu nejlepší telku, jaká existuje. Bylo to silnější než já. Šel jsem do Save-Martu a utratil - panebože, když si na to jen vzpomenu! - utratil jsem za tu televizi jedenáct stovek..."

"Páni, to teda musí být supertelevize."

"Jo, ale jde o to, že já se na televizi vůbec nekoukám. Nemám ji rád. Vyváděl jsem neskutečné blbosti. Byl jsem úplně na dně. Pak nás jednoho dne zavolali k trubkové bombě. Ty bývají dost nebezpečné, protože jsou většinou naplněny

střelným prachem, který je hrozně nestabilní. Ta věčička vážila asi patnáct kilo. Nastražili ji před jednu velkou banku v centru. Na schody. Robot by se tam nedostal, a tak jsem si navlíknul kombinézu a šel to omrknout. Stačilo jenom odnést tu bombu někam, kde by k ní mohl robot, aby ji dopravil do ochranné nádoby. Ale já si říkal, že je mi fuk, jestli mě to zabije. A tak jsem se rozhodl zneškodnit ji sám. Začal jsem kroutit koncem trubky. No a co se nestalo, trocha střelného prachu se dostala do vláken rozbušky a třením došlo k výbuchu."

"Proboha, Same..."

"Naštěstí tam byl černý prach, ne bezdýmý. To je nejmní účinná výbušnina ze všech. A navíc byl na vlhlý, takže ho většina ani nevybuchla. Jenom jsem si kecnul na zadek a na rukou mi naskákaly puchýře. Ale řekl jsem si: 'Healy, nejvyšší čas, aby ses přestal chovat jako pitomec.' Pomohlo mi to pustit Cheryl z hlavy. A to je všechno."

"Pustils ji z hlavy."

"Jo."

Rune se na chvíli odmlčela a pak řekla: "Manželství je strašně divná věc. Vůbec si nejsem jistá, jestli jde člověku k duhu. Máma do mě pořád hučí, ať se vdám. Už mi sestavila seznam potenciálních ženichů. Samí milí kluci. Synáči jejich známých. Není úzkoprsá bílý anglosaský protestant nebo Žid, to je jí fuk. Teda má je seřazené podle profese, na špici je doktor, ale v podstatě jí záleží jen na tom, abych si pomohla k penězům a k dítěti. Jo, a taky ke štěstí. Chce, abych se měla dobře. Aby ze mě byla bohatá, spokojená máma. Řeknu ti, mám bujnou fantazii, ale představit si samu sebe jako vdanou paničku, to teda fakt neumím."

Healy poznamenal: "Cheryl byla hodně mladá, když jsme se brali. Dvaadvacet. Mně bylo dvacet šest. Měli jsme pocit, že už je načase usadit se. Lidi se asi mění."

Ticho. Rune vycítila, že Healy mu připadá, že zabrousili příliš hluboko do soukromí. Pokrčil rameny, jako by chtěl tohle téma uzavřít, pak si všiml uniformovaného policisty, kterého znal, a zeptal se ho, jak to dopadlo s ostrým ručním granátem, co se našel v Bronxu.

"Nechali jsme ho kapitánovi v kanceláři. Na židli."

"Na židli?" podivil se Healy.

"No, nejdřív jsme z něj vyndali TNT."

Healy se obrátil zpátky k Rune a ta, aby řeč nestála, se zeptala: "Už jsi vyslechl toho svědka?"

Healy dopil kolu, ale sendviče půlku nechal. "Jakého svědka?"

"Toho chlapa, co ho zranil ten první výbuch. První anděl."

Zvedl se vítr a zanesl k nim kouř z doutnajících jámy.

"Jo."

"No a co?" naléhala Rune. "Dozvěděl ses něco?"

Healy si zastrčil palce za široký opasek, takže ještě víc připomínal kovboje.

"Ty mi nepovíš, co říkal?"

"Ne."

"A proč ne?"

"Protože ti do toho nic není."

"Protože jsi jeho výpověď založil do složky a hned pustil z hlavy. Že je to tak?"

"Ne, není." Healy se chvíli rozmýšlel. Nakonec řekl: "Nic jsem se od něj nedozvěděl."

"Takže nemáte žádné stopy."

"Máme."

"Ale nikdo je nesleduje," prohlásila Rune cynicky. "Kvůli tomu, jak to v takovýchhle případech chodí. Máte pokyn z ústředí, že jo?"

"Já je sleduju," ohradil se Healy.

"Jo?" zareagovala okamžitě. "Tak mi pověz, co jsi zjistil!"

Odhadovala, že Healy asi začíná pochybovat, jestli to rande bylo dobrý nápad.

"Projel jsem databázi otisky z telefonu, odkud jí ten vrah tehdy večer volal."

"A co?"

"Nic. Taky se snažím vypátrat, odkud pocházela ta trhavina. Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že jsme našli útržek obalu?"

Snad ji přes něj vystopujeme."

"Nehrozí ti, že dostaneš padáka? Protože kašleš na pokyny z ústředí?"

"Pokud vím, nadřízení znají můj telefon. Kdyby chtěli, abych toho nechal, můžou mi zavolat."

Stiskla mu rameno. Projelo jí mravenčení. Zčásti to bylo tím, že mu byla vděčná, jak balancuje na tenkém ledě, aby zjistil, kdo zabil Shelly. Ale bylo v tom i něco jiného.

Momentálně se zaměřila na tu detektivní příčinu. "Hele, Same, co kdybych ti pomohla?"

"S čím?"

"S hledáním vraha."

"Nepřipadá v úvahu."

"No tak, byli bysme bezva tým!"

"Rune..."

"Můžu dělat, co ty ne. Ty musíš vždycky postupovat podle předpisů, vid'?"

"Rune, tohle není hra."

"Vím, že ne. Chceš chytit pachatele trestného činu." Poslední slova zdůraznila, aby mu dala najevo, že už měla se zločinem a zločinci co do činění. Pak dodala: "A já chci natočit film." Našpulila rty. "Neberu to jako hru."

Healy postřehl, jak jí jiskří oči. Mlčel.

"Prozrad' mi aspoň jedno," poprosila po chvílce.

"Aco?"

"Slib, že mi odpovíš."

"Ne."

"Prosím."

"Možná," obměkčil se Healy.

"Co otisky?" "Vždyť jsem ti říkal, že to nikam nevedlo."

"Nemyslím otisky z telefonu," vysvětlila Rune, "myslím z těch vzkazů o andělech. Těch od Meče Ježíšova."

Váhal. Pak odpověděl: "Ten, kdo je psal, měl rukavice."

"A co papír?"

"To už je druhá otázka. Řekl jsem, že ti odpovím na jednu."

"Řekl jsi 'možná'. To nevylučuje, že mi odpovíš na dvě."

"Pravidla stanovuju já. Odpověděl jsem ti. Ty mi teď slib, že se budeš starat jenom o svůj film a do vyšetřování nebudeš strkat nos."

Odhrnula si z očí ořin a natáhla k němu ruku. "Tak jo. Ale jenom když mi na oplátku slíbíš, že mi budeš poskytovat exkluzivní informace."

"Platí." Sevřel její ruku ve své velké drsné dlani a podržel ji.

Nebylo slyšet nic než šumění větru. Rune věděla, že by ji rád políbil, a byla připravená polibek mu oplátit - jen tak nezávazně. Ale ten okamžik pominul a Healy ji pustil. Chvilí se dívali jeden druhému do očí. Pak se Healy ohlédl k jámě.

"Pojď," vybídl ji, "jestli chceš, tak tě nechám, aby sis zkusila hodit granátem."

"Fakt?" zeptala se nadšeně.

"Tedy maketou."

Rune se rozesmála. "Co nadělám. Snad se časem dočkám povýšení."

Rune nakoukla obrovskými dveřmi ze zákulisí na scénu a nespátřila divadlo, ale staveniště.

Ve vzduchu visela vůně čerstvě nařezaného dřeva a štiplavý pach barev a laků. Pořízci v tričkách potištěných jmény dávno zapomenutých broadwayských her vláčeli sem a tam prkna a trámy. Po uprášeném, otřískaném jevišti se jako hadi klikatily kabely.

Pokřikování, buch, buch kladiv, pronikavý jekot motorových pil, hoblíků a vrtaček.

Rune vkračela na prkna, která znamenají svět. Na střední škole opravdu malovala kulisy ke studentské hře, jak říkala Arthuru Tuckerovi. A taky v pár představeních účinkovala. Ale nikdy dřív nebyla v zákulisí opravdového divadla.

Žasla, kolik je za oponou místa.

A jak je to tam hnusné, omšelé, neútné.

Obrovská jeskyně, zející propast. Došla až na samý kraj jeviště, aniž by si jí kdokoli všiml. V první řadě seděli tři lidé a skláněli se nad scénářem. Dva muži a žena. Rozohněně diskutovali. Hádali se.

Rune jim vpadla do řeči: "Promiňte, je tu pan Michael Schmidt?"

Muž kolem pětáctiřiceti vzhlédl a nejdřív ze všeho si sundal brýle na čtení s půlměsíčkovými skly.

"Přejete si?"

Druzí dva - robustní muž ve flanelové košili a žena, která lačně potahovala z cigarety a tvářila se zapškle - ani nevzhlédl. Zírali do scénáře, jako by se v márnici pokoušeli identifikovat mrtvolu.

Rune vysvětlila: "Ve vaší kanceláři mi řekli, že vás tu zastihnu."

"Vážně? To jim budu muset zatrhnout."

Schmidt byl nevysoký, podsaditý, v dobré tělesné kondici. Zpod krátkých rukávů těsné košile se mu draly bicepsy. Ale ačkoli byl svalnatý, ve tváři vypadal nezdravě, zarudlé oči mu slzely. Možná alergie.

Anebo zásah slzným plynem, pomyslela si Rune.

Rozhlédla se po sedadlech kolem producenta, jestli se někde neválí červená větrovka a klobouk. Kde nic, tu nic.

A Schmidt ji zřejmě nepoznával, jak by se dalo čekat, pokud by byl útočníkem z mola. Jenže na druhou stranu má přece v popisu práce vytvářet dokonalé iluze...

"Co si přejete?" zeptal se úsečně.

Rune požádala: "Mohl byste se mi podepsat?"

Schmidt zamžikal. "Jak jste se sakra dostala přes ostrahu?"

"Prostě jsem vešla dovnitř. Moc prosím, odjakživa toužím po vašem autogramu."

Povzdechl si.

"Prosím."

Zalétl pohledem k druhým dvěma, kteří stále hloubali nad scénářem a něco si zachmuřeně šeptali. Vstal. Kulhal, a jak stoupal po provizorních překližkových schůdcích na jeviště, jednou sebou dokonce škulil bolestí.

Rune mu podala ruku, ale Schmidt jí uštědřil bezvýrazný pohled, minul ji, došel ke kávovaru a nalil si pořádnou porci.

Když se vrátil, znovu se ohlédl po dohadujících se autorech, nebo co byli ti dva vlastně zač, a pak rezignovaně řekl:

"No tak dobře."

"To je báječné. Díky." Podala mu kousek papíru a propisku.

"Komu?"

"Mamince."

Načmáral na papír nečitelné klikyháky a vrátil jí ho. Rune se setkala s jeho očima. Schmidt popotáhl, vysmrkal se do látkového kapesníku a zeptal se: "Přejete si ještě něco, slečno?" Stál tam s rukou v bok, měřil si ji, čekal.

"No dobře." Schovala autogram. "Lhala jsem vám."

"Já to tušil."

"Opravdu jsem chtěla váš autogram. Ale kromě toho jsem se vás ještě chtěla na něco zeptat."

"Já herce nevybírám. Obrátte se na..."

"Nechci se stát herečkou."

Překvapeně zamrkal a rozesmál se. "V tom případě jste jediná ženská pod pětadvacet v celém tomhle městě, která o to nestojí."

"Točím film o jedné herečce, která u vás byla na konkurzu. O Shelly Lowe."

Že by zamžikal jako polekaná veverka? Že by ji konečně poznal?

"Žádnou Shelly Lowe si nepamatuju," prohlásil.

"Musíte si ji pamatovat. Prý jste jí málem dal roli v téhle hře."

Zasmál se, ale polekaně. "Že musím? Jste na omylu, mladá dámo."

"Měla hrát hlavní roli."

"Stovky hereček doufaly, že dostanou hlavní roli. Nakonec jsme jednu vybrali. Slečna Lowe to není. Teď kdybyste..."

"Zabili ji."

Toulal se myšlenkami někde jinde. Pozoroval stavební ruch.

"To je mi líto."

Ale očividně nebylo. Rune na něj mlčky upírala zrak.

Konečně promluvil: "Vy chcete zfilmovat její osudy?"

"Tak něco. Tohle je její fotka." Podala mu ateliérový snímek, který dostala od Nicole.

Bez valného zájmu si fotografii prohlédl, jako znučený dopravák provádějící rutinní kontrolu řidičského průkazu, a pak ji Rune vrátil.

"Nevzpomínám si. Proč myslíte, že u nás byla na konkurzu?"

"Doslechla jsem se to."

"Aha." Schmidt se zasmál. "Jedna paní povídala. Nesmíte všemu věřit."

"Možná byste tedy měl uvést věci na pravou míru. Vážně se na ni nepamatujete?"

"Pochopte laskavě, slečno, že já se předběžného výběru herců neúčastním. Na to jsme měli castingového režiséra..."

"Jak se..."

"...který už pro nás nepracuje a nevím, kam se poděl. Za druhé, většina lidí, kteří prohlašují, že se zúčastnili konkurzu u Michaela Schmidta, ve skutečnosti neudělala nic víc, než že pověřili svého agenta, aby nám poslal jejich fotku a životopis, anebo si vystáli frontu na pohovor, který trval sotva deset vteřin. Byla u nás tahle slečna Lowe na opravdickém konkurzu? Pochybuju. Byla na konkurzu přímo u mě? O mrtvých jen dobré, ale jestli vám tvrdila, že tu roli skoro dostala," rozhodil ruce dlaněmi vzhůru, "tak lhala."

Opodál něco ohlušivě řachlo. Kulisák překotil hromadu fošen.

Schmidt se po něm ohlédl a obličej se mu zkřivil vzteky. "Co to vyvádíš?"

"Promiňte, pane Schmidte, já..."

"Kvůli pitomcům, jako jsi ty, co mají obě ruce levý, máme zpoždění. Ještě jednou něco provedeš a máš padáka."

"Vždyť říkám, že mě to mrzí," ohradil se zavalitý mladík. "Neudělal jsem to schválně."

Schmidt se obrátil zpátky k Rune. "Mám kolem sebe bandu idiotů... Až se mnou příště budete chtít mluvit, zavolejte mi do kanceláře. Domluvte si schůzku. I když..., " otočil se a zamířil ke schůdkům, "...z celého srdce doufám, že žádné příště nebude."

Rune se za ním ještě chvíli dívala. Pro Michaela Schmidta však už přestala existovat. Zamířila pryč z jeviště, ale pak se zarazila při pohledu na to, jak mladý kulisák zlostně sbírá rozsypaná prkna.

Zívala, div si nevymkla čelist a oči jí k zbláznění slzely.

Bylo deset večer a Rune seděla ve studiu L&R u starého střihačského pultu Moviola a převíjela materiál k reklamě pro House O' Leather. Larry natočil asi hodinu opakovaných záběrů na domácíou dcerunku před strakatým pozadím. Rune teď podle Bobových pokynů film stříhala.

Mary Jane, která by podle Rune dokázala udělat výtečného administrativního pracovníka z kdekoho, jim nechala vzkaz se sáhodlouhým seznamem připomínek k předběžnému rozpočtu. Zakončila douškou: Takže zítra v 8.30. A nezapomeňte - bude to náš velký den. Vyspěte se do čínoroda. Nashle! M. J. C.

Vtom se otevřely dveře. Dovnitř vkráčel Bob, rovnou zamířil k šedé aparatuře a zadíval se na malou obrazovku. Po chvíli mlčení se zeptal: "Jak to jde, kotě?"

"Do rána to bude."

Odstrčil jí ruku z ovladače a začal si sám prohlížet trhaně se posouvající záběry.

Rune se zadívala na náramek z osmnáctikarátového zlata na jeho zápěstí. "Odkdy se obtěžuješ s denní prací, když jde jenom o reklamu?" rýpla si.

"Tahleta zakázka je... No prostě si na ní dáváme záležet. Jde o velké prachy a tak vůbec, to víš."

"Jaká byla večere s klientem?"

"Ten chlap je starej prdola a jeho dcera... Škoda slov. Co ta potvora prováděla, celou dobu mi rejčila nohou až bůhví kde po stěně. A když jsme skončili, chtěla, abysme si spolu zašli na skleničku, jenom my dva. Musel jsem se vymluvit, že jsem hrozně zmožen, abych se jí dostal ze spárů. A ta zasraná Mary Jane - ta je pro změnu jak ledovec." Procházel záběry a mračil se. "Nech ji tam o dvě vteřiny dýl a teprve pak tam dej prolínačku. Ten dědula si o ní myslí, že je druhá lady Diana."

"Ale já už měla tuhle sekvenci hotovou."

"No tak ji předěláš."

"Napadlo tě, že tu trčím o hladu, zatímco vy si hodujete na pochoutkách pro labužníky?"

"Přinesl jsem ti dáreček." Podal jí promaštěný papírový pytlík.

"Fakt?"

Otevřela ho. Uvnitř bylo cosi zabaleného v alobalu.

"Je, dobrůtka."

"Jo."

Rozbalila alobal a zamračila se.

"To jsou zbytky od večere, vid', Bobe? Houby dobrůtka. Zbytky, co se nosí domů psovi."

"Napadlo mě, že budeš mít hlad."

Rune se v jídle nedůvěřivě nimrala tužkou. "Zelený fazole a brambory. Nedožedená příloha. Co bylo k tomu?"

"Nemám páru. Asi steak." Protáhl se a na moment vypadal jako roztomilý, nevinoučký klučina, kterým ve skutečnosti jakživ nebyl.

Pak zamířil ke dveřím. "Takže zejtra v půl devátý, holka. Chutnaj mu croissanty, tak je cestou kup, jo?"

Zabouchl za sebou.

Rune zabalila vystydlé brambory a užuž je chtěla vyhodit, ale v tom jí zakručelo v žaludku. Ruka jí strnula uprostřed pohybu.

"Hergot, sakra, krucinál!"

Znova alobal rozbalila. Vykoukla z okna, aby se ujistila, že Bob už zmizel, a zasunula do videoeditoru Sony hned vedle movioly svou vlastní kazetu a pustila ji. Sledovala nahrávku a přitom uždibovala brambory a fazole, nabírala si je dvěma tužkami jako čínskými hůlkami.

Záběry Dannyho Trauba jí neprozradily nic víc, než že pornoproducent je hloupý, egoistický, nadržенý parchant. Ze záběrů Michaela Schmidta pořízených skrytou videokamerou se dozvěděla, že je to vychytralý, neupřímný egoistický parchant, který možná je a možná není nadržенý, ale přinejmenším nedovolí, aby mu to překáželo v práci.

Několikrát si přehrála, jak zamžikal při zmínce o Shelly. Nepatrně zatěkal očima. Co mu asi prolétlo hlavou? Na co si vzpomněl?

Těžko říct. Jak prohlašoval Larry: "Kamery sice nelžou, ale to ještě neznamená, že říkají celou pravdu."

Ne, z nahrávky se Schmidtem se skoro nic nedozvěděla. Ale nahrávka Arthura Tuckera..., to byla jiná káva.

Okamžitě postřehla jednu věc: Shellyin učitel herectví během rozhovoru několik minut nepozorovaně zakrýval cosi na stole. Snad štůsek papírů či rukopis. Počínal si nenápadně - když byla u něj v kanceláři, vůbec si toho nevšimla. Co před ní schovával? Rune přetočila pásku zpátky a zastavila obraz. Nic nerozeznala.

Ale zato jí padla do oka vitrínka na stěně za ním. Byla v ní sada medailí. A nebyly to takové ty pamětní, co se dají objednat poštou a upomínají na stupidní události jako třeba "důležité okamžiky průmyslové revoluce". Vypadaly jako pravé vojenské medaile a vedle nich se ve vitrínce vyjímal další podobná vyznamenání včetně zlatého kříže.

Rune si při pohledu na ně vzpomněla na jeden ze svých oblíbených filmů. Černobílý film, který v padesátých letech natočilo studio Metropolitan. Rangeři v boji. Film z druhé světové války. Hlavní hrdina, miloučký kluk z nějakého středozápadního městečka - hrál ho snad Audie Murphy -, se bojí jít do bitvy. Nevěří si, pochybuje o své odvaze. Ale nakonec se právě on proplíží na nepřátelský most a úplně sám ho vyhodí do povětří, aby nepříteli nemohly přijít na pomoc posily.

Vzpomněla si na úzkou nášivku s nápisem RANGER, kterou bylo vidět na hrdinově rameni, když v závěrečné scéně umíral. Vypadala úplně stejně jako ta, kterou měl ve vitrínce s medailemi Arthur Tucker. Taky byl ranger.

A vzpomněla si ještě na jednu scénu, která se ve filmu odehrála dřív. Seržant se hlavního hrdiny ptal, jestli umí položit na most nálož.

Ten odpověděl: "Jistě, seržante. Každý ranger to umí. Učíme se to při výcviku."

11

Arthur Tucker si připadal starý.

Seděl ve své omšelé kanceláři na Times Square. Vložil ponorný vaříč s usazeným zasedlým nánosem vodního kamene do oprýskaného hrnku s vodou. Vztekla to zapraskalo. Když začala voda vřít, vytáhl vaříč a ponořil do hrnku seschlý, už dvakrát použitý sáček čaje Lipton. Mezi vyrudlými závěsy se dovnitř linulo sluneční světlo.

Zvenčí sem ze staveniště doléhal rachot, který mu připomínal hluk na bojišti.

Připadal si starý.

Když sledoval své mladé svěřence na jevišti, něco takového mu vůbec nepřišlo na mysl. Občas mívával dokonce pocit, že je mu pořád pětadvacet, má na sobě odrbaný kostým Rosenkrantze, Benvolia nebo mladého prince Hala a čeká, až se ozve jeho narážka a on vkročí na jeviště.

Ale dneska ne. Když na křižovatce Osmé avenue a Padesáté vystoupil z metra a pomalu se proplétal mezi lidmi ke své kanceláři, bůhvíproč na něj padl tenhle morbidní pocit staroby. Prohlížel si markýzy divadel. Spousta jich teď sídlila v přízemí výškových budov, ne v samostatných stavbách jako za starých zlatých časů Helen Hayesové, Martina Becka nebo Majestiku. Zdálo se mu příznačné, že se divadla stala pouhou součástí kancelářských budov. Vzpomínal na někdejší markýzy - obrovské vysunuté různoběžníky poseté drobnými světýlky. Bůhvíproč se mu vybavily většinou

upoutávky na hudební komedie. Jak to, že si je pamatuje líp (vždyť taková představení nikdy neměl rád a chodil na ně jen sporadicky) než upoutávky na hry Millera, O'Neill, Ibsena, Strindberga a Mameta, které pokládal za génie?

Asi je to tím, že stárnu, usoudil.

Vzpomínal na své studenty. Jak to s nimi dopadlo? Asi desítka se jich uchytila na Broadwayi nebo v jejím okolí. Šest nebo sedm v televizních show a sitcomech. Dvě desítky v Hollywoodu.

A ze stovek a stovek dalších se stali účetní, právníci, tesaři, pracovníci reklamních agentur nebo instalatéři. Stovky a stovky lidí, kteří sice byli dobří, ale nevměstnali se mezi hvězdy, na tu zpropadenou pyramidu, kde je na vrcholku tak málo místa.

Arthur Tucker uskrával čaj a přemítal, jestli celý jeho život není jedno jediné velké selhání.

Ted' ještě ke všemu ta záležitost se Shelly Lowe. Nevěděl jistě, jestli...

Z přemýšlení ho vytrhlo kovové zadrnčení telefonu. Zvedl sluchátko.

"Prosím?"

Na druhém konci se ozval udýchaný dívčí hlas a vychrlil na něj vodopád slov. Šeky? Tvrdila cosi o zádrhelu v poště.

Prý sedí v kanceláři v přízemí a pošta jí omylem doručila šeky adresované jemu.

Tucker žádné šeky nečekal. Většina studentů mu vždy po skončení lekce platila v hotovosti, předávali mu zbrusu nové, šustivé dvacetidolarovky, které si cestou vyzvedli v bankomatu.

"Přinejmenším to na šeky vypadá. Jsem tu sama. Nemůžu vám je přinést. Mám vám je večer nechat za dveřmi?"

Bylo mu jasné, že by se po nich do pěti minut zaprášilo.

"Zajdu za vámi. Ve které jste kanceláři?"

"Ve stotrojce. Kdybych vám hned neotevřela, asi mám zrovna telefon," upozornila ho. "Když tak chvíli počkejte."

Tucker si přes sebe přehodil tvídové sako s koženými záplatami na loktech a s ošoupanou saténovou podšívku.

Klobouk si nevzal.

Vyšel na tmavou chodbu a zamkl za sebou. Zmáčkł velké černé tlačítko, kterým se přivolával výtah, a dlouhé tři minuty na něj čekal.

Nastoupil dovnitř a kabina se s vrzáním rozjela do přízemí.

Rune to zkoušela zubařským párátkem.

Koupila si ho v lékárně od prodáváče, který kupodivu nedal najevo sebemenší překvapení nad tím, že se někdo v rozšmajdaných kečkách a minisukni s obrázky pterodaktylů zajímá o zubařské nástroje.

Pak se vrátila na hausbót. Trénovala otvírání na vnitřních zámcích a šlo jí to jako po másle. Ke vstupním dveřím, které měly zámek složitější, se nepropracovala, protože hořela netrpělivostí. Ale co, řekla si, princip je určitě stejný.

Omyl.

Zápolila se dveřmi Arthura Tuckera už pět minut, potila se, narůstala v ní panika. Marná snaha. Strčila zubařské párátko do zámku, točila jím, kroutila a uvnitř to uspokojivě klapalo a cvakalo, jako by zámek povoloval.

Jenže nic víc se nedělo. Dveře veškerému úsilí úspěšně odolávaly.

Poodstoupila. Už nemá čas. Odhadovala, že se Tucker vrátí tak za tři čtyři minuty.

Pátravě se rozhlédla chodbou. V tomhle patře sídlili jen dva další nájemníci - právnická kancelář se jmenovkami v angličtině a korejštině a dovozní společnost. Ani pod jedněmi dveřmi neprosvítalo světlo.

"Krucipisek!"

Šťouchla loktem do skleněné výplně ve dveřích a vyrazila z ní veliký trojúhelníkový střep. Prostrčila ruku dovnitř a otevřela si.

Čtyři minuty... Máš všehovšudy čtyři minuty.

Ale naštěstí tolik času ani nepotřebovala.

To, co hledala, totiž leželo přímo uprostřed Tuckerova stolu štůsek papírů, který před ní tak úporně schovával. Nebyly to jen tak nějaké papíry; byla to divadelní hra. Jmenovala se Květiny do domu.

Tucker očividně vpsával na okraj poznámky - přidával, škrtal, doplňoval pokyny pro herce. Těch oprav nebylo moc, pár slov tady, pár slov onde. Jedna změna však byla zcela zásadní. Netýkala se textu hry jako takové, ale titulní stránky - Tucker přeškrtl jméno autora, Shelly Lowe, a místo něj napsal své vlastní.

A podobně i v poznámce ohledně držitele autorských práv nahradil její jméno svým.

Na titulním listu byl ještě jeden vpisek: Divadlo Haymarket v Chicagu - mají zájem.

Shellyino tělo ještě ani pořádně nevychladlo a ten bídák už si přivlastnil její hru a někomu ji prodal! dopálila se Rune.

Vezmi to, poručila si. Je to důkaz.

Jenže Tucker si toho všimne. Podívala se za stůl. Na skřínce se tam vršily štosy dalších rukopisů. Prohrabávala se jimi, až našla ještě jeden, na kterém Tucker přeškrtl Shellyino jméno a vepsal místo něj svoje.

Šoupla si ho do leopardí kabely a vyšla z kanceláře. Vtom se chodbou rozlehlo hlasité klapnutí.

Takže to neodhadla správně. Tucker nečekal dole u dveří tak dlouho, jak předpokládala. Anebo se možná od někoho dozvěděl, že ta kancelář je už měsíce prázdná. Ať tak či onak, dveře výtahu se otevřely právě ve chvíli, kdy dosprintovala k nouzovému schodišti.

Slyšela kroky, slyšela, jak se zastavily, slyšela, jak ucedil: "To snad ne," když uviděl rozbité sklo. Vyklouzla požárním východem, rozběhla se dolů a brala schody po dvou, pak dokonce po třech.

Venku šel po ulici strážník. Instinkt jí velel utíkat pryč jak o život. Ale potom jí došlo, že Arthur Tucker rozhodně policii nezavolá.

V nejlepším případě je zloděj. V nejhorším vrah.

Reflektory oslnivě zářily jako malá slunce.

Rune, která postávala opodál za špinavými sloupy, dumala nad dvěma věcmi. Proč osvětlovač použil čtyři osmisetwattová světla, což bylo vzhledem k velikosti scény nepřiměřeně moc? To byla jedna věc.

A ta druhá: Co se asi honí hlavou Nicole D'Orleans, která nahá souloží na růžovém saténovém prostěradle s vysokým štíhlým tmavovlasým mladíkem a dokonale tvarovanými dlouhými nohama ho vši silou svírá kolem pasu?

"To je vono miláčku jojo úúúúúúúú víš že to takhle miluju víš co chci dělej šoustej mě šoustej mě..."

Když ji vymýšlení podobných monologů omrzelo, uchýlila se ke stenům a úpění. Její partner většinou jenom chrčel.

Pot se z obou jen lil a každou chvíli měnili polohu - klasická misionářská byla očividně pasé. Některé pozice byly originální, ale už od pohledu nesmírně náročné; ještěže Nicole i její partner byli dostatečně ohební.

Prokristapána, pomyslela si Rune, takhle vysoko bych nohy nezvedla, ani kdyby mi šlo o život...

Zvuky provázející jejich milování se nesly do všech temných zákoutí studia Lane Duck.

Kameraman v tričku se přesunul tak blízko, až se zdálo, jako by se zvědavý objektiv videokamery Ikegami účastnil milování ve třech. Ostatní členové štábu se tvářili znuděně, opírali se o reflektory a stativy, popíjeli kávu. Mimo dosah horkého světla zalévajícího matraci se pohyboval Dariny Traub, který tenhle film režíroval. Divoce gestikuloval a sekýroval kameramana: "Jestli prošvihneš ejakulaci, natrhnu ti prdel."

"Neprošvihnu."

"Včera se ti tam připletla Sharonina noha. Nebylo vidět ani ň."

"Neprošvihnu to," zopakoval kameraman. A popojel ještě blíž.

Rune navázala na přetřženou nit myšlenek. Co asi Nicole táhne hlavou? Provozují to už půl hodiny. Vypadá vzrušeně, ale možná to jenom hraje. Jestlipak se soustředí na...

Vtom se někde něco zadrhlo.

Herec přestal přirážet a zvedl se. Vypadal zmámeně, v očích měl nepřítomný výraz, ztěžka oddychoval. Nicole sjela pohledem k jeho rozkroku a pochopila, kde nastal problém. Předklonila se a dala se do práce ústy. Zdálo se, že si počíná nadměru zručně, ale kýžený účinek se nedostavil. Muž se stáhl mimo dosah reflektorů. Nicole se napřímila a přehodila si přes sebe župan, který jí podala mladá asistentka.

Herec se rozhlížel po ručníku, a když ho našel, uvázal si ho kolem pasu.

"Smůla." Pokrčil rameny a rezignovaně rozhodil ruce.

Danny Traub si povzdychl a pak vychrlil salvu příkazů. Reflektory pohasly. Kamera se zastavila. Osvětlovači a pomocný štáb se rozešli.

"To už je tenhle tejden potřetí, Johnny," sykl Traub.

Herec zhluboka potahoval z camelky. "Je tu děsný vedro. Porouchala se klimatizace, nebo co?"

"Klimatizace?" Traub se rozhlédl po imaginárním publiku. "Ale ale, pokud zrovna nemrzne, tak se pánovi nepostaví?"

Johnny zavrtával oči do podlahy. "Jsem utahanej."

"Platíš ti tisícovku za tvrdýho ptáka. Tenhle film měl bejt hotovej už před tejdnem."

"Tak to zabírejte okolo. Šoupněte tam ňáký vycpávky."

"Johnny," pronesl Traub, jako by domlouval šestiletému děcku, "lidi šetřej dolar k dolaru, aby se mohli koukat na tebe a tvýho dlouhýho macka. Chtěj vidět, jak kouzelná hůlka čaruje, copak to nechápeš?"

"Jsem utahanej."

"Houby utahanej, jseš nadrogovanej. Víš, co ti kokain dělá s ptákem. Kdybys byl právník, doktor, muzikant, nejspíš i podělanej pilot, můžeš si šňupat po libosti a o práci nepřijdeš. Ale když děláš porno, nemáš nárok."

"Dopřej mi pár hodin..."

"Ne. Máš padáka, do hajzlu. Vypadni."

Nicole scéně přihlížela od postele. "Danny...", ozvala se.

Traub ji ignoroval.

Johnny něco zamumlal a došel do rohu místnosti. Z kožené tašky přes rameno vylovil modrou lahvičku. Traub se k němu v tu ránu vrhl a vyrazil mu ji z ruky. Lahvička narazila do zdi, spadla na zem a odkutálela se.

"Do prdele, Danny, co to..."

Traub Johnnyho neurvale přirazil ke zdi. Jízlivě se ušklíbl a rozhlédl se. "Milostpán si myslí, že si dělám srandu? Jo, už je to tak! Myslí, že si dělám srandu... Nemůžu si dovolit platit tě zbůhdarma."

"Nech toho."

"Drž hubu!" zavřeštěl Traub zběsile, až se to rozlehlo po celém studiu. Všichni odvraceli zrak - prohlíželi si rozpisy, faktury, scénáře.

Anebo zírali do kalíšků s kávou a čajem a snaživě je míchali, až se jim od lžiček kouřilo.

Johnny se odplízl jako spráskaný pes. Sedl si na postel a nepřítomně civěl na hromádku svého odloženého šatstva.

Nicole došla k lahvičce s kokainem, zvedla ji ze země a nejistě mu ji podala. Jenže to už u ní byl Traub a vyškubl jí lahvičku z ruky.

"Krávo pitomá! Tos neslyšela, co jsem povídal?"

"Jenom jsem..."

Traub se otočil zpátky k Johnnymu. "Zaplatil jsem ti na tejden dopředu. Koukej mi půlku vrátit."

"Danny, no tak, nech ho bejt," vmísila se mezi ně Nicole.

Traub se po ní ohlédl a útočně vyjel: "Pořádná herečka by ho uměla vyrajcovat. Jsi na hovno."

Nicole se ho zjevně bála. Polkla a uhnula před jeho pichlavými prasečíma očkami. "Nevyhazuj ho, Danny. No tak... Víš, jakou mu dalo fušku sehnat práci."

Traub roztáhl tvář v zlověstném opičím úsměvu. "Impotentní pornohvězdě že dělá potíže sehnat práci? Ty si ze mě

snad děláš prdel."

"Prostě to teď nemá lehký."

Traub se obrátil k Johnnymu: "Na prachy se vykašli. Ale koukej padat."

Johnny si spěšně posbíral věci a opustil studio.

"Kretén," ulevila si Nicole šepem.

Traub se otočil jako na obrtlíku, popadl ji za natupírovanou kšticí a přitáhl si ji k sobě. "Tohle si víckrát nedovoluj!"

Nicole vzlykla. "Promiň, promiň, promiň..."

Traubem lomcoval vztek. Sevřel ruku v pěst a rozmáchl se. Ale pak se rozhlédl. Tělnatý asistent v tričku přešlapoval z nohy na nohu.

Kameraman udělal krok směrem k nim. Traub naposled škulbl Nicole za vlasy a pustil ji.

Nicole vylétla ruka k hlavě a začala si mnout bolavé místo. Traub ji obdařil falešným úsměvem a popleskal po tváři.

Škulbla sebou, protože čekala, že jí vlepí facku. Rozesmál se a zastrčil ji lahvičku s kokainem mezi ňadra. "Ty jseš moje..."

Nicole pohodila hlavou a odkračela.

"...hodná holka," dořekl Traub.

"Na boty," řekla Nicole. "Často myslím na boty."

"Na boty? Ty, co si je člověk obouvá?"

"Jo, jasně. Prostě na boty."

Seděly s Rune v převlékárně v Lane Duck. Ani to nebyla samostatná místnost, ale jen kout oddělený od zbytku studia překližkovou zástěnou ohryzanou od myši. Nacházel se ve třetím poschodí, o patro výš, než došlo k výbuchu. Nicole Rune prozradila, že se společnost nehodlá stěhovat, což jí připadá pěkně sprostě; vždyť Shelly to zabilo přímo pod nimi. "Jenže Danny tvrdí, že nám pan domácí zobe z ruky. Bůhví, jak to myslí."

Rune se odebrala do převlékárny hned po incidentu s Traubem.

Připravila si kameru pro detailní záběr na Nicolin obličej. Pak nasadila hluboký tón Faye Dunawayové z filmu Sít a zeptala se: "Když jste na scéně, všude kolem plno kamer a vy se milujete s mužem, na co myslíte?"

"Jenom s jedním mužem?"

"Na tom nesejde."

"Danny rád točí scény se dvěma chlapama."

"Dobře," kapitulovala Rune, "řekněme, když jste na scéně se dvěma muži."

Nicole pokývala hlavou, aby dala najevo, že otázce porozuměla, a rozpovídala se o botách.

"Často myslím na boty značky Ferragamos. Dneska, než se stala ta věc s Johnnym, jsem si zrovna představovala jednu úžasnou. Po straně máj takovou hezoučkou mašličku, takovou mrňavou, roztomilou."

Nicole měla na sobě lesklou stříbrnou kombinézu přepásanou širokým bílým páskem. K tomu kovbojské boty pobité cvočky.

Vysoko vyčesané vlasy. Rune postřehla, že má kůži na hlavě ještě pořád zarudlou, jak ji Traub surově popadl.

"Já jsem do bot blázen. Mám jich snad šedesát párů. Ani přesně nevím. Bůhvíproč mě uklidňují."

"Šedesát párů?" vydechla Rune nevěřícně.

"V tom byl rozdíl mezi mnou a Shelly. Já všechny vydělaný peníze hned utratím. Shelly investovala do podílových fondů, akcií a tak. Jenže já si nemůžu pomoci, děsně ráda nakupuju oblečení. O čem mám dál mluvit?"

"Viděla jsem několik vašich filmů. Vypadala jste, jako by vás to skutečně vzrušovalo, jako byste to prožívala. To byla jenom přetvářka?"

Nicole pokrčila rameny. "Jako ženská mám v přetvářce bohatou praxi."

"Určitě myslíte i na něco jiného než jen na boty."

"No, musím myslet taky na technický detaily. Jsem ve správném úhlu ke kameře? Dívám se správným směrem, vyholila jsem si podpaží, neomílám pořád dokolečka to samý?"

"Kdo vám píše dialogy?"

Nicole se nervózně podívala do objektivu. Odkáslala si. "Většinou je vymejšíme přímo na pláči. Může se zdát, že je to snadný. Že jenom čučíte do kamery a povídáte, co vám slina na jazyk přinese. Jenže tak to není. Člověk se občas zasekne. Ví, co říkat, to jo, ale musím se poprat s tím, jak to říct."

"V těch filmech, co jsem viděla, jste působila přirozeně," namítla Rune.

"Jo?" Nicole k ní obrátila tvář příkrášlenou nachovými a běžovými líčidly. "Který filmy jste viděla?"

"Vzhůru nohama. A Sexuální války. Jo, a taky Vášnivě sestřenice."

"Starý dobrý Vášnivý sestřenice. To už je dneska skoro klasika. Dokonce o mně psali v Hustleru. Myslím, že se ten film fakt povedl. Tejden jsme ho zkoušeli. Shelly nás k tomu donutila."

Rune vyhlédla do prázdné chodby. "Psala někdy Shelly divadelní hry?"

"Divadelní hry? Jo, to byl taky její koníček. Posílala je na všechny možný strany, ale vždycky jí je odmítli."

"Uvedli jí někdy něco?"

"Ne, pokud vím, tak ne. Ale jedna, kterou napsala před pár měsíci, byla asi fakt dobrá. Zajímalo se o ni nějaký divadlo."

Divadlo Haymarket v Chicagu, vsadila by se Rune, protože si vzpomněla na poznámku na rukopisu v Tuckerově kanceláři.

"Květiny do domu?"

"Jo. Myslím, že jo. To by mohla být ona."

"Víte, o čem byla?"

"Ne."

Rune změnila téma: "Dělala jsem rozhovor s Dannym Traubem. Mluvili jsme o Shelly."

"Hm."

"Tvrdil, že ji měl strašně rád. Že byli tým."

"To že povídal?"

"Jo."

"Kecal," prohlásila Nicole.

"Taky jsem měla ten pocit."

"Záleželo mu na ní jak na loňským sněhu. Nemá rád nikoho, jen sám sebe. Řek vám, jak po ní každou chvíli vyjížděl?"

"Ne. Co kdybyste mi to pověděla vy?"

Nicole se podívala do kamery. "Tak jo, ale vypněte to."

Rune zmáčkla tlačítko.

"Pořád ji..."

"Obtěžoval?"

Nicole pokrčila rameny, jako by nevěděla jistě, jestli vyjíždění po ženské a obtěžování je jedno a totéž. "Prostě byl vlezlejší jak veš. Shelly ho nemohla ani cejtít. Hnusil se jí. Aby taky ne. Sotva vkráčí na plac, vždycky hned začne všechny sekýrovat. Trousej nezapný vtípky a každého uráží. Víte, co má ve zvyku? Mluví o vás, ale ne s váma, i když stojíte přímo před ním. Jenže dobře platí - fakt dobře -, a tak všichni držíme hubu a krok."

"Ale Shelly to nedělala."

"Ne, tu to ani nenapadlo. Vysmívala se mu do očí. Před pár tejdnama si Danny jako obvykle hrál na veledůležitýho pana režiséra a Shelly mu řekla, že je hotová osina v patě. Netuším, co to přesně znamená - vy už jste ten výraz někdy slyšela? Prostě mu to řekla a odkráčela středem. Páni, div nevyletěl z kůže. Zrudnul jako rak a na obličej mu naběhly žíly. Čekala jsem, že to s ním sekne."

"Viděla jsem, jak jste se dneska spolu pohádali."

"Jo? Vy jste u toho byla? To nebyla žádná hádka." Sáhla po kartáči a začala si pročesávat vlasy. Šlo jí to ztuhla, protože je měla samý lak.

"Johnny je zlatíčko. Jenom se mu momentálně moc nedaří. Pije a přehání to s kokainem. Měl by se na tuhle práci vykašlat. V sedmdesátých letech byl hvězda. To víte, je ho pořádný kus."

"Všimla jsem si," poznamenala Rune.

"Ale Danny má pravdu. Už není dobrej, jak bejval. Lame Duck je jediný studio, kde sehnal práci. Nikdo jinej o něj nestojí. A Dannymu už asi taky došla trpělivost. Není divu. Tohle je přece to hlavní, co se od chlapa chce - aby se mu postavil." Nicole pokrčila rameny. "Dalo by se říct, že to má v popisu práce."

Rune mlčela. Bylo slyšet odkapávání vody. Venku někdo túroval motorku. Rune se naklonila k Nicole a šeptem se zeptala: "Myslíte, že mohl Shelly zabít?"

"Danny?" Nicole se rozesmála a zavrtěla hlavou. Pak se zarazila.

Úsměv jí odumřel na rtech. Zašátrala v kabelce. "Nechcete si šnupnout?" V ruce se jí objevila modrá lahvička. "Johnny vždycky sežene prvotřídní zboží."

Rune zavrtěla hlavou.

Nicole si šnupla. Pak prohodila: "Proč by to dělal?"

Rune si prohlížela zástěnu, křivé rohy, zohýbané hřebíky, odfláknutou tesařinu. "Víte, co je zvláštní?" ozvala se po chvíli.

"Co?"

"Že když jsem tu možnost nadhodila - že by Danny mohl Shelly zabít -, ani jste nevypadala šokovaně."

Nicole se na okamžik zamyslela. "Nemám Dannyho ráda. Je to hajzl, co myslí jenom na ženský, koks a svoje autáky. Ale já nejsem o moc lepší, taky myslím jenom na koks a na hadry. Takže po něm nemám co házet kamením." Těkala očima sem a tam. Váhala.

"Pokračujte," vybídla ji Rune tiše. "Mám dojem, že mi chcete něco říct."

Nicole se podívala na hodinky, pak se předklonila. Rune z ní ucítila voňavku, krém Ponds a listerin. "Něco vám ukážu, ale nesmíte to nikomu prozradit."

Vstala a strčila do křivé desky, která sloužila jako dvířka v zástěně.

Vyšly na holou betonovou chodbu a došly k nákladnímu výtahu. "Půjdem do suterénu," oznámila Nicole, zatáhla posuvnou mříž a zmáčkla knoflík do přízemí.

Vystoupily ve špinavé hale a došly ke dveřím, za kterými sestupovaly schody do temnoty.

Rune poznamenala: "To vypadá jako vstup na dno jeskyně nebo do podzemního žaláře."

Nicole se nevesele zasmála. "Uhodila jste hřebíček na hlavičku." Pár vteřin zírala do tmy a pak vykročila po schodech dolů. "Snad tam nikdo není. Aspoň doufám."

Byl to dlouhý sestup. Šly dobrou minutu a přidržovaly se vratkého dřevěného zábradlí. Schodišťovou šachtu osvětlovaly jen dvě slabé žárovky zašroubované do obrovských drátěných klíček, zamýšlených pro mnohem větší světla. Schůdky byly pokryté plísní a klouzaly.

Od paty schodiště vedla tmavá nízká chodba, tunel vytesaný ve skále, tu a tam zpevněný hrubým betonem. Na podlaze stály loužičky olejnaté vody. Ze stěn místy trčely železné tyče. Někdo kolem nich kdysi nadělal šmouhy červenou barvou připomínající krev - nejspíš pro výstrahu. V rozích visely pavučiny plné vysušených tělíček hmyzu.

Rune se několikrát rozkašlala; vzduch byl prosycený pachem topné nafty a plísně.

Šly tunelem dál a dál.

"Dřív tu bývala kotelna nebo skladiště," vysvětlila Nicole, otevřela dveře a stiskla vypínač. Nad hlavami se jim rozblískaly zářivky a zalily místnost přívalem jasu. Obě přimhouřily oči. Místnost měla tvar čtverce šest krát šest metrů. Stejně jako na chodbě tu byly kamenné zdi ledabyly nahozené špinavou maltou. Ze stropu visely na řetězech kovové kruhy. V rohu Rune zahlédla flekaté kožené koně na přeskok a na jedné zdi byl připevněn složitě vyhlížející ribstol.

"To je tělocvična?" zeptala se. Došla k hrazdě ze dřeva a chromované oceli. "Pořád si říkám, že bych měla chodit cvičit, ale chybí mi motivace. Zastávám názor, že tělocvik by měl mít smysl - jako třeba trénovat útek před grázlem, který z vás chce vymlátit duši."

"Tohle není tělocvična, Rune," řekla Nicole tiše.

"Ne?"

Herečka došla k vysoké omlácené kovové skřínce a otevřela ji. Vytáhla z ní dlouhou tenkou hůlku, která připomínala učitelské ukazovátko.

"V těch filmech, co točím, občas předstíráme sado-maso. Používáme látkový důtky nebo jezdecký bičíky obalený molitanem. Některý chlapy rozhicuje pohled na holky v kožených podprsenkách, podvazkách a černejch punčochách, co si nechávají od mužskejch olizovat vysoký podpatky. Ale to jsou jenom blbinky. Ten, kdo si potrpí na opravdový sado-maso, by takovou kazetu odnes zpátky a chtěl by vrátit prachy. Při opravdovém sado-masu se používají takovýhle věci."

Nicole švihla hůlkou o koně. Zasvištělo to a praskla rána jako výstřel z pistole. Rune zamžikala.

"Hikorový dřevo," poznamenala Nicole. "Vypadá nevinně, ale umí nadělat pěkný jelita. Dokonce i protřhnout kůži. A kdybyste tím někoho praštila hodněkrát, mohla byste ho zabít. Prej už se to stalo."

"Chcete říct, že Danny tohle provozuje?"

"Jednou jsem ho tu načapala, jak takovej film točí. Prodává je potajmu. Běžná produkce Lame Duck už mu k ukojení nestačí. Aby se vyrajoval, potřebuje něco drsnějšího."

"Při čem jste ho přistihla?"

"Bylo to příšerný. Mlátil jednu holku a bodal ji jehlama... Asi byly sterilizovaný, ale stejně - kristepane! Prosila, ať toho nechá, ale začal běsnit ještě víc. Choval se jako uplnej blázen. Byl totálně mimo. Vypadalo to, že ji zabije. Když omdlela, asistenti od ní Dannyho odtáhli a odvezli ji do nemocnice. Chtěla jít na policii, ale zaplatil jí, aby držela klapačku."

Nicole se rozhlédla. "Ptala jste se, jestli by byl schopnej zabít Shelly? Nevím. Ale můžu vám říct, že ho těší působit lidem bolest."

Rune zvedla tenký řetěz s ostrými čelistmi na koncích. Byly pokryté zaschlou krví. Zase ho rychle odložila.

Nicole zhasla a vykročily chodbou zpátky ke schodům... Vtom Rune něco zaslechla.

"Co to bylo?" zeptala se šepem.

Nicole se zastavila na druhém schodě. "Co?"

"Něco jsem slyšela. Tam zezadu. Je tam podobných místností víc?"

"Ještě pár. Úplně vzadu. Ale nesvítí se tam, vzpomínáte? To bysme viděly."

Chvilí vyčkávaly.

"Nic."

Nicole už byla v půlce schodů, když Rune teprve vkročila na první stupínek. Vtom ten zvuk zaslechla znovu. Vlastně dva zvuky, uvědomila si. Jeden se podobal tomu, co slyšela před chvílí v té místnosti - zlověstnému svistotu hikorového prutu dopadajícího na kůži.

To druhé bylo možná jen syčení vzduchu či páry unikající z potrubí, anebo snad vzdálený hukot aut. Ale možná taky ne - Rune se nedokázala zbavit dojmu, že to znělo jako potlačovaný mužský smích.

12

Konev protékala, ale jinak Rune připadalo, že je to skvělý nápad.

Zazvonila na Traubův zvonek a ani v nejmenším ji neudivilo, že jí přišla otevřít překrásná brunetka v hedvábném negligé. Byla vysoká a řádra jí trčela tak vyzývavě, že by se pod nimi dalo projít jako pod převisem.

Zase jedna sexbomba... Panebože, stůj při nás.

Rune se kolem ní drze prosmýkla dovnitř. Žena zamžikala a ustoupila.

"Pardon, že jsme to včera nestihli. Museli jsme dopravit mraky rodendronů do jednoho kanclu v Midtownu - v jednom z těch Trumpovejch baráků - a měli jsme toho všichni plný kecky."

"Chcete říct rodendronů?"

Rune přisvědčila. "Jojo."

Musí si počínat obezřetně. Ta Amazonka kupodivu nemá v hlavě jen piliny.

"Pozor, ta konev vám teče," pokárala ji brunetka. "Ne abyste zničila parkety."

"Žádný strachy."

Rune se pustila do práce. Zalévala květiny, opižlávala jim lístky a pěchovala si je do kapes zelené bundy, kterou koupila v second-handu, odpárala z ní logo MOBIL a nahradila ho nápisem Ministerstvo lesnictví USA.

Když zavolala do Lame Duck, od recepční se dozvěděla, že Traub je na place, ještě pár hodin tam pobude a nikdo ho nesmí vyrušovat.

Takže teď zbývalo jen nezakopnout o tu ženskou, která jim posledně servírovala martini.

Jasně, přijít sem bylo riskantní. Ale copak se něco v životě obejde bez rizika?

Naštěstí to vypadalo, že jediným Traubovým hostem je momentálně tahle hnědovlasá basketbalistka. Nezdálo se, že by vůči Rune pojala podezření, spíš ji prostě jen zajímalo, co to tropí. Pozorně sledovala její počínání - které podle Rune nutně muselo vést k zavraždění každé kytky, na kterou sáhne.

Neměla o zahradničení ani páru.

"Trvalo vám dlouho, než jste se to všecko naučila? Myslím jak pečovat o kytky," vyzvíдалa Amazonka.

"Ani ne."

"Hm," přitakala a přihlížela, jak Rune přestřihává africké fialce kořeny.

Rune prohlásila: "Musíte je zalejvat, ale ne moc. A potřebují světlo. Ale..."

"Ale taky ne moc."

"Přesně tak."

Žena přisvědčila a uložila si tu informaci kamsi pod lesklou kšticí přikrášlenou hennou.

"Nikdy nesmíte ostříhat moc listů naráz. A je potřeba používat správný nůžky. To je děsně důležitý. Zásadně používat nůžky ostrý jak břitva."

Další přikývnutí; harddisk v ženě hlavě se zběsile točil.

"Dá se tím uživit?"

Rune se pousmála: "To byste koukala."

"Je to náročná práce?"

"Potřebujete talent, ale při troše snahy..."

"Já jsem herečka," pochlubila se Amazonka, šňupla si kokainu, uvelebila se před televizí a nechala se unést nekonečným rodinným seriálem.

Během deseti minut zdecimovala Rune polovičku Traubovy zeleně a vystoupila po schodech do producentovy kanceláře.

Místnost zela prázdnotou. Rune se rozhlédla chodbou na obě strany; nikde nikdo. Vešla dovnitř a zabouchla za sebou. Žádná registračka, ale zato veliký psací stůl, který nebyl zamčený.

V zásuvkách našla účtenky, katalogy nabízející všemožná hypermoderní udělátka, robotka bez baterií, desítky německých obrázkových sado-maso časopisů, špičky na marihuanové cigarety, části vodních dýmek, sirky, pera, žetony z kasina. Nic, co by jí pomohlo.

"Zachtělo se vám zase martini?" ozvalo se za ní ledově.

Rune ztuhla a pak se pomalu ohlédla. Ve dveřích stála blondýna, která je s Traubem minule obsluhovala - ta, se kterou se za nic na světě nechtěla potkat.

Jasně, přijít sem bylo riskantní...

"Já-"

Žena kolem ní nevrle prošla a trhnutím otevřela jiný šuplík. Přetékal zmuchlanými deseti- a dvacetidolarovkami; bylo tam přinejmenším tisíc babek. "Poslužte si." Otočila se na patě a nesla se pryč.

Rune šuplík přibouchla. "Počkejte, potřebuju si s vámi popovídat."

Blondýna kráčela dál. Když ji Rune na chodbě dohnala, přes rameno prohodila: "Já jsem Crystal. A vy...?"

"Rune."

"Chcete se stát herečkou, anebo jste mi jenom přišla okrást milence?"

"Fakt jste milenci?"

Žádná odpověď.

Crystal vyšla na střešní terasu. Svlékla si župan a horní díl bikin a sedla si na lehátko vystlané huňatými růžovými ručníky. Namazala si hrud', paže a nohy opalovacím krémem s aloe, natáhla se na záda a zavřela oči. Rune se rozhlédla.

"Prima místočko."

Crystal pokrčila rameny, zřejmě nechápala, co je prima na betonové terase.

"Nejsme," řekla. Nasadila si sluneční brýle s tmavomodrými skly a pohlédla na Rune. "Chci říct, že nejsme milenci." Na chvilku se odmlčela. "Občas odtud bývají vidět takový ty obrovský parníky. Představuju si, kam asi plujou. Už jste někdy někam cestovala lodí?"

"Jednou jsem se byla projet kolem města," odpověděla Rune.

"Okružní plavba se tomu říká. Představovala jsem si, že jsem Viking."

"Viking? To byli ti s těma přílbama?"

"Jo."

"Já myslela opravdovou plavbu, někam daleko."

"Tak to ne."

"Já taky ne. Ráda bych si někam vyrazila."

Rune poznamenala: "Máte perfektní postavu."

"Díky," protáhla blondýna, jako by tu lichotku vyslechla poprvé v životě. "Nechcete si šňupnout?"

"Ne, díky."

Crystal líně natočila tvář ke sluníčku. Paže jí visely přes okraje lehátka. Dokonce i její dech zněl apaticky. "Líbilo by se mi žít v Karibiku, aspoň myslím. Jednou jsem byla v St. Barts. A taky jsem se párkrát s Club Med vypravila na Paradise Island. Seznámila jsem se tam s jedním klukem, byl ženatý, ale žili odděleně. Jenže když jsme se vrátili do New Yorku, tak se ke svý starý vrátil. Ani se mi neobtěžoval sdělit, že spolu mají dítě. Náhodou jsem je zahlédla na ulici. Takže vy nechcete hrát ve filmech?"

"Ne, nechci."

"Umím orientální tance, nemusela bych točit filmy. Jenže při tanci... Stojíte v mrňavý místnůstce, chlapi na vás čučej a

vám je jasný, co přitom dělají. Není to přímo nechutný, ale spíš... jak to popsat?"

Odmělčela se ve snaze najít vhodný výraz, ale neuspěla, a tak to vzdala. Napatlala na sebe další krém. "Proč jste tam nahore šmejdila?"

"Znala jste Shelly Lowe?"

Blondýna potočila hlavu, ale kam hleděly oči za těmi kovově modrými zrcadlovými skly, těžko říct. Rune viděla jen dva identické, do šířky roztažené odrazy sebe samé. Crystal odpověděla: "Jednou nebo dvakrát jsme se setkaly. Nikdy jsme spolu nepracovaly."

"Jak vycházela s Dannym?"

Crystal se překulila na břicho. "Ani dobře, ani špatně. Je to hajzl, vždyť jste sama viděla. S nikým nevychází. Vy jste soukromý očko, nebo co?"

"Zůstane to jen mezi námi dvěma?"

"Jasně," přišla odpověď tak lenivá, že jí Rune věřila.

"Točím o Shelly Lowe film. Byla to opravdová herečka."

"Všechny jsme opravdové herečky," zareagovala okamžitě Crystal, jako by si na takovou poznámku vypěstovala podmíněný reflex.

Ale neznělo to defenzivně ani podrážděně.

"Chci natočit dokument o jejím životě. Byla nešťastná. Neměla tuhle branži ráda, víte."

"Jakou branži?"

"Porno."

Crystal se zatvářila překvapeně. "Ne? A proč ne? Vždyť mohla mít, cokoli si zámerala. Vydělávám si ročně padesát tisíců, a to pracuji jenom dva dny v týdnu. Shelly si nejspíš přišla na dvojnásobek. Ledaže by..."

"Co?"

"Dneska má kdekdo strach. Kvůli AIDS. Všichni chodíme pravidelně na testy, ale člověk nikdy neví... John Holmes na AIDS umřel. Prohlašoval, že se vyspal s desetitisícem ženskéjch." Překulila se zpátky na záda a natočila brýle ke žhavému slunečnímu kotouči.

Konečně zase promluvila: "Byla fakt dobrá. Myslím Shelly. Dostáváme spoustu dopisů od fanoušků. Některý jsou pěkně ulitlí, chlapi nám třeba posílají svoje spodky a tak, ale většinou to je samý 'miluju tě, pořád na tebe myslím, půjčku si všechny tvoje filmy'. Ani nepočítám, kolikrát už mě někdo pozval na rande. Danny mi prozradil, že Shelly dokonce chodily letenky a šeky, aby mohla navštívit chlapy, který se do ní zabouchli. Byla prostě hvězda."

Rune se dívala, jak po řece Hudson bafá parník Dayliner na pravidelné okružní plavbě. "Hele, to je moje vikinská loď. Měla byste se na ni taky někdy projet."

Crystal letmo pohlédla k řece. "Danny se mnou skoro vůbec nemluví o obchodních záležitostech. Má mě za pitomou husičku." Nadzvedla hlavu. "A já přitom chodila na vejšku."

"Fakt?"

"Na vyšší odbornou. Měla ze mě bejt zubní technička. A podívejte, oč líp se mám teď... Můžu mít všechno, na co si vzpomenu."

Rune začala: "Neprásknete na mě, že jsem..."

Crystal si sundala brýle a zavrtěla hlavou. "Ještě pořád jste mi neřekla, co jste hledala."

Rune sice nedokázala nahlédnout za ženiny modré duhovky, ale bůhvíproč měla pocit, že jí může důvěřovat. "Byl by Danny schopný Shelly ublížit?"

"Myslíte zabít ji?"

Zaváhání. "Jo, tak to myslím."

Crystalina odpověď zněla stejně lenivě jako všechny ostatní. "Nevím. A i kdybych něco věděla, tak bych proti němu nesvědčila. Máte ponětí, jak by si to se mnou pak vyřídil?"

Něco ví.

Uběhla dlouhá chvíle. Crystal na sebe patlala další vrstvu opalovacího krému. Konečně tubu odložila. "Hledala jste na špatném místě."

"Jak to myslíte?"

"Není blběj."

"Traub?"

"Důležité věci si nedává do stolu. Třeba důležitý papíry."

"Proč by mě měly zajímat jeho papíry?"

"Schováva si je ke drogám. Do sejfu v kuchyni pod dřezem. Nemá páru, že znám kombinaci. Ale uhádla jsem ji. Chtěla byste ji znát taky?"

"Jasně."

"Čtyřicet doprava. Devětadvacet doleva. A třicet čtyři zpátky. Tak si představuje ideální ženskou, její míry v palcích. Pořád nám to otlouká o hlavu. Jak má vypadat ideální ženská."

"Co je v tom sejfu?" zeptala se Rune.

"Heleďte, teď si potřebuju opálit záda. A pak si schrupnu. Nashle."

"Díky," řekla Rune, ale žádná reakce se nedostavila.

Seběhla ze schodů a našla sejf. Kombinace fungovala. Uvnitř objevila desítky uncových balíčků s kokainem. Taky crack. Ale to ji nezajímalo - tyhle Traubovy sklony už znala.

Co ji zaujalo, to byla životní pojistka.

Tenká složka z newyorské pojišťovny Accident & Indemnity. Rune ji rozevřela. Papíry se hemžily nesrozumitelnými

výrazy jako odškodné, oprávněná osoba, dvojnásobné plnění. Netušila, co znamenají.

Ale téměř okamžitě pochopila, že ta pojistka byla uzavřena na život Shelly Lowe a že díky hereččině smrti Danny Traub zbohatl o půl milionu dolarů.

Rune zavolala Samovi Healymu a naléhala, že se s ním potřebuje sejít. Chtěla mu povědět o Tuckerovi a Traubovi. Ale ještě předtím si v L&R vyřídila další telefonát. A proto teď seděla v kavárně na Západní šestačtyřicáté - v ulici vyhlášené restauracemi, v srdci divadelní čtvrti.

"Patřím k vyvržencům," prohlásil muž na protější židli. "K lidem od divadla, které Michael Schmidt zradil, vyhodil nebo na ně zanevřel. Vážně nechápu, proč chcete natáčet film zrovna o něm. Kolem divadla se přece točí tolik slušných lidí."

"Nebude přímo o něm."

"To je dobře." Franklin Becker si už podruhé přisladil kávu a zamíchal ji. Donedávna pracoval pro Michaela Schmidta jako castingový režisér. Rune se po rozhovoru s producentem dala do řeči s chudákem kulisákem, kterého Schmidt zepsul za to, že překotil prkna.

Koupila mu kafe a nenápadně z něj vytáhla jména lidí, kteří by si mohli chtít na Schmidtovi zgustnout. Becker byl první, kdo zareagoval.

Rune vysvětlila: "Bude o Shelly Lowe."

"Myslíte tu herečku, co přišla o život při tom výbuchu? A víte, že se znala se Schmidtem?"

"Ano."

Becker jí čimši připomínal Sama Healyho. Vysoký, řidnoucí vlasy. Na rozdíl od Samova kamenného obličeje se ovšem v tom Beckerově zrcadlilo každé hnutí mysli. Kromě toho měla dojem, že v jeho minulosti nečihají žádné manželky, ale nanejvýš milenci.

"Mohl byste mi o nich něco říct - o Shelly a Schmidtovi?"

Rozesmál se. "Jo, a je to parádní historka, jen co je pravda. Když Shelly hrála, bralo to dech. Dělal na Broadwayi casting už skoro dvacet let, ale něco takového jsem ještě neviděl. A to jsem absolvoval mraky pohovorů s uchazeči... Michael dává pohovorům přednost před klasickým konkurzem. Je vůbec zvláštní. Jestli jste s ním už mluvila, tak víte, že má velmi vyhraněné představy. Producentům jsou najaté pracovní síly - tím myslím herce - obvykle šumafuk. Nechávací výběr na režisérovi. Hlavně když má hra dobré recenze a chodí na ni hodně lidí, to jim bohatě stačí ke štěstí. Ale Michaelovi ne. Každému pořád funí za krk - režisérovi, řediteli divadla, statistikům, kulisákům, muzikantům, prostě všem." Rune netušila, kam svým vyprávěním míří, ale nepřerušovala ho.

"Kdykoli došlo na výběr herců, Michael mi celou dobu čučel těma svýma očičkama jako trnky přes rameno. Pročítali jsme životopisy, studovali nahrávky, obcházeli agentury pro vyhledávání talentů."

Potřásl hlavou. "Všichni uchazeči absolvovali standardní pohovor všichni až na Shelly. Ta nás knokautovala. Bůhvíjak se jí dostal do rukou scénář té nové hry. Nemám ponětí, kde ho sebrala - Michael kopie střežil jako zlaté pruty. Nikdo nepovolaný se k nim nedostal. Ale ona si scénář přesto nějak opatřila a naučila se hlavní roli. Když nadešel čas jejího pohovoru, vkračela do Michaelovy kanceláře a neřekla ani slovo. Začala přecházet sem a tam.

Co to provádí? Neměl jsem tušení. Michael taky ne.

Ale pak mi svíto. Prostudoval jsem tu hru křížem krážem tolikrát, že jsem ji znal skoro z paměti. Došlo mi, že přehrává jednu klíčovou scénu, řídí se scénickými poznámkami na začátku třetího jednání. Pak pronesla první repliku a zabodla do mě pohled - jako primadona, která se zlobí na dirigenta, že mu ujel rytmus. Tak jsem ji začal házet repliky. Čekal jsem, že Michael vyletí z kůže. Nesnáší, když ho někdo přechytračí. Ale Shelly si ho okamžitě získala.

A kdyby jen to, byl z ní úplně na větví. A já jakbysmet. Byla neskutečně dobrá. Řekli jsme jí „skvělé, děkujeme, ozveme se vám“, jako to říkáme všem. Michael se tvářil nezáčastně jako vždycky.

Ale jí triumfálně jiskřilo v očích, protože moc dobře věděla, že všem ostatním vypálila rybník.

Když odešla, znovu jsme si přečetli její životopis. Nešlo nám to do hlavy. Žádné formální herecké vzdělání. Hrstka rolí v seriózních představeních mimo Broadway, pár v oblastních divadlech. Letní zájezdová představení, účinkování v Brooklyn Academy a místních repertoárových souborech. Když je tak dobrá, jak to, že jsme se o ní nedoslechli už daleko dřív? Něco tu neklapalo."

"A tak si na ni Schmidt posvítil?" zeptala se Rune.

"Přesně tak. Zjistil, jaké filmy točí. A měla u něj utrum."

"Proč? Copak mu tolik vadí nahotinky?"

"To si pište. Je strašně zbožný."

"Cože?" Rune vyprskla smíchy.

"Nedělám si legraci. Pornografie pro něj představuje morální problém. Ironické je, že ho to příšerně štválo, protože Shelly byla pro tu roli jako stvořená. Jenže přesvědčení mu ji nedovolilo najmout. Když zjistil, jak se věci mají..., no řekněme, že projevil svůj názor velmi výmluvně."

"S tou jeho morálností mě udivujete. Ten chudák kulisák, co mi prozradil, jak se jmenujete... Myslela jsem, že ho Schmidt zabije."

"Ale nevypustil z pusy jediné sprosté slovo, vidíte?"

"Nepamatuju se."

"Bere náboženství nesmírně vážně. Před představením se pokaždé pomodlí."

"No a?" namítla Rune. "V bibli se to přece smilstvem jen hemží."

"Některé broadwayské herečky se vyspaly mimo kameru s tolika chlapy i ženskými jako Shelly Lowe ve filmech. Jenže Michael je diákonem své církve. Kdyby některé noviny vyšťouraly, že dal hlavní roli pornokrálovně... Umíte si představit, jak by si na tom smlsnul takový Post!" Beckerovi zajiskřilo v očích. "Nám, co bychom tomu parchantovi s

gustem zatopili, se taková představa ohromně zamlouvá, jenže jistě chápete, že on to nemohl dopustit."

"Chudinka Shelly."

Becker pokrčil rameny. "Byla dospělá a dobrovolně se rozhodla, v jakých filmech bude hrát. Nikdo ji k tomu nenutil.

Ale nehodlala se jen tak vzdát. Bojovala zuby nehty."

"Co se dělo dál?"

"Když jsem jí zavola, abych jí zvěstoval tu špatnou zprávu v koutku duše jsem měl pocit, že jí to dlužím -, objednala se k Michaelovi na schůzku. Už jsme mezitím vybrali jinou herečku. Ale čekal jsem, že se pokusí Michaela okouzlit - to je pochopitelně eufemismus -, aby jí tu roli přece jen dal."

"K něčemu takovému by se Shelly nesnížila."

Becker povytáhl obočí.

"Kvůli roli ne," vysvětlila Rune. "Nebyla taková. Chápu, že to asi nezní moc logicky, ale natolik jsem ji stačila poznat.

Určité meze by nepřekročila."

"Každopádně mě to napadlo. Ale všechno bylo jinak..." Hlas mu odumřel. "Asi bych vám to neměl říkat."

Rune na něj spiklenecky mrkla. "Budeme se tvářit, že jsou to jenom klepy. Klepy, to je moje."

"Příšerně se pohádali. Do krve."

"Vy jste je slyšel?"

"Ne tak docela. Znáte poezii Roberta Prosta?"

Rune se zamyslela. "Něco o koních, co lelkuje ve sněhu, zatímco by měli někam jet?"

Becker si povzdechl. "Copak dneska už nikdo nečte? Zkrátka Frost vymyslel termín zvuk smyslu. Jde o to, že leckdy rozumíme slovům, i když je pořádně neslyšíme. Třeba skrz zavřené dveře. Tak jsem pochytil smysl jejich rozhovoru. Nikdy předtím jsem nezažil Michaela tak rozlíceného. Ani tak vystrašeného."

"Vystrašeného?"

"Vystrašeného. Vyšel ze dveří a několik minut mlčky rázoval sem a tam. Když se uklidnil, zeptal se mě na tu herečku, co jsme ji najali místo Shelly, jestli prý už podepsala kontrakt, a já mu odpověděl, že ano. Bylo mi jasné, že uvažuje o tom, že by Shelly přece jen vzal, i když mu to jde proti srsti."

"Co se podle vás stalo?"

"Postřehl jsem u Shelly jeden zajímavý rys," řekl Becker. "Dovedla si skvěle připravit terén. Třeba už jen to, že si obstarala ten scénář. Podívejte, u nás si podává dveře spousta mladých hereckých nadějí. Umějí Čechova, Ibsena a Mameta, jako když bičem mrská. Ale nemají ani potuchy, jak to v divadle chodí. Považují producenty za bohy. Zato Shelly nejenže měla herecký talent, ale navíc stála oběma nohama na zemi. Byla stratég. Před pohovorem si o Michaelovi zjistila, co se dalo. O jeho kariéře i osobním životě." Becker se na Rune vědoucně usmál, a když nereagovala, zamračil se. "Ještě vám to nedochází?"

"Upřímně řečeno ne."

"Vydírání."

"Vydírání? Shelly ho vydírala?"

"O Michaelovi kolují různé fámy. Nikdo neví, co je na nich pravdy, ale každopádně se šušká leccos. Před několika lety ho prý v jednom městečku kdesi v Coloradu nebo Nevadě zabásli. Za to, že sbalil studentika ze střední školy, kterému bylo teprve sedmáct."

"Ajajaj."

"Jo. Přibližně v té samé době se profláklo, že Michael zaplatil za autorská práva k jedné hře dvě stě tisíc. Takový balík žádná normální činohra nestojí. Určitě to byla zástěrka - použil firemní peníze, aby uplatil policajty a nemusel jít sedět."

"Netvrdil jste, že je diákon?"

"Odehrálo se to ještě před tím, než prozřel a obrátil se k Bohu."

"Myslíte, že se to Shelly nějak dozvěděla?"

"Jak říkám, dovedla si skvěle připravit terén."

Rune namítla: "Vyhodil vás. Třeba jste vůči němu zaujatý."

Becker se rozchechtal. "Vážím si Médey jako silné osobnosti, ale kvůli tomu jí neprominu, že povraždila vlastní děti.

Vážím si Michaela za to, co udělal pro newyorské divadlo, ale osobně ho považuju za nabubřelého pitomce. Vyvozujte si z toho, co je libo."

"Poslední otázka. Byl ve Vietnamu? Nebo v armádě vůbec?"

"Michael?" Becker se rozesmál na celé kolo. "To by byla podívaná pro bohy! Pokud se nepletu, v armádě musí člověk poslouchat cizí rozkazy. To nejde moc dohromady s Michaelem Schmidtem, jak ho všichni známe a zbožňujeme, nezdá se vám?"

13

V přimhouřených očích mu pohrává zlatá sluneční záře, když přes pelyňkové keře a vyschlá koryta říček vyhlíží indiány, bizony nebo osamělé nepřátele. U boku má neustále připravený kolt ráže 45...

Rune pomocí prstů vytvořila improvizovaný hledáček a pozorovala jím Sama Healyho. Zamávala na něj a on k ní loudavě vykročil.

Ve filmu by vypadal nádherně.

Dneska působil nějak nezvykle. A hned ze dvou důvodů. Za prvé už se netvářil tak zachmuřeně.

A za druhé z jeho tváře vyzařovala jakási tichá síla, kterou tam nikdy předtím nespátřila.

Když sklouzla očima za něj, pochopila, kde tkví příčina té změny.

Desetiletý klučina, kterého původně považovala za náhodného kolemjdoucího, je určitě jeho syn Adam. V Healyho obličejí se zračil ochránářský, autoritativní, ostrážitý výraz vlastní všem rodičům.

Zjevně by ji nejradši objal a políbil, ale místo toho jí jen kývl na pozdrav. "Dík, žes na mě počkala. Teda na nás."

"Rádo se stalo," odvětila a přemítala, proč ji předem neupozornil, že s sebou vezme syna. Nejspíš se bál, že by nepřišla.

Navzájem Rune s Adamem představil a ti si potřásli rukama. Rune se vlídně usmála: "Těší mě, Adame."

Chlapec nic neřekl, jen si ji kriticky přeměřil. Healy ho napomenul: "No tak, kluku jeden, co řekneš?"

Adam pokrčil rameny. "Že si vybíráš čím dál mladší."

Rune se rozesmála a Healy jakbysmet, i když se trochu začervenal.

Chlapec pronesl ten vtípek tak suverénně, že Rune bylo jasné, že s ním slavil úspěchy už dřív.

Vykročili po Broadwayi.

"Máš ráda U2?" zeptal se Adam Rune, když míjeli Federal Building.

"Jsou extratřída."

"Miluju tu jejich kytaru! Čanga, čanga, čanga..."

"Vid'!"

Rune dodala: "Ale jinak baštím spíš starší muziku. Bowie, Adam Ant, Sex Pistols, Talking Heads."

"Jasnačka, David Byrne je hypergénius. I když je vykopávka."

"Taky hodně poslouchám Police," dodala Rune. "Dalo by se říct, že jsem na nich vyrůstala."

Adam přikyvoval. "Slyšel jsem o nich. Máma si na ně taky potrpí. Sting frčí i dneska."

"Ehm...", ozval se Healy. "A co takhle Crosby, Stills a Nash?"

Rune s Adamem na něj zůstali nechápavě civět.

"Jimi Hendrix? Jefferson Airplane?"

Když se s nulovou odezvou setkala i otázka "The Doors?" radši rychle změnil téma: "Hele, co kdybysme si zašli na oběd?"

Rune s Healym seděli na lavičce naproti načančané Woolworth Building. Adam, přecpaný dvěma párky v rohlíku a horkou čokoládou, proháněl veverka a kusy papíru poletující ve větru.

"Same," spustila Rune, "představ si, že máš několik podezřelých, víš, že jeden z nich je pachatel, ale netušíš který."

"Jako že dal někam bombu?"

"Na tom nesejde, prostě spáchal nějaký zločin. Představ si, že jako obyčejný pouliční policajt něco vyšetřuješ."

"Pochůzkář, ne pouliční policajt. Ale podezřelý by prošetřoval spíš detektiv."

"No dobře, tak si představ, že jsi detektiv a máš tři podezřelé. Jak budeš postupovat, abys zjistil, kdo je pachatel trestného činu?"

"Pachatel trestného činu," zopakoval po ní. "Já jsem hned říkal, že jsi rozený policajt."

Rune, s hraným cizím přízvukem: "Odposlouchala jsem angličtinu ze seriálu Kojak." Zvážněla. "Hele, fakt, Same? Co bys dělal?"

"Abys někoho mohla zatknout, potřebuješ důvodné podezření."

"Co to je?"

"Konkrétní důvod, proč se lze domnívat, že podezřelý ten zločin spáchal. Něčí svědecká výpověď, rozpor v alibi, hmotný důkaz z místa činu - třeba otisk prstu nebo výsledek laboratorního rozboru. Nejlepší ze všeho je přiznání."

"Jak podezřelého přimějete, aby se přiznal?"

"Posadíme ho do místnosti, namíříme na něj kameru a zasypáváme ho otázkami. Nesmíme ho zatknout, protože to by se tam v mžiku objevil právník a nabádal ho, ať drží jazyk za zuby. Podezřelý může odejít, kdy se mu zachce, ale snažíme se ho přimět, aby to neudělal."

"Vymámíte někdy z někoho přiznání pomocí lsti?"

"No jasně. To patří k věci. Ale už ti na nic neodpovím, dokud mi neprozradíš, proč tě najednou tak zajímají policejní postupy."

"No dobře. Mám tři podezřelé."

"Jaké podezřelé?"

"Co mohli zabít Shelly Lowe."

"Tři podezřelé? Chceš říct, že víš o třech lidech z Meče Ježíšova? Proč jsi to neřekla Begleymu nebo někomu z oddělení vražd?"

"Žádný Meč Ježíšův neexistuje. Je to jenom zástěrka. Někdo chce, aby to vypadalo jako vražda z náboženských pohnutek."

"Ale..."

Pokračovala, než jí stačil položit otázky, na které by mohla odpovědět jen neohrabanými vytáčkami nebo otevřenou lží.

"Koukni, Shelly netočila jenom porno. Zнала se s jedním chlapem, jmenuje se Arthur Tucker. Chodila k němu na lekce herectví. A víš, co je zajímavé?" Hlas jí odumřel, když si všimla, jak se Healy tváří.

"Co se děje?"

"Rune, slibovalas mi, že už se v tom nebudeš šťourat."

"Jenom jsem dělala rozhovory pro svůj film a přitom vyšly najevo prazvláštní věci." Zmlkla a zadívala se na chrlíče ve dvou třetinách výšky mrakodrapu. Jestlipak se s Healym poprvé pohádají? To nevěstí nic dobrého - pohádat se s někým, ještě než dojde na pořádný polibek.

Healy zabloudil pohledem k Adamovi, který opodál honil rozčepýřeného holuba, a pak jí váhavě položil velkou dlaň na koleno.

Rune dál zírala na chrlič. Smějí se, nešklebí, pomyslela si. Viděla v tom znamení, ale nedovedla rozluštit jeho význam. Healy chvilku mlčel. Pak mlaskl. "Prazvláštní věci. No dobře, tak povídej."

"Shelly hrála i v seriálních představeních a psala hry. S tím učitelem Arthurem Tuckerem se hrozně chytli, když náhodou objevil, jaké filmy točí. Jo, a za války byl u zvláštního komanda, takže se vyzná v bombách."

"Nejdřív potřebuješ motiv, abys..."

"Taky že ho mám. Přivlastnil si hru, kterou Shelly napsala. Podepsal ji vlastním jménem. Svěřil se mi, že nikdy neudělal kariéru, a já myslím, že Shelly zabil, aby jí tu hru mohl ukrást."

"To jsou jenom spekulace. Koho ještě podezříváš?"

"Michaela Schmidta."

Healy se zakabonil. "To mi zní povědomě. Kdo je to?"

"Ten broadwayský producent. Ten slavný."

"Ten?"

"Jo. Tvrdil, že se na Shelly nepamatuje, ale to byla lež jako věž. Ukázalo se, že jí málem nabídl hlavní roli ve své hře. Jenže když zjistil, že je pornoherečka, rozmyslel si to. Zkoušela ho vydírat, aby tu roli dostala."

"Přece by ji nezabil jen..."

"Je diákon. Mohla mu zničit pověst. Kromě toho je nesnesitelný parchant."

"To, že je někdo parchant, ještě neznamená porušení trestního zákoníku státu New York. Koho dalšího máš na seznamu?"

"Ještě jednoho sviňáka, Dannyho Trauba. Je to spoluvlastník studia Lame Duck, kde Shelly pracovala."

"A ty ses doslechla, že měl na ten barák pojistku?"

"Na barák ne. Na ni."

Teď Healy zbystřil. "Pokračuj."

"Shelly mi prozradila, že se přišerně porafala s někým, pro koho pracovala. Myslím, že mluvila o něm. V jednom kuse za ní dolehl a ona ho odmítala. A Traub je navíc sadista, vzrušuje ho mlátit ženský. Tak jsem se k němu vloupala..."

Healy se chytil za hlavu. "Rune, to snad ne! Nemůžeš takhle vyvádět."

"Klídek, jedna z jeho holek mi to dovolila. Dokonce mě nechala nakouknout do jeho sejfu."

Healy vzdychl. "Aspoň žes nic neukradla." Zabodl do ní pohled.

"Neukradla, že ne?"

"Vypadám snad na zloděje?" ohradila se Rune. "Našla jsem tam tu Shellyinu životní pojistku. Na půl milionu."

"Žádné omezení plnění pro případ vraždy?"

"Ne. Ta jeho holka mi ji okopírovala."

"Takže máš tři podezřelé. Myslíš, že ten chlap, co tě tehdy napadl, mohl být někdo z nich?"

"Všichni tři mají podobnou postavu. Jo, a Schmidt měl krví podlité oči. Jako kdyby nedávno dostal zásah slzákem."

"Slzákem? O čem to mluvíš?"

"No o tom chlapovi v červené bundě," řekla nevinně. "Trošku jsem ho postříkala slzným plynem."

"Trošku?"

"V sebeobraně," pípla tenkým hláskem.

Ale Healy ji neustěděl kázání na téma, jaké zbraně jsou ve městě New York zakázány. Jenom pokrčil rameny. "Nevím, nevím. Podráždění od slzného plynu zmizí během dvanácti hodin. Co ti druzí dva?"

"Jak jsem říkala, všichni jsou přibližně stejně stavění. Žádní kulturisti."

"Lekl se některý, když tě spatřil? Kdyby se tě pokusil zabít, tak bys asi postříkala, že tě poznává."

"Neřekla bych." Rune se zklamaně zamračila.

"I když nejfikanější by samozřejmě bylo někoho si na to najmout," dodal Healy.

"Myslíš nájemného vraha?"

Healy roztržitě přikyvoval. "Má to hlavu a patu... Na důvodné podezření to sice nestačí, ale..." Pak se rozřehtal a potřásl hlavou, jako by se probíral ze sna. "Hele, nech to plavat." Mávl rukou - ale ne tou, která si ještě pořád hověla na jejím koleně. "Vždyť ani nepracuju v oddělení vražd. Už nechci slyšet ani slovo."

"Tak mi aspoň pověz o té trhavině. Z toho druhého výbuchu."

"Ne."

"Myslela jsem, že se ji snažíš vystopovat."

"Taky že jo."

"No a?"

"Zatím bezvýsledně. Až budu něco vědět, sepíšu zprávu a pošlu ji nadřízeným. A šmytec."

Odbojně prohlásila: "Takže jak vidím, nezbyvá mi než pokračovat v pátrání na vlastní pěst."

"Rune..." Healy se rozmýšlel. "Tak hele. Zaúkoluju pár kluků z oddělení vražd, aby proklepli toho chlapa, co ji učil herectví. Ten jediný se možná vyzná ve výbušninách."

"Fakt? Jenom mi slib, že ho nezatknete, když u toho nebudu. Chci si natočit, jak mu nasazujete železka."

"To ti slíbit nemůžu a ty to dobře víš."

"Tak se aspoň pokus. Prosím!" Napsala mu Tuckerovo jméno na ubrousek pokecaný od hořčice. "A co ti druzí dva?" naléhala.

"Chceš znát můj názor? S tou pojistkou, s tím - jakže se jmenuje Traubem, je to moc průhledné. A Michael Schmidt? Nevěřím, že by taková celebrita riskovala obvinění z vraždy jenom kvůli vyděračským výhrůžkám."

"Má ego větší než Grand Canyon."

Healy se zadíval na ubrousek. "Jedno po druhém. Nač ten spěch? Vražda nemá promlčecí lhůtu."

"Vidiš, říkala jsem ti, že budem bezva dvojka."

"Dvojka," zopakoval polohlasem. Poposedl si blíž k Rune a nachýlil k ní tvář. Zabrousil očima do míst, kde si ještě před chvílí hrál Adam; teď nebyl nikde v dohledu. Rychle se k ní sklonil ještě níž.

"Jsi hrozně hezká. Víš o tom?"

Vůbec si to nemyslela. Ale na tom nezáleželo. Stačilo jí ke štěstí, že si to myslí on. Zavřela oči a bezděčně zaklonila hlavu, aby vyšla vstříc jeho rtům. Stiskl jí dlaň a Rune s překvapením zaznamenala, že se mu ruka nepatrně chvěje. "Dejte si pohov!" zaječel Adam. Oba je k smrti vyděsil, když zničehonic vyskočil zpoza opěradla lavičky, odkud je špehoval. "Nebo to na mě zanechá trvalý následky."

Healy ucukl.

Kluk se zakřenil a mávl na Rune, ať mu jde pomoci honit holuby.

Rozverně pleskla Healyho přes koleno a rozběhla se do parku.

"Kde si můžu podat přihlášku?"

Recepční ve třetím patře studia Lane Duck k Rune vzhledla, kriticky zhodnotila její postavu a zase se ponořila do paperbackového hororu. "Žádnou sekretářku nepotřebujeme."

"Chci hrát ve filmech," prohlásila Rune.

"Víte, co tady točíme?"

"Dovtípila jsem se, že Erotická dobrodružství Bunny Blue asi nebudou válečný film," opáčila Rune.

Telefonicky si ověřila, že Danny Traub dneska doma obšťastňuje nějaké perspektivní herečky, pokud se takové sloveso dalo s v souvislosti s Traubem použít. Žena, která jí vyzvonila tu životní pojistku, ji ujistěovala, že bude zaneprázdněný celé hodiny.

Recepční si prstem založila rozečtenou knížku a zadívala se na Rune zpod třpytivých hnědých očních stínů.

Rune zjistila, že nedokáže zbylé dva podezřelé pustit z hlavy tak snadno jako Sam Healy. A tak se rozhodla, že obstará další důkazy, ať už proti Dannymu Traubovi a Michaelu Schmidtovi, anebo v jejich prospěch.

Recepční vysvětlila: "Abyste rozuměla, role tu dostávají ženy určitého typu."

"Určitého typu?"

"No, trochu..."

"Co?" zamračila se Rune. Dívka sklouzla pohledem k její hrudi.

"Trochu víc..."

"Pokoušíte se mi něco naznačit?"

"Prostě s trochu bujnějšími tvary."

Rune vykulila oči. "Copak neznáte konstituci?"

Dívka rezignovala na četbu hororu. Zaklapla knížku, ani si ji nezaložila. "Myslíte tu loď? Jmenovala se tak přece jedna loď za občanské války? Jak to souvisí s..."

Rune prohlásila: "Podle ústavy nesmíte nikoho diskriminovat jen proto, že nevypadá jako Dolly Partonová."

"Jaká Dolly Partonová?"

"Chci se zúčastnit konkurzu. Jestli mě nevezmete, protože špatně hraju, fajn. Ale nemůžete mi odepřít možnost zkoušet štěstí jenom kvůli tomu, že nemám dost velký prsa. Mohla bych vás pohnat k federálnímu soudu."

"K federálnímu?"

Odmrlka. Recepční se rozmýšlela a palcem prolistovávala zavřenou knížku.

Rune naléhala: "Tak dáte mi tu přihlášku?"

"Žádné nevedeme. Přinesete si pásku se svou nahrávkou a oni se na ni kouknou. Anebo jděte rovnou do studia a... no chápete, prostě se předvedete. Natočí si vás, a pokud se jim to zamlouvá, ozvou se vám. Zajdu se mrknout, jestli tu někdo je."

Vstala a zamířila dozadu ke kancelářím. Při chůzi vlnila hýžděmi, jako by snad k sobě ani nepatřily. "Chvilku počkejte."

Za minutku byla zpátky. "Běžte tamhle dozadu, druhé dveře napravo."

Zklamaně se podívala na paperback, protože jí došlo, že bude muset pracně hledat, kde skončila.

Místnosti byly oddělené týmiž ledabyly stlučenými přepážkami, jaké si Rune pamatovala z Nicoliny převlékárny. I když se tu zřejmě nedávno malovalo, stěny byly poškrábané a špinavé. Osvětlovací tělesa a plakáty pocházely z laciných obchodů s dovoзовým zbožím, v jakých si novomanželé a studenti pořizují ratanové, bambusové a umělohmotné vybavení do prvního bytu. Koberce se nekonalý.

Ve druhé kanceláři napravo narazila na to, co víceméně čekala.

Na tučného vousatého chlapa v tričku a černých pytlovitých kalhotách.

Vzhledl a prapodivně se usmál. Ani chlipně, ani provokativně, ani vlídně. Prapodivný byl ten výraz proto, že se zdálo, jako by si dotyčný vůbec neuvědomoval, že před ním stojí lidská bytost.

"Já jsem Gutman. Ralph Gutman. A vy?"

"Ehm, Dawn."

"Dawn? A jak dál?"

"Dawn Felicidad."

"To se mi líbí. Vy jste Hispánka nebo tak něco? Nevypadáte na to. Ale to je putna. Takže vy sháníte práci. Pracovat pro mě je dřina. Jsem na lidi pes. Ale lepšího producenta abyste v tomhle oboru pohledala."

"Mám dojem, že už jsem o vás slyšela."

Výraz Jeho Veličenstva z druhé kanceláře napravo říkal: No ovšem že jste o mně musela slyšet.

"Odkud jste?" zajímal se. "Z New Jersey, co?"

"Z Ohia."

"Z Ohia? Odtamtud jsme nikdy žádnou pornoherečku neměli. Nezní to špatně. Ohio... Hele, na Dawn se vykašlete. Větší šmrnc bude mít Akron. Akron Felicidad."

"Ale já..."

"Holky, co pro mě pracujou, si vydělávají čtyři stovky za den. A navíc mám slevu u mého dodavatele. Každý rok natáčíme dva měsíce v reálu. Dřív jsme vyráželi do Evropy, ale při současných cenách a rozpočtech teď většinou jezdíme na Floridu. Určitě znáte Trojúhelníkovou past. Tu jsem natočil já."

"Nekecejte. Fakt?"

"Jo, na to vemte jed. Nominovali mě za ni na Zlatýho hřebce. Takže vy byste ráda práci?" Přeměřil si ji od hlavy k patě.

"Prsa za moc nestojí, ale ksichtík by ušel."

Rozcupuju tě na cimprcampr, že už tě nikdo nikdy nedá dohromady...

"Pěkná prdelka. Proč jste si ty kozy už dávno nenechala vylepšit?"

"Líbí se mi, jak jsou."

Pokrčil rameny. "No jak myslíte. Vypadáte mladě. Mohla byste hrát něčí náctiletou neteř. Rozdávat si to s tetou a se strejdou. Typické incest."

"To by šlo, jasně."

"Máte nějakou nahrávku, na kterou byste mě chytla?"

"Pokud vím, chytá se spíš na háček."

"Naháček?" Rozřehtal se, jako by pronesla skvělý vtíp. Pak vysvětlil: "Nahrávku, na které jste v akci."

"Ještě nikdy jsem ve filmu nehrála. Ale nacvičila jsem si takový číslík. Něco jako striptýz. Mohla bych se tu někde v ústraní převlíknout?"

"V ústraní? Kdykoli budem natáčet, bude vás při svlíkání očumovat dvacet lidí. A vy se chcete převlíkat v ústraní?"

"Jenom chci, aby to mělo správný efekt." Ukázala mu kabelu. "Přinesla jsem si s sebou speciální ohoz. Určitě se vám bude líbit. Stačí mi prázdná kancelář nebo tak něco. Za pět minut budu zpátky."

Gutmana to mírně zaujalo. Znovu ji přejel pohledem, pak mávl rukou.

"Zalezte si do nějaký prázdný kanceláře a převlíkněte se tam. Počkám tu na vás."

Kancelář Dannyho Trauba našla hned vedle. Vklouzla dovnitř a zaklapla za sebou dveře. Bleskově se rozhlédla - stěny obložené dřevem, obrovský stůl z napodobeniny ebenu, mraky kytek, kožený gauč. A dvě registračky.

Začala od té bližší.

Hledala důkazy. Kousek drátu. Knížku o výbušninách. Dopis od Shelly, ve kterém by producenta osočovala, že je hajzl.

Bibli, odkud by mohl opsat citáty o andělech pustošících zemi... Zkrátka cokoli, co by ho spojovalo s výbuchy.

Hmotný důkaz. Ten podle Healyho potřebuje, aby měla na čem postavit důvodné podezření.

Jenže nic nenašla. Jenom kontrakty, dopisy. Totéž, co má v kanceláři každý podnikatel.

Přesunula se ke druhé registračce. Další kontrakty a právní dokumenty.

Neobjevila nic zajímavého, dokud se nepropracovala k písmenu L. Do oka jí padla složka nadepsaná Shelly Lowe.

Podívat se dovnitř už ale nestačila, protože v tu chvíli se rozlétly dveře a do místnosti vkrácel Danny Traub.

Ztuhl jako solný sloup, ale bleskurychle se vzpamatoval. Zabouchl za sebou, a ke svému neviditelnému publiku, které nikdy neopomíjel, pronesl: "Ale ale, kdopak se mi to tu hrabe v šuplíkách? Jestlipak děvenka našla něco zajímavého?"

14

Rune přibouchla zásuvku a zvažovala únikové cesty. Je ve třetím patře. Dvanáct metrů vysoko. Zabíla by se skokem z okna? Asi jo.

Traub k ní vykročil a potřásl hlavou. "Hergot, tady to máme New York, hlavní město zločinu. Lidi z Iowy si pro jistotu hlídají peněženky, i když nad New Yorkem jenom přelítávají letadlem. Tohle město nemá nadarmo prachmizernou pověst."

"Jenom jsem..."

"Čeho všeho se tu člověk nenaděje? Mladá dáma krade úřední složky! Můj ty bože! Že by si spočítala, že každá stojí několik centů? Když jich šlohe sto tisíc..."

"Jenom..."

"...bude si moct koupit sadu dóz na jídlo. Nebo uspořádat pro svou partu hamburgerové hody. Propašovat kořist ven bude sice trošku problém..." Úsměv se mu z tváře vytratil. Publikum zmizelo. "Konec srandy. Co tu sakra děláte?"

Došel k Rune a vyškubl jí složku z rukou. Podíval se na jméno na deskách a vědoucne pokýval hlavou. Pak šoupal papíry zpátky do registračky.

Než se zase otočil, Rune se shýbla a vytáhla z kabely plechovku se slzným plynem.

Ale Traub byl rychlejší. Skočil po spreji, vyrval jí ho a srazil ji na gauč. Zatímco si četl nápisy na plechovce, Rune se vyškábala do sedu.

"Co to má znamenat?" osopil se na ni. "A nezkoušejte na mě kecy, že si místo s bábovičkama hrajete na detektiva.

Posraná bomba mi odpravila největší hvězdu a zdemolovala celý jedno patro. Na voloviny nemám náladu."

Rune mlčela. Traub jí namířil slzným plynem na obličej.

Vzpomněla si, jak to příšerně páliło, přikrčila se a odvrátila.

"Odpovězte mi!"

Slabě pípla: "Neřekl jste mi, že jste na Shelly uzavřel pojistku."

Zamračil se. "Pojistku?"

"Životní pojistku."

"To máte pravdu, neřekl. Taky jste se neptala, nebo snad jo?"

"Připadá mi, že by bylo normální zmínit se o tom, když jsem vám řekla, že o Shelly točím film."

Traub si už zase prohlížel plechovku se slzným plynem, potěžkával ji v ruce. "To se na všechny ty kraviny vyptáváte jenom kvůli tomu pitomému filmu? Povídali, že mu hráli." Opřel se o dveře.

Rune viděla, jak mu na pažích vystupují svaly. Připomínal jí létající opice z Čaroděje ze země Oz - postavy, kterých se bála ze všeho nejvíc, dokonce ještě víc než zlé Čarodějnice.

"Policajti vědí, že jsem tady."

Traub se rozchechtal. "No jasně. V den D se taky na Němce křičelo: „Ike ví, že jsem tady.“"

Měřil si ji a Rune měla pocit, jako by ji svým pohledem olizoval.

Odtáhla se od něj co nejdál, zkrřížila paže na hrudi a pátrala na stole po těžítku. Spatřila nožík na dopisy, který by se v nejhorším dal taky použít.

"Podezříváte mě, že jsem Shelly zabil, co? Že jsem nastražil tu bombu, abych shrábl pojistku."

"Nic takového jsem neřekla."

Traub rázoval sem a tam. Přestávka skončila, už se zase rozhlížel po imaginárních divácích. "Holčička si vede jako ostřílený detektiv, nezdá se vám? Je nepřekonatelná, hotový mrňavý Sherlock Holmes. Dostalas mě, koťátko. Jo jo. Pojišťovna mi ty peníze vyplatila. Shrábnul jsem půl milionu dolarů."

Rune mlčela.

Traub odložil slzný plyn. Zle si ji změřil, vylovil z kapsy klíč a došel ke stolu. Rune se předklonila a přenesla váhu na špičky nohou.

Jde si pro pistoli. Zastřelí ji tu jako prachspolečného zloděje a policie nad tím ani nemrkne.

Traub na ni pohlédl. "Ke startu, připravit... Stihne to, děvka? Myslím, že ne."

S úšklebkem vytáhl černou pistoli.

Rune vytřeštila oči, což Trauba zjevně pobavilo.

"Dáreček pro naši milou slečnu detektivku."

Rune se přikrčila. Až to bude vypadat, že se Traub chystá zmáčknout spoušť, vymrští se, skočí po slzném plynu a bude se modlit, aby při ní stáli všichni svatí.

Pak se vynořila Traubova druhá ruka. Držel v ní arch papíru.

Chvilí se nikdo z nich ani nepohnul.

"Nevím, co slečinka udělá, a je to takový nervák, že to se mnou Snad sekne. Přečte si to? Vyrobí z toho vlaštovku?"

Rune si vzala papír a četla: Vážený pane Traube, s hlubokým, upřímným vděkem potvrzujeme přijetí vašeho šeku na 400 000 dolarů. Vaše štedrost nám ohromně pomůže pokročit ve výzkumu léku na tuto zhoubnou nemoc a ulehčit těm, jejichž život poznamenala...

Pod dopisem byl podepsán ředitel newyorské Koalice proti AIDS.

"Jéje."

Traub vrátil pistoli do šuplíku. "Prý 'jéje'. 'Jéje.' Jak asi víte, že Shellyiny pojistky zbývá ještě sto tisíc. Ale když vezmete v úvahu, že si každý rok přijdu bokem na sto padesát čistého, asi prostou dedukcí dospějete k závěru, že bych pro těch pár supů neodkrágoval svou největší hvězdu. A navíc mám v pojištění majetku povinnou spoluúčast právě sto tisíc, takže zbytek pojistky praskne na opravy zničených prostor dole a já na celé záležitosti nevydělám ani floka."

"Omlouvám se."

Hodil jí zpátky plechovku slzného plynu. "Domnívám se, že je načase, aby naše milá slečna detektivka opustila scénu. Všichni jí hlasitě zatleskáme."

Arthur Tucker se během rozhovoru nedokázal oprostít od zděšení, že ho ti dva policisté vyslychají jako podezřelého z vraždy.

Vyptávali se na Shelly Lowe. Byli zdvořilí, snažili se, aby to vypadalo jako rutinní výslech, ale někdy svými otázkami mřili. Něco věděli.

Co asi? přemítal zoufale. Připadal si zranitelný - jako by mu uměli číst myšlenky, zatímco on do jejich mysli nahlédnout nedovedl.

Jednoho z nich zaujaly Tuckerovy medaile. "Vy jste sloužil v armádě, pane Tuckere?"

"U rangerů."

"Pracoval jste někdy s trhavinami?"

Pokrčil rameny. "Všichni jsme uměli používat miny a granáty. Ale už je to čtyřicet let. Chcete mi snad naznačit, že mám něco společného s těmi pumovými útoky?"

"Ne, pane. Jenom se snažíme zjistit, co se přihodilo slečně Loweové."

Tucker se zatvářil ohromeně, nechápavě a zeptal se jich na Meč Ježíšův.

Vytáčeli se. A kdyby jen to. Bylo znát, že se chytají každého stébka, ale marně.

Že vlastně nemají v rukou vůbec nic. Jak je probůh napadlo, že by mohl být vrah? Usuzoval, že si Shelly poznamenala jeho jméno do diáře nebo kalendáře. Možná si vedla deník - všem studentům to doporučoval - a zmínila se v něm o jeho lekcích. Možná i o jejich hádce.

To je sem mohlo přivést.

Když pomyslel na Shelly, myšlenky se mu zatoulaly jinam a jen s vypětím veškeré vůle a soustředění obrátil pozornost zpět k policistům.

"Byla fascinující osobnost," řekl s patřičnou dávkou úcty a žalu, které by se člověku měly ozývat v hlase, když mluví o fascinující osobnosti, která nedávno zahynula. "Doufám, že pachatele brzy dopadnete. Neschvaloval jsem její kariéru - předpokládám, že víte, čím se živila -, ale takovýhle násilný skutek..." Zavřel oči a otřásl se. "To je neomluvitelné. Barbarské."

Tucker byl dobrý herec, ale policisté mu to nespokli. Bezvýrazně na něj civěli, jako by vůbec nepromluvil. Pak jeden z nich nadhodil: "Pokud se nemýlím, píšete divadelní hry. Je to tak, pane Tuckere?"

Měl dojem, jako by mu na okamžik vynechalo srdce. "Věnuji se skoro všemu, co nějak souvisí s divadlem Začínal jsem jako..."

"Zůstaňte u psaní. Píšete hry?"

"Ano."

"A slečna Loweová je psala taky. Říkám to správně?"

"Snad."

"Byla přece vaše studentka. Nebavili jste se o tom spolu?"

"Myslím, že něco takového zmínila, ano. Ale soustředili jsme se spíš na herectví než na psaní..."

"Teď ale u psaní ještě chvíli zůstaňte. Máte u sebe nějaké její hry?"

"Ne," prohlásil Tucker a podařilo se mu udržet pevný hlas.

"Vzpomenete si, kde jste byl onen večer, kdy slečnu Loweovou zabili? Kolem osmé hodiny?"

"V divadle."

"Takže předpokládám, že máte svědky."

"Asi patnáct set. Chcete, abych vám nadiktoval pár jmen?"

"To nebude nutné." Druhý policista dodal: "Přinejmenším ne teď hned."

"Nevadilo by vám, kdybychom se porozhlédli po vaší kanceláři?"

"Vadilo. Na to si musíte obstarat povolení."

"Odmítáte s námi spolupracovat?"

"Neodmítám. Ale jestli mi chcete prohledávat kancelář, musíte si obstarat povolení k prohlídce. Na tom trvám."

Nehnuli ani brvou. "Dobrá. Děkujeme za čas, který jste nám věnoval."

Když odešli, Tucker ještě pět minut vyhlížel z okna - ujišťoval se, že opustili dům. Pak se vrátil ke stolu a roztřesenýma rukama vytáhl scénář Květín do domu. Zastrčil ho do omšelého kufříku. Pak se začal probírat divadelními hrami na skříňce. Všechny, které napsala Shelly, putovaly do kufříku také.

Ale moment...

Jeden rukopis chyběl. Znovu se pustil do hledání. Ne, není tu. A přitom ho tu určitě nechával. Ježíšikriste... Kam se jenom poděl?

Pak zabloudil pohledem ke dveřím, ke skleněné výplni, která nahradila původní, rozbitou při té neúspěšné loupeži.

Tehdy se domníval, že se nic neztratilo.

Pomalů se svezl do křesla.

Natáčení pro House O' Leather nebylo žádný med.

Larry dočasně zprostil Rune zásobovačských povinností, a jednou jí dokonce dovolil obsluhovat kameru.

Filmování se protáhlo. Dcera potřebovala osmáct opakovaných záběrů, než se jí podařilo plynule odříkat dva řádky textu. Ale Rune to bylo fuk - kamera byla opravdový arriflex 35, úžasná špičková mašinka, a když cítila, jak jí vrní pod prsty, aspoň trochu se odškodnila za všechny útrapy, které v práci musela snášet.

Z pana Peněženky - jeho jméno jí prostě ne a ne utkvět v paměti se vyklubal docela milý pán. Kdykoli mu donesla něco k jídlu nebo pití, mnohmluvně jí děkoval a o přestávkách mezi natáčením spolu vždycky prohodili pár slov o nových filmech. Měl kupodivu slušný vkus.

Zato Mary Jane, ředitelka pro reklamu, byla kapitola sama pro sebe.

Vznášela se po studiu, na sobě křiklavý modročervený kostýmek s mohutnými ramenními vycpávkami, ve kterém vypadala jako ragbyový obránce. Pořád se jí něco nelíbilo, jednou chtěla upravit osvětlení, podruhé podívat se do hledáčku. A když Rune zrovna nestála za kamerou, házela jí na krk všelijaké podřadné úkoly, kopírování, prepisování papírů na stroji. V jednom kuse jí něco vrtalo hlavou (její oblíbená fráze zněla "Vrtá mi hlavou, jestli by nebylo lepší..." a hned v závěsu se drželo: "Předpokládala bych, že...").

Ještěže si na rozdíl od pana Peněženky aspoň neposílala Rune pro kafe, z čehož Rune vyvodila, že než se z Mary Jane vyvrbila hvězda reklamního průmyslu, bývala uhoněnou sekretářkou (odpor k otročině zakořenil hluboko, to Rune věděla).

Jednou po natáčení seděla Rune pozdě večer v kanceláři a kontrolovala rekvizity pro dramatickou scénu s odhalením loga, kterou měli točit v nejbližších dnech. S tím nápadem přišel Bob - pohyblivý se kamera měla zblízka snímat padající kostičky domina a pak poodjet, aby se ukázalo, že spadlé obdélníčky vytvořily jméno a logo firmy.

Rune dostala za úkol obstarat tisíce bílých dominových kostek bez puntíků.

Vtom něco zaslechla. Vzhledla a spatřila ve dveřích Sama Healyho.

"Jestli jsi tady služebně, tak se zvedám a přeháním odtud," varovala ho.

"Takže ty fakt někde pracuješ."

"Pracovat je slabé slovo, Same."

Vešel dál a Rune otevřela masivní ledničku a nabídla mu pivo.

"Ještě jeden záběr a budem mít tu stupidní reklamu z krku. Pak hoši shrábnou kulatoučkejch dvě stě tisíc. Tomu říkám profit."

"Panečku," hvízdal Healy. "To není k zahzení. Kam se na to se svými platy hrabeme my státní zaměstnanci."

"Ale aspoň si uchovávejte důstojnost, Same."

Provedla ho po studiu, pak mu na moviele přehrála některé záběry z reklamy pro House O' Leather.

"Jestli chceš, tak ti s tou dcerunkou domluvíme rande."

"Ne, díky, myslím, že si tu šanci nechám ujít."

Vrátili se do kanceláře a posadili se.

Healy spustil: "Dva moji kamarádi ze šestého okrsku si proklepli toho Tuckera. Prý se tvářil provinile, jenže tak se tváří skoro každý, když na něj dva policajti spustí palbu otázek. Ale k jádru věci: Mrkli se na jeho vojenskou minulost. Skoro vůbec se neúčastnil bojů, a jakmile od armády jednou odešel, už nikdy s ní neměl co do činění. Celý život se věnuje divadlu. Žádný záznam v trestním rejstříku, žádné kontakty se zločinci. Pravidelně chodí do kostela. A..."

"Ale ví přece, jak..."

"Hele, nech mě domluvit. Taky se poptali, jakou cenu má původní hra od neznámého autora. Je to maximálně v řádu tisíců, teda pokud se nepříhoda zázrak a ze hry se nestane trháč jako třeba z muzikálu Cats. Ale to je šance jedna ku milionu. Věř mi, nikdo nebude riskovat obvinění z vraždy pro pár tisíc dolarů."

"Ale ta hra... Fakt to jméno přepsal, viděla jsem to na vlastní oči."

"Netvrdím, že ne. Shelly umřela, a tak ho napadlo, že si přivlastní její hry, aby si trochu přivydělal. Nikdo se nic nedozví. Jistě, je to krádež. Ale komu na tom záleží?" Healy nakoukl do jedné ze stovky krabiček s dominem, které se kupily kolem Rune. "Takže?"

"Takže co?"

"Končíš s pátráním na vlastní pěst?"

"Totálně a definitivně."

"To rád slyším."

"Donesly se mi určité skutečnosti...", oznámil hlas v telefonu.

Michael Schmidt seděl za svým dubovým stolem, v jedné ruce držel sluchátko a druhou poklepával na víčko neotevřené krabičky se zeleninovou polévkou se škebleni.

Ten hlas, ženský a zdeformovaný k nepoznání, pokračoval: "...které vás spojují se smrtí Shelly Lowe."

Bezděčně mnul v prstech celofánový sáček s křupavými kuličkami do polévky a drtil je na kousíčky. "S kým mluvím?"

"Myslím, že by vás ty skutečnosti zajímaly."

"Povězte mi, kdo jste."

"Už brzo se setkáme. Tedy pokud se nebojíte."

"Co po mně chcete? Peníze? Pokoušíte se mě vydírat?"

"Vydírat? To je zvláštní, že jste použil tenhle výraz. Možná. Ale napřed se s vámi chci sejít osobně. Tváří v tvář."

"Přijďte za mnou do kanceláře."

"Nepřipadá v úvahu. Radši se sejdeme někde, kde je kolem hodně lidí."

"Tak dobře. Kde?"

"V Lincolnově centru. Víte, jak jsou tam venku ty stolečky?"

"Myslíte tu restauraci v atriu?"

"Ano. Tam se sejdeme. V poledne. A přijďte sám. Rozumíte?"

"Já..."

Linka ohluchla.

Schmidt ještě celou minutu civěl na lesklý šedočerný telefon, než mu došlo, že na druhém konci už nikdo není. Vztekla praštil sluchátkem.

Měl sto chutí zaklít, ale věděl, že vzápětí by těch neuvážených slov litoval. Byl hrdý na to, že je zároveň úspěšný podnikatel s ostrými lokty i hluboce věřící člověk, kterému se přiči mluvit neslušně.

Mezi palcem a ukazovákem drtil polévkové kuličky na prášek. Úplně ztratil chuť k jídlu, a tak zahodil polévku do odpadkového koše. Víčko se odklopilo a obsah krabičky se vylil do igelitového pytle uvnitř. Místností zvoněly ryby a cibule, a to ho ještě víc rozzuřilo.

Ale ovládl se; sepjál ruce a modlil se, aby se zklidnil. Naučil se nečinit žádná rozhodnutí ve stavu, kterému sám pro sebe říkal světské rozpoložení.

Během pěti minut ho duch Páně naplnil pokojem. Rozhodl se, že udělá přesně to, co ho napadlo, když zavěsil. Zvedl sluchátko a rozvázně vyťukal číslo.

15

"Půjčím ti kameru od L&R. Má v sobě zabudovaný teleobjektiv."

Stu, editor z Belvedere Post-Production, kuchař a labužník v jedné osobě, se zeptal: "A proč vlastně chceš toho chlapa nafilmovat?"

"Vymáčknu z něj přiznání. Přitlačím ho ke zdi."

"Není to protiprávní, natáčet lidi bez jejich vědomí?"

"Ne. Na veřejném prostranství ne. Právě proto se tomu říká veřejný majetek."

"O veřejný majetek nejde. Já mluvím o zákonu na ochranu osobnosti."

"Aha." Rune se zamračila "V tom případě nevím. Ale určitě na tom nic špatného není a já to udělám."

"Co je to za kameru?"

"Betacam. Už jsi..."

"Jo, umím s ní pracovat. Má ampexový záznam?"

"Přesně tak," přitakala Rune. "Postavíš se v Lincolnově centru nahoru na terasu a natočíš mě a toho chlapa dole. Tím to hasne. Jenom nás nafilmuješ, jak spolu mluvíme."

"Ještě pořád jsi mi neřekla proč. Jaké přiznání?"

"Mám diktafon," vyhnula se odpovědi, "takže o zvuk se nemusíš starat."

"Nehnu ani prstem, dokud mi neřekneš, co máš za lubem."

"Věř mi, Stu."

"Tuhle větičku nesnáším."

"Copak nemáš rád dobrodružství?"

"Ne. Rád vařím, rád jím. Kdybych se nějak dostal k penězům, měl bych rád i ty. Ale dobrodružství nemám rád, ani co by se za nehet vešlo."

"Poděkuju ti v titulcích."

"Bezva. Hlavně nezapomeň za mým jménem uvést vězeňský číslo."

"Není to protizákonný. V tom problém není."

"Aha, takže někde jinde je. Kde teda? Někdo mě zmlátí? Nebo zabije? Budeš věnovat film mojí památce?"

"Nikdo tě nezabije."

"O zmlácení radši ani slovo."

"Nikdo tě nezmlátí."

"Mám dojem, jako bych tě za tou poslední větou slyšel mlčky dodat snad," poznamenal Stu. "Že je to tak?"

"Hele, stoprocentně tě nikdo nezmlátí. Slibuju. Už jsi klidnější?"

"Ne. Lincolnovo centrum? Proč zrovna tam?"

Rune si přehodila brašnu s vybavením přes rameno. "Kdyby tě přece jen někdo zmlátil, bude u toho moře svědků."

Rune letmo ukázala hlídači v Avery Fischer Hall průkaz. Vyvalil oči a pustil ji do ztichlé chodby.

"Provádíme tu sledování," namluvila mu.

"Jistě, madam," odvětil a vrátil se do své kukaně. "Kdybyste potřebovala pomoci, dejte mi vědět."

"Co to bylo?" chtěl vědět Stu. "Cos mu to ukazovala?"

"Průkazku."

"To vím taky. Jakou?"

"Něco jako FBI."

"Cože?" zhroutil se. "Kdes k ní přišla?"

"No..., vyrobila jsem si ji. VL&R na počítači. Pak jsem si ji nechala zalít do laminovaného pouzdra."

"Počkej - proč mi to vykládáš? Radši nechci nic vědět. Zapomeň, že jsem se ptal."

Stoupali nahoru po schodech. Na zdech visely desítky plakátů k divadelním hrám a operám, které se kdy v Lincolnově centru uváděly.

Rune na jeden ukázala. "Je, koukej." Byla to upoutávka na Offenbachova Orfea v podsvětí.

Stu na plakát mrkl. "Dávám přednost mñi náročné muzice. Co je na tom tak extra?"

Rune chvíli mlčela; bylo jí do pláče. Pak vysvětlila: "Ta žena, to je Eurydika. Připomíná mi někoho, koho jsem znala."

Vystoupali až nahoru a vyšli na terasu. Rune naaranžovala kameru.

"Hlavně tím nešvenkuj sem a tam. Nechci, aby byl obraz rozlitaný. Takže si odpusť frajeřinky. Prostě jenom zabírej mě a toho chlapa, co s ním budu mluvit. Snímej nás oba, ale když ti dám znamení, můžeš zabrat detail jeho obličeje. Když se podrbu na hlavě. Jasný? Detail přiblížíš tak, že..."

"Už jsem s betacamem dělal."

"Fajn. Páska vydrží asi hodinu, baterie dvě. Ale měla bych to sfouknout za čtvrt hodinky."

"Tak dlouho obvykle trvá poprava. Nějaká poslední slova?"

Rune se nervózně usmála. "Poprvé budu za filmovou hvězdou."

"Zlom vaz," popřál jí Stu.

Napadlo ji, že možná vůbec nepřijde. A taky ji napadlo, že i když přijde, posadí se někam stranou, aby mohl nepozorovaně vytáhnout pistoli s tlumičem, střelit ji přímo do srdce a vzít roha, aniž to kdokoli zaregistruje dřív než za půl hodiny, protože si všichni budou myslet, že na sluníčku prostě jen usnula. Takovouhle scénu znala z jednoho starého filmu, snad od Petera Lorreho.

Ale Michael Schmidt se zachoval poslušně. Seděl uprostřed venkovní restaurace rozkládající se kolem obrovské fontány v atriu Lincolnova centra.

Nervózně se rozhlížel po lidech kolem, a když spatřil Rune, přilepil se na ni očima. Překvapenému poznání se v patách přihnala zlost.

Rune se zastavila, vklouzla rukou pod bundu a zapnula diktafon.

Schmidt ten pohyb postřehl a strnul; nejspíš si to vyložil tak, že u sebe má pistoli. Bylo nabitelné, že se bojí. Rune přikráčela ke stolu.

"Vy!" zašeptal Schmidt. "Byla jste za mnou v divadle."

Rune se posadila. "Lhal jste mi. Neřekl jste mi, že jste Shelly tu roli nabídl a pak nabídku stáhl."

"No a? Proč bych vám měl něco říkat? Vyrušila jste mě uprostřed nesmírně důležité schůzky. Nejsem jen tak někdo. Nezaobírám se podružnými detaily."

"Vím, že jste se s ní pohádal."

"Hádám se s kdekým. Jsem perfekcionista. Co ode mě chcete? Peníze?" Zase těkal očima kolem. Byl vyplašený jako králík.

"Jenom mi odpovězte..., " spustila Rune.

"Kolik? Řekněte mi to na rovinu. Prosím."

"Proč jste ji zabil?" uhodila na něj.

Schmidt se předklonil. "Proč si myslíte, že jsem ji zabil?"

"Protože se vás pokoušela vydírat, abyste jí dal tu roli."

Schmidt vztekle zavrčel: "A co s tím hodláte dělat? Jít s tou povídačkou na policii?"

To, jak pořád těkal očima, nebylo samo sebou. Už dvakrát stočil pohled k sousednímu stolu. Rune se tím směrem podívala a uviděla dva muže, kteří seděli nad netknutými sendviči.

Kristepane, najatí zabijáci!

Schmidt si najal vrahy. Ten hubenější je možná ten chlap v červené větrovce. Je jim putna, jestli jsou na veřejnosti, nebo ne; klidně ji tu přede všemi odprásknou. Nebo se na ni nalepí a sejmou ji někde v postranní uličce. Zatočí s ní jako s Marlonem Brandem v Kmotrovi.

Schmidt zase zalétl pohledem stranou. Ti dva poposedli.

"Vyklopte, kolik chcete."

Do háje! Konec hry, nejvyšší čas dát si odchod.

Rune se zvedla.

Schmidtovi padl zrak na vyboulenou kapsu, ve které měla diktafon.

Vytřeštil oči.

Oba zabijáci z ní nespouštěli zrak.

A pak... Schmidt odstrčil židli od stolu, plácl sebou na zem a zavřeštěl: "Na ni, na ni!"

Hosté se zajíklí a začali vstávat. Někteří se přikrčili k zemi.

Zabijáci se bleskurychle vymrštili, až překotili kovové židle a ty s rachotem třesly o dlažbu. V rukou se jim objevily pistole.

Křik, lidé se vrhali na zem, sklenice se tříštily, saláty rozsypávaly. Ze stolů se kutálela rajčata, okurky, croissanty.

Rune se vyřítla na Columbus Avenue a hnala se po ní na sever. Ohlédla se. Zabijáci se jí drželi v patách. Byli ve skvělé kondici.

Vždyť je všude kolem spousta svědků, vy hňupové! Co sakra blbnete?

Nohy ji nesnesitelně bolely, hrud' měla v jednom ohni. Se sklopenou hlavou uháněla, seč jí síly stačily. Na rohu Dvaasedmdesáté se zase ohlédla, ale už je neviděla. Zastavila se, přimáčkla se k plotu kolem prázdné parcely, zaťala prsty do drátěného pletiva a snažila se popadnout dech.

Na zastávku právě přijel autobus. Vykročila k němu.

A v tu chvíli se zabijáci vyřítli zpoza nákladáku, za kterým celou dobu číhali.

Rune vyjekla, vrhla se na zem a protáhla se škvírou pod plotem. Vyškrábala se na nohy a letěla přes parcelu k nejbližší budově. Byla to škola. Zrušená škola.

Doběhla ke dveřím.

Zamčeno.

Otočila se. Bližili se, už jen zvolna, nenuceně poklusávali, asi aby zbytečně neupoutali pozornost. Ruce s pistolemi měli spuštěné u boku.

Rune neměla kudy utéct, zbývala jen postranní ulička. Určitě je odtamtud průchod na hlavní třídu. Nebo otevřené dveře, okno, cokoli.

Doběhla na konec. Ulička byla slepá. Ale byly tam křivé dveře. Vší silou do nich vrazila. Byly bytelnější, než se zdálo.

Náraz do pevného dubového dřeva ji odhodil na zem.

Věděla, že je po všem. Zabijáci k ní kráčeli, už zase na ni mířili pistolemi a obezřetně se rozhlíželi.

Vyškrábala se na kolena a rozhlížela se po cihle, po kameni, po klacku. Nikde nic. Schoulila se do klubička a rozplakala se. "Ne, ne, ne..." Stáli nad ní. Ucítla na šíji hlaveň pistole.

Vzlykla a zakryla si hlavu. "Ne..."

Vtom jeden ze zabijáků promluvil: "Jste zatčena. Máte právo nevypovídat. Máte nárok na právního zástupce a na to, aby byl přítomen při vašem výslechu. Pokud se práva nevypovídat vzdáte, cokoli řeknete, může být použito proti vám."

Na dvacátém okrsku to vypadalo podobně jako na úřadu práce až na to, že tu nebylo tolik spisovatelů a herců. Odřené umělohmotné zařízení, vývěsky utopené pod spoustou papírů a oznámení, laciné linoleum, stropní zářivky. Hemžilo se tu plno lidí v civilu.

A taky policajti. Chlapi jak hora, a nebylo jich málo.

Pouta byla těžší, než čekala. Vůbec ne jako náramky. Spustila ruce do klína a dumala, jestli z vězení vyleze dřív než za rok.

Jeden z domnělých zabijáků, detektiv Yalkowsky, ji usadil na oranžovou laminátovou židli. Těch židlí tam bylo celkem šest a byly přiřazené k sobě, takže tvořily jakousi lavici.

Policistka u přijímacího pultu, která nosila ohon stejně jako Rune, se ho zeptala: "Tak copak tu máme?"

"Vyděračství, pokus o napadení, pokus o útěk, vzpírání se zatčení, neoprávněné vniknutí na cizí pozemek..."

"Tak to si vyprošuju, nikoho jsem nenapadla!" ohradila se Rune. "A vnikla jsem na cizí pozemek jenom proto, že jsem prchala před ním. Myslela jsem, že je najatý vrah."

Yalkowsky ji ignoroval. "Neučinila výpověď, nestojí o právníka. Chce mluvit s nějakým Healym."

"S detektivem Healym," opravila ho. "Je to policista."

"Co mu chcete?"

"Je to můj kamarád."

Detektiv utrousil: "Holčičko, můžete kamarádit třeba se starostou, ale stejně vězíte až po uši v maléru. Pokoušela jste se vydírat Michaela Schmidta. To není prkotina. Noviny si na vás smlsnou."

"Jenom mu zavolejte, prosím vás."

Detektiv zaváhal, pak přikázal: "Umístěte ji do cely předběžného zadržení, dokud si s ním nepromluvíme."

"Do cely předběžného zadržení?" Policistka zalétla pohledem k Rune a zamračila se. "To snad ne."

Rune se setkala s jejím ustaraným výrazem. "Má pravdu, to snad ne."

Yalkowsky pokrčil rameny. "Ale jo, já myslím, že jo."

16

Rune se Samem Healym kráčeli po západním kraji Central Parku, kolem vyvýšeniny, kde se scházeli pejskaři. Po prašném trávníku se honili pudlové, retrívři, šarpejové i voříšci a vodítka se jim zaplétala do sebe.

Healy mlčel.

Rune po něm po očku pokukovala.

Zahnul do parku. Vyšplhali nahoru na skálu, devět metrů vysoko, tam se posadili.

"Same?"

"Rune, nejde mi o to, že by tě mohli trestně stíhat..."

"Same, já..."

"...neměli toho v rukou dost, aby tě obvinili z vyděračství, a navíc se neidentifikovali jako policisté. Našel se sice ten falešný průkaz agenta FBI, ale zatím si ho nikdo nespojil s tebou. Ale klidně tě mohli zastřelit. Jako zločince na útěku. Kdyby tě považovali za nebezpečnou, mohli po tobě začít pálit."

"Omlouvám se."

"Moje povolání je riskantní, Rune. Ale mám za sebou zázemí, chráním si záda nejrůznějšími způsoby a dělám všechno možné, abych riziko minimalizoval. Ale tobě když se vy líhnou v makovici ty praštěné nápady o vrazích a vydírání, tak se do toho vrhneš rovnou po hlavě."

Nějakou dobu přihlíželi softbalovému utkání, které probíhalo na louce opodál. Slunce neúprosně sálalo a hráči byli mátožní. Kdykoli míček dopadl na zem, zvedla se z hnědavé trávy oblaka prachu.

"Schmidt se prý v Coloradu zapletl s nějakým nezletilcem. Myslela jsem, že to Shelly zjistila a vydírala ho, aby jí dal tu roli."

"K tomu závěru ses dobrala na základě faktů? Nebo tě napadlo, že to tak mohlo být, a skutečné události jsi na tu smyšlenku naroubovala?"

"No..., asi naroubovala."

"Fajn."

Rune prohodila: "Same, mám doma takový sešit. Zapisuju si do něj všechno možné. Je to něco na způsob deníku. Víš, co jsem si nadepsala na první stránku?"

"Nikdy nechci dospět?"

"Kdyby mě to napadlo, tak bych to tam možná napsala. Ale takhle tam stojí: Ber i to, v co jen doufáš, jako skutečnost, dokud se to skutečností nestane."

Bum. Homerun. Nadhazovač se díval, jak míček sviští vzduchem k přenosnému záchodku třicet metrů od domácí mety.

"Same, hrozně mi na tom filmu záleží. Nemám vysokou. Pracovala jsem ve videopůjčovně. Aranžovala výlohy. Děkala v restauracích. Prodávala na ulici. Nechci se takhle protloukat věčně."

Rozesmál se. "Ještě ti na nepovedené pokusy o kariéru pár let zbývá."

"V práci se mnou zacházejí jako s dítětem... No dobře, přiznávám, že se občas jako dítě chovám. Ale jde o to, že mi nevěří, že bych zvládla něco víc. Ten film o Shelly všechno změní. Cítím to v kostech."

"To, cos zkoušela na Schmidta, nebylo nejchytřejší."

"Byl poslední na mém seznamu podezřelých. Věřila jsem, že je vrah."

"Vrah by nevolal policajty."

"Já vím. Spletla jsem se. Prostě..., no..., nemám v ruce nic konkrétního. Jenom mám, jak to říct..."

"Tušení?"

"Jo. Že někdo chtěl zavraždit právě Shelly. A že to nebyl ten stupidní Meč Ježíšův."

"Já taky dám na tušení. Ale ve vlastním zájmu nech ten film plavat. Oběma se nám uleví. Anebo prostě natoč příběh holky, co ji zabili, a dál to nerozmazávej. Pátrání po vrahovi pusť z hlavy. Ať v tom zůstane špetka tajemna. Lidi záhady milují."

"Přesně to znamená moje jméno," usmála se. "V keltštině."

"Tvoje skutečné jméno?"

"Skutečnost se zbytečně přeceňuje. Ne, myslím Rune."

Pokýval hlavou a Rune nedovedla posoudit, jestli ho zklamala, jestli na ni má vztek, anebo se prostě jen tvář jako mlčenlivý kovboj.

"Myslím, že se žádné další výbuchy konat nebudou," prohlásil. "Obvykle to pachatele časem omrzí. Být sériovým

zločincem se v dnešní době nevyplácí. Soudní vědy jsou čím dál lepší. Dřív nebo později tě na něco dostanou."

Rune mlčela.

Healy dodal: "Už musím jít, za chvíli mi začíná šichta. Jestli chceš, tak se u nás v pyrotechnické jednotce zastav. Aby sis to tam omrkla."

"Můžu? Tak jo. Ale teď musím do práce. Dneska dotáčíme tu pitomou reklamu."

Healy přikývl. "Budu tam celou noc." Popsal jí cestu na šestý okrsek.

Dominové kostičky. Kamkoli se podívala, všude samé dominové kostičky.

"Prima, broučku," vlichocoval se jí Larry, "budeš mít tu čest ťuknout si do nich."

Rune je ještě neměla ani postavené. "Doufala jsem, že si na tuhle piplačku najmete ještě aspoň dva další asistenty."

"Ty nám bohatě stačíš, pusinko. Zmákněš to."

Rune postupovala podle papíru, na který si předem načrtla požadovaný tvar. Chtě nechtě musela uznat, že to nejspíš bude perfektní záběr.

"Kolik jich máme?" zeptal se Larry.

"Čtyři tisíce tři sta dvanáct. Počítala jsem je."

"Bezva."

Už jednou začala kostičky rovnat, jenže po dvou hodinách úmorné dřiny o ně nedopatřením brnkla. Řady obdélníků se začaly kotit a vydávaly přitom zvuk, který připomínal rachocení ruletové kuličky v kasinu v Las Vegas.

Do prdele práce...

"Předpokládala bych, že začnete z druhého konce," neodpustila si Mary Jane. "Pak by se vám to nestalo."

"To se může stát každému," zastal se Rune Larry.

"Tomuhle říkáš umění?" soptila, zatímco po čtyřech lezla po šestimetrovém archu papíru v jednolitě šedivé barvě, který sloužil jako pozadí, a mořila se, aby obdélníčky znovu poskládala.

"Nezačíněj zas."

O řadu hodin později konečně miniaturní vojsko dominových kostiček připravila k boji a se zatajeným dechem odcouvala z papíru.

Přelezla k první kostičce a kývla na Larryho.

Zalétla pohledem ke kameramanovi, nezúčastněnému vousáči, který trůnil na visutém sedátku kamerového jeřábu, jako by čekal, kdy se bude moci pustit do zemních prací. "Zkontrolujte si, že tam máte film," varovala ho. "Dělám to poprvé a naposled."

"Světla!" Larry si rád hrál na pana režiséra. Osvětlovač rozsvítil reflektory a scénu zalilo horké bílé světlo. "Kamera!"

"Točím."

Larry pokynul Rune. Ťukla do první kostičky.

Domina s klapáním padala, rozlézala se po papíře a kamera nad scénou kroužila jako pout'ová lochneska. Larry si cosi mručel se zaujetím člověka, který dostává zaplacenou dvě stě tisíc dolarů za pětidenní práci.

Klap. Poslední kostička spadla.

Kamera poodjela a zabrala celé logo - krávu s buřinkou.

"Stop!" křikl Larry přísně. "Zhasnout světla."

Reflektory potměněly.

Rune zavřela oči. Myslela na to, že ještě musí narovnat všechny ty titěrné obdélníčky zpátky do krabiček a do šesti večer je vrátit do půjčovny rekvizit, protože Larrymu a Bobovi se určitě nebude chtít platit za další den.

Vtom se odněkud shůry ozvalo: "Počkat..."

Ten hlas patřil Mary Jane, která všechno dění sledovala zpovzdálí z vysokých štaflí.

"Copak?" zeptal se pan Peněženka.

"Vrtá mi hlavou... Nezdá se vám, že je to logo trošku křivé?"

Slezla ze štaflí.

Pan Peněženka vylezl nahoru a zkoumal výtvar.

"No, trošku asi ano," přitakal.

"Ta kráva má každý roh jinak velký," prohlásila Mary Jane.

Pan Peněženka kritickým okem přehlédl popadaná domina.

"Křivé logo mít nemůžeme."

Mary Jane došla ke kostičkám a napravila chybu. Poodstoupila.

"Vidíte? Takhle by to mělo vypadat. Předpokládala bych, že to předem vyzkoušíte."

Rune se nadechla, ale než stačila vypustit z úst slova, která by ji rázem odsoudila k cestě na úřad práce, Larry ji stiskl rameno.

"Hele, Rune, mohla bys na minutku, prosím tě?"

Na chodbě se k němu otočila. "Prej že je to křivý! Ona sama to má v kebuli nakřivo! Co si myslíš? Že je to bůhvíjaký umělecký veledílo? Nejsme v Sixtinský kapli, Larry. Je to pitomá kráva s buřinkou. Jenže podle ní je samozřejmě nakřivo! Ta káča si na nás schválně vyskakuje..."

"Rune..."

"Poskládáme to znova, rohy budou fajn, ale pro změnu bude špatně hučka. Mám sto chutí nakopat ji..."

"Sehnal jsem ti distributora pro film."

"...do prdele. To..."

Larry trpělivě zopakoval: "Distributora."

Rune zmlkla. "Cože?"

"Našel jsem někoho, kdo by možná byl ochotnej ujmout se tvýho filmu. Hledá něco drsnýho ze života. Nejde o žádnou mamutí společnost, ale dodávaj pořady veřejnoprávním televizím a do některých větších místních stanic. Vím, že to není žádný terro, ale když je film dobrej, najde si nakonec cestu i do největších vysílacích sítí."

"Je, Larry," objala ho. "Ani tomu nemůžu uvěřit."

"No jo. Teď se tam hezky vrátíme a udobříme si tu ledovou královnu, jo?"

"Je to kráva nebeská," prohlásila Rune.

"Ale jsou to naši klienti, Rune, a víš, co v tomhle byznysu platí náš zákazník... je co?" Povytlhl obočí.

Vykročila ke dveřím. "Radši mi nepokládej otázky, na které nechceš slyšet odpověď."

Rune se ze všeho nejvíc líbili psi.

Ani to ostatní nebylo k zahození - dělostřelecké granáty, ruční granáty, tyčinky dynamitu připojené drátky k budíkům, stříbrné cylindry rozbušek -, i když šlo jen o atrapy. Ale bezkonkurenčně nejlepší byli tři labradoři, kteří si ji přiběhli očichat, a když k nim přičapla, šťouchali do ní obrovskými čenichy, aby se s nimi mazlila.

Když je podrbala za ušima, funěli blahem.

Byli s Healyem v ústředí pyrotechnické jednotky, v nejvyšším patře budovy šestého okrsku na Desaté. Služebna se nedala přehlédnout - na chodbě visela nade dveřmi zářivě červená cvičná armádní bomba a z ní starobylým písmem křičel nápis PYROTECHNICKÁ JEDNOTKA.

Uvnitř stálo osm omláčených stolů. Světle zelené zdi, na podlaze linoleum. U jednoho stolu seděla žena v tmavém svetříku a se zaujetím si pročetla technickou příručku. Byla hezká, měla dlouhé hnědé vlasy a klidné oči. Byla to jediná žena v celé jednotce. Zbytek osazenstva tvořili muži, většinou třicátníci a čtyřicátníci v bílých košilích s kravatami. V pouzdrech u pasu si jim hověly pečlivě udržované pistole. Četli si, klábosili spolu, protahovali se, tiše hovořili do telefonu.

Pár jich Healymu zamávalo nebo mu kývli na pozdrav.

Rune si nikdo nevšímal.

"Jsme největší civilní jednotka pro likvidaci bomb na světě," pochlubil se Healy. "Dvaatřicet zaměstnanců. Většinou detektivové. Pár jich na povýšení zatím ještě čeká."

Na jedné zdi visela stará korková nástěnka s portrétními snímky policistů. Rune postřehla nápis "In memoriam..."

Nástěnka byla nejnápadnější dekorací v místnosti.

Rune se shýbla a pohlédla jednoho ze psů po hlavě.

"Espík," poznamenal Healy.

"To je ale praštěné jméno," mínila Rune. Napřímila se.

"To není jméno, ale označení. Speciální pes vycvičený k hledání výbušnin."

"Zase ty zkratky."

"Šetři čas," prohlásil Healy. "Člověku by došel dech, než by vyslovil: Jdu vyvenčit speciálního psa vycvičeného k hledání výbušnin."

"Co takhle říkat jenom psa?" Pes se překulil na záda a Rune ho podrbala na břicho. "Takže oni vyčmouchávají výbušniny?"

"Labradoři mají bezkonkurenčně nejlepší čich. Zkoušeli jsme používat počítačem řízené detektory nitrátových výparů.

Ale psi jsou rychlejší. Dokážou vyčenichat kdejakou plastickou trhavinu, dynamit, TNT, tovox, semtex."

"Ale počítače se nemusejí chodit venčit," namítl jeden policista.

"A taky si na veřejnosti neolizují koule," přisadil si další.

Healy se posadil za mňavý stůl.

Jeden detektiv se ho zeptal: "Čím sis zasloužil, že tě minula ta prácička na potratový klinice?"

"Prostě jsem měl kliku." Healy se obrátil k Rune: "Dáš si kafe?"

"To se ví."

Healy se odebral do vedlejší místnůstky. U laminátového stolu se tam tři policisté ládovali Čínou. Healy vytáhl ze skříňky porcelánový hrneček a nalil do něj kávu.

Rune zůstala stát u vývěsky a prohlížela si barevné fotografie výbuchů. Ukázala na snímek červeného nákladáku, jehož korba připomínala obrovský košík. "Co to je?"

"Nákladák Pike-La Guardia. Už ho moc nepoužíváme. Zkonstruovali ho ve čtyřicátých letech. Dostal tohle jméno, protože v té době šéfoval pyrotechnikům jakýsi Pike a starostou byl La Guardia. Vidíš tu ochrannou síť? Je z ocelových prutů, co zbyly z Triborough Bridge. Dávala se pod ni výbušná zařízení, když se převážela do likvidačního prostoru. Kdyby to bouchlo, síť by zadržela úlomky, aby se nerozlétly kolem. Jenže plameny ven pronikaly. Teď používáme speciální nádobu, která nepustí nic."

Rune zvedla silnou umělohmotnou trubku, asi třicet centimetrů dlouhou, ze které vylézala modrá plastelína potištěná slovy DuPont.

Zmáčkla ji. "To je legrační, Same," zakřenila se.

Podíval se, o čem mluví. "Právě držíš v ruce tolik tovoxu, že by rozmetl na cimprcamp pořádný kus skály."

Přeopatrně tu věc odložila.

"Tedy kdyby byl funkční... Tohle je jenom maketa. Stejně jako všechno ostatní, co tu máme."

"Tohle taky?" Ukázala na dělostřelecký granát dlouhý asi tři čtvrtě metru.

"Jo, je slepý. Našli jsme ho asi před rokem. Nějaká ženská zavolala na tísňovou linku, že ji prý zranil náboj. Okamžitě přijela zásahovka a vletla do toho bytu. Ženská leží na podlaze. Ptají se: 'Kde je ten střelec, kde je zbraň?' A ona na to:

„Žádná zbraň není - jenom náboj.“ Ukáže na granát. A pak vysvětlí: „Otevřela jsem skříň a vypadnul na mě.“ Přerazil ji prsty na noze. Vyšlo najevo, že její muž dělostřelecké granáty sbírá a...”

Vtom někdo zavolal: „Same!”

Healy se vrátil do služebny. Z kanceláře velitele se vykláněl hromotluk s hranatou bradou a nakrátko ostříhanými blond vlasy. Letmo přelétl pohledem Rune a pak se obrátil k Healymu: „Same, zásahovka právě vyjela k deset-třicet tři v pornokině na Times Square. Někdo tam našel nějakou krabici a podíval se do ní. Vevnitř je prý časovací zařízení a beztvářá hmota, mohlo by jít o plastickou trhavinu. Sedmá avenue u Devětačtyřicáté. Rubíne, jed s ním.”

A to tvrdil, že prý už žádné další bomby nebudou... Ale než si stačila rýpnout, Healy s ještě jedním policistou, hubeňourem kolem pětačtyřiceti, který vypadal spíš na pojišťováka z padesátých let než na pyrotechnika, sprintovali do šatny. Rozrazili skříňky, popadli odrbané plátěné tašky a řítili se ke dveřím. Healy ještě chňapl po svém kufříku a pak zmizel na chodbě.

„Hej...“, zavolala za ním Rune.

Ani se neohlédl.

Vyběhla na tmavozeleně vymalovanou chodbu. Kam běželi? rozhlížela se.

Dolů do garáže, kam jinam. Strážník v modrém roláku ji zastavil a odmítl ji pustit za nimi. Než se dostala ven z budovy, modrobílá dodávka už uháněla po Jedenácté, majáček házel šajny na všechny strany. Rozječela se siréna a vůz smykem zahrnul na sever do Hudson Street.

Rune doběhla na roh a sháněla taxík, který se jako na potvoru ne a ne objevit.

Sam Healy ovládal předepsaný postup, jako když bičem mrská. Vděčil za to skvělé paměti. Stačilo, aby se jednou dvakrát podíval na popis nebo schéma zapojení, a měl ho v malíčku. Taková schopnost byla k nezaplacení. Protože když člověk pracuje u pyrotechniků, musí si toho pamatovat přehřel. Rád by věděl, jestli se právě proto rozhodl věnovat bombám. Ta práce se diametrálně lišila od práce pochůzkáře nebo práce v zásahovce. Členové zásahovky musejí činit rychlá rozhodnutí. Improvizují.

Healy měl radši, když si mohl všechno předem promyslet do nejmenších podrobností a pak postupovat krok za krokem. Pomalu.

Dodávka se řítila na sever. Z Hudson Street vyjeli na Osmou avenue, minuli Čtrnáctou ulici.

Předepsaný postup velel: vytyčit mrtvou zónu v okruhu tří set metrů kolem kina a pokud možno odtamtud všechny evakuovat.

Někde na Long Islandu by to byla hračka, ale na přelidněném Manhattanu něco zhola nemožného. Potom vyslat robota s klepítky a s kamerami místo očí, aby tu zpropadenou věcičku omrkl. Pak ji klepítky zvednout...

Dodávka prudce zabrzdila na Sedmé avenue uprostřed hejna aut s blikajícími majáčky. Vyskočili ven.

...a nechat robota, aby ji odnesl k autu, pěkně pomaloučku polehoučku, protože má jenom patnáct metrů dlouhou přírodní šňůru a jeho úlomky by člověka dokázaly zabít stejně spolehlivě jako úlomky bomby.

Pak vyjít po rampě na plošinu auta, umístit bombu do ochranné nádoby...

A pak už se jen modlit, ať ta zpropadená věc vybuchne uvnitř, aby ji po příjezdu na Rodman's Neck nebylo potřeba jít vyndat.

A taky se modlit, aby nálož - pokud skutečně exploduje v ochranné nádobě - neměla takovou velikost a brizanci, že celý nákladák promění v obrovský granát.

A taky se modlit...

To všechno pochopitelně za předpokladu, že je možné robota použít. Pokud není bomba někde, kam se nemotorný pásový robůtek, připomínající lunochod, nedostane.

Třeba pod sedačkou v kině.

Kde pochopitelně byla, jak se po příjezdu dozvěděli.

Healy se podíval na svého partnera Jimu Rubina a přikývl.

„Jdu na to. Vezmu si kombinézu.“

„Jestli chceš, tak půjdu já,“ nabídl se Rubin.

A myslel to vážně. Protože takoví prostě všichni byli. Kdyby Healy požádal: „Tak jo, vem to ty,“ Rubin by pro bombu šel. Jenže Healy to neudělal. Tahle hra měla svoje pravidla. Šlo o to, kdo se ozve jako první, kdo se nabídne, kdo řekne „Půjdu“ dřív než ostatní. Kdyby na to přišlo, udělal by to kdokoli. Ale o tuhle bombu se přihlásil Healy.

Sám nevěděl proč, prostě měl pocit, že tentokrát je to na něm. Občas se mu to stávalo. Ze stejného důvodu se jindy nenabídl tak rychle jako někdo jiný.

Dneska si však připadal nezranitelný, jak si jen může připadat člověk, který jde pro krabici s náloží schopnou zdemolovat průměrně velký činžák.

„Same!“ zavolala na něj Rune, která vystoupila z taxíku.

Letmo se po ní ohlédl. Podívala se mu do očí a zmlkla. Bylo mu jasné, že Rune má pocit, jako by před ní najednou stál úplně cizí člověk.

Zašeptal Rubínovi: „Držte ji co nejdál. Když to jinak nepůjde, tak jí třeba nasadíte železka, hlavně nechci, aby se tu někde ochomýkala.“

„Same...“

Ještě jednou na ni pohlédl. Odložila kameru na zem, čímž mu zřejmě chtěla něco naznačit. Dát mu najevo, že sem nepřišla kvůli filmu ani kvůli Shelly Lowe, ale jen a jen proto, že o něj má strach.

Přesto se od ní odvrátil.

Zatímco Rubin navigoval robota ven z dodávky - pošlou ho aspoň co nejbližší -, Healy si navlékl těžkou zelenou kombinézu vyztuženou kevlarovými a ocelovými pláty. Nasadil si prilbu a zapnul pumpičku, která dovnitř vháněla

vzduch.

Rubin se zastavil přede dveřmi kinosálu a vyslal robota do uličky označené žlutou páskou. Měl nasazená sluchátka, od kterých mu vedl před ústa mikrofon. Jeho oči vypadaly za silnými ochrannými brýlemi zdeformované. Healy prošel kolem něj, pak i kolem robota.

Do mikrofonu zabudovaného uvnitř přilby prohodil: "Jak mě slyšíš, kamaráde?"

"Bezvadně, Same. Buď rád, že máš tu helmu - příšerně to tu smrdí."

Healy vešel do útroby kinosálu a odkopával z cesty prázdné nádoby od cracku, žmolky zmuchlaných papírových kapesníků, láhve od alkoholu.

"Mluv se mnou, Same. Mluv se mnou."

Ale Healy na prstech počítal. Ředitel kina tvrdil, že se bomba nachází v uličce M. Není to náhodou patnácté písmeno abecedy?

Prokrista, doufal, že ne. Patnáctka pro něj byla nešťastné číslo.

Cheryl ho opustila patnáctého března. Nejsou to březnové idy? Když jedinkrát v životě havaroval - narazil tehdy zezadu do jiného auta -, stalo se to na Merrit Parkway, silnici číslo 15.

K, L, M... Fajn. M je v anglické abecedě třinácté. To zjištění ho nesmyslně potěšilo.

"Už ji vidím," oznámil. Vdechoval zatuchlý vzduch, už teď se nesnesitelně potil a nedostávalo se mu dechu.

"Lepenková krabice, krabice od bot bez víka."

Klekl si, aby lépe udržel rovnováhu - kombinéza byla hrozně těžká, když člověk upadl, někdy se mu nepodařilo bez pomoci vstát.

Sklonil se ke krabici. Do vysílačky ohlásil: "Je tam cé trojka nebo cé čtyřka, asi šest uncí. Časovací zařízení je ciferníkem nahoru. Jestli nelže, zbývá nám ještě celých deset minut. Nikde nevidím žádné pohybové spínače."

Pohybové spínače jsou zákeřnost. Droboučké spínače, které bombu odpálí, jakmile se s ní pohne.

To, že žádné neviděl, ještě neznamenal, že tam nejsou.

Šťoural v krabici tužkou.

"Zneškodniš ji?" chtěl vědět Rubin.

"Ne, vypadá rafinovaně. I když mám na očích celý obvod, vsadil bych se, že je tu někde nějaký figl. Radši nebudu nic přestřihávat. Vynesu ji ven."

Sáhl pro bombu. Rukavice měl sice vyztužené ocelí, ale dobře věděl, že takové množství trhavin, jaké má před sebou, by přerazilo i železnou traverzu. Obecně platilo, že pro ruce se toho moc udělat nedá. Pokud k něčemu došlo a člověk přežil, aspoň mohl odejít do invalidního důchodu, i když přijaté šeky za něj musel podepisovat někdo jiný.

"Jdu na věc." Healy bezděčně přivřel oči a zvedl krabici ze země.

Bylo třeba postupovat s nejvyšší opatrností - člověk měl tendenci předpokládat, že výbušnina je těžká jako kovové závaží. Omyl. Celá ta věcička nevážila víc než půl kila.

"Žádný pohybový spínač," oznámil do mikrofonu. V nose ho štípal pach vlastního potu. Pomalu, zhluboka dýchal.

"Anebo mám pevné ruce."

"Vedeš si skvěle, Same."

Ciferník hodin ukazoval sedm minut do exploze.

Healy couval z uličky, pomalu pokládal nohy za sebe, opatrně došlapoval.

Položil krabici robotovi do náruče.

"Je to tady nechutný," poznamenal.

"Fajn, teď už to nech na nás," řekl mu Rubin.

Healy nic nenamítal. Spustil ruce podél boků a couval nazpátek, dokud ho kolega nepoplácal po rameni.

Rubin vyvezl robota z kina a vmanévroval ho po rampě na plošinu auta s ochrannou nádobou, které sem dopravili z garáže u šestého okrsku.

Nádoba vypadala jako malý potápečský zvon.

Rubin pomocí dálkového ovládání přeopatrně umístil krabici dovnitř.

Robot odjel a Healy se z boku přiblížil k otevřeným dveřím.

Vzal za venkovní rukojeť a dovřel je, jak jen to šlo, pak bleskurychle přistoupil až k nim, zajistil je pákou a vzdálil se.

Rubin mu pomohl svléct kombinézu.

"Jak jsme na tom s časem?" zeptal se.

"Odhaduju, že to bouchne tak za minutu."

Rune se prosmýkla mezi policisty a doběhla k Healymu. Křečovitě se ho chytila.

Schoval ji za sebe.

"Same, nestalo se ti nic?"

"Pšššt. Poslouchej."

"Ale..."

"Pšššt," zopakoval.

Zničehonic se ozvalo zadunění - znělo jako tlumený úder zvonu.

Z ochranné nádoby se se syčením dral ven kouř a výpary. Vzduchem zavanul nakyslý, štiplavý puch, který vháněl slzy do očí.

"Cé trojka," poznamenal Healy. "Ten smrad se nedá s ničím splést."

"Co se stalo?" nechápala Rune.

"Právě to explodovalo."

"Myslíš ta věc, cos ji před chvílíkou vynesl? Právě explodovala? Proboha, Same, vždyť tě to mohlo zabít!"

Rubin se bůhvíproč rozchechtal. I Healy stěží potlačoval úsměv. Podíval se na ni. "Ještě se tady chvíli zdržím."
"Jasně. Chápu." Nelíbil se jí jeho divoký, nepřítomný výraz. Naháněl jí strach. "Zítra ti zavolám," slíbil, odvrátil se a pustil se do řeči s mužem v tmavém obleku. Rune zamířila pryč. Vtom jí padla do oka otevřená zadní dvířka pyrotechnické dodávky. Uvnitř si hověl Healyho kufík. Sama přesně nevěděla, proč to udělala. Možná proto, že ji polekal, když se na ni podíval tak, jak se podíval. Možná proto, že celý den rovnala titěrné kostičky domina a musela kolem sebe trpět omezením. Anebo možná proto, že prostě neměla v povaze vzdávat dobrodružné výpravy - stejně jako Sam Healy neměl v povaze vycouávat z nebezpečných situací a chodil pro bomby. Ať tak či onak, bleskurychle kufík otevřela a prohrabávala se věcmi uvnitř, dokud nenašla notýsek. Listovala jím, až konečně objevila, co hledala. Viskla si jméno a adresu do paměti. Ohlédla se po Healy, který stál opodál obklopen hloučkem policistů. Nikdo si ji nevšímal. Všichni si zaujatě prohlíželi průhledný igelitový sáček, který Healy držel. Rune teatrálně, hlubokým hlasem zarecitovala: "Zatroubil třetí anděl, a zřítíla se z nebe velká hvězda hořící jako pochodeň, padla na třetinu řek a na prameny vod."

17

"Tak dobře, popovídám si s vámi. Ale nesmíte nikde uvést moje jméno."
Byl večer, seděli na palubě Runina hausbótu a popíjeli Michelob Light. Podsaditý mladík pokračoval: "Víte, mámě jsem namluvil, že jsem se zranil při havárce. Kdyby se dozvěděla..."
Warren Hathaway byl svědek, jehož jméno objevila v notýsku Sama Healyho. Byl u toho, když v kině Sametová Venuše explodovala první bomba. Rune mu zatelefonovala a zeptala se, jestli by s ním nemohla udělat rozhovor. "Jsem asi jediný na světě, kdo se hnedka při první návštěvě pornokina nachomýtné k výbuchu..."
Zachytil její pobavený pohled. "No dobře, nebyl jsem tam úplně poprvé. Ale chodím tam výjimečně."
Hathaway byl asi metr sedmdesát vysoký, mohutný třicátník. Krk měl obvázaný a ruku na pásce. Kromě toho mluvil hodně nahlas, stejně jako Rune po výbuchu v Lane Duck, takže usoudila, že se mu po explozi v Sametové Venuši dočasně zhoršil sluch. "Jak jste mě našla?"
"Pamatujete se na toho policistu, co vás vyslýchal? Na detektiva Healyho? Dozvěděla jsem se vaše jméno od něj." Kameru už měla přichystanou. Hathaway po ní nervózně pokukoval. "Rozmažete mi nějak obličej, vidíte? Aby mě nikdo nepoznal."
"Jistě. Nemějte strach." Zapnula nahrávání. "Prostě mi řekněte, na co si vzpomínáte."
"No tak dobře, dělal jsem audit pro jedno nakladatelství na Sedmačtyřicáté. Jsem účetní a finanční poradce. Měl jsem pár hodin volno, a tak jsem si zašel do bistra na Osmé avenue, které jsem ráno zahlédl cestou. Měli tam bezvadné ovocné saláty - vypadaly čerstvě a šťavnatě, spousta melounu - no, a jak jsem tam seděl, uviděl jsem hned naproti to kino. A řekl jsem si: Proč by ne?" Upil piva. "Tak jsem tam zašel."
"Jaký byl váš první dojem?"
"Že je to špinavá díra. Smrdělo to tam močí a desinfekcí. A ochomýtal se tam podezřelý existence. Byli to... no, většinou to byli černoši a civěli na mě..., já nevím, jako na zákusek k svačině. Honem jsem se spěchal posadit. V celém sále bylo všehovšudy deset lidí a někteří spali jako dřevo. Sednul jsem si. Ten film byl úděsný. Vlastně to ani nebyl film, ale prachobyčejná videokazeta. Zrnílo to tak, že nebylo skoro nic vidět. Vydržel jsem tam jenom chvíli, pak jsem se rozhodl, že to vzdám. Zvednul jsem se. Najednou obrovský záblesk a příšerná rána a pak už si vzpomínám jenom na to, že ležím v nemocnici a nic neslyším."
"Jak dlouhou dobu jste v tom kině strávil?"
"Celkem? Asi půl hodiny."
"Prohlédl jste si ostatní diváky?"
"Jasně. Koukal jsem se kolem sebe. To víte, měl jsem trochu strach, aby po mně někdo nevyjel. Byla tam divná sebranka. Dělníci z doků. A taky transvestiti. Prostituti." Odvrátil se od kamery i od Rune. Rune soucitně přikývla a blesklo jí hlavou, že Warren Hathaway možná ví o transvestitech a prostitutech víc, než je mu milé přiznat. "Nezahlédl jste někoho v červené větrovce?"
Hathaway se na chvíli zamyslel. "Jo, byl tam jeden chlap v červené bundě. Na hlavě měl klobouk."
"S širokou krempou?"
"Jo, takový legrační. Pohyboval se tak nějak zpomaleně. Měl jsem dojem, že už není nejmladší."
Že by stařík? podívala se Rune v duchu. Zeptala se: "Odešel z toho kina ještě před vámi?"
"Myslím, že jo. Ale ruku do ohně bych za to nedal."
"Máte ponětí, kolik mu mohlo být?"
"Omlouvám se, ale to si netroufám odhadnout."
"Dovedl byste ho popsát?"
Hathaway zavrtěl hlavou. "Ne bohužel, tak důkladně jsem si ho neprohlížel. Co jste vlastně zač, reportérka?"

"Točím film o té ženě, co přišla o život při druhém výbuchu. O Shelly Lowe."

Po řece projížděl motorový člun a oba se po něm ohlédli.

Hathaway se zeptal: "Ale tu to přece nezabílo v kině, ne?"

"Ne. Stalo se to ve studiu, které natáčí pornofilmy."

"To je hrůza, co všechno se lidi neštítí provést, aby na sebe upozornili, nezdá se vám? Lidský život pro ně má menší cenu než politika nebo veřejné prohlášení..." Ztišil hlas do klidnějšího tónu a pousmál se. "Moc si to připouštím. Máma mi pořád říká, že beru život moc vážně. Prý bych se měl víc odvázat. Umíte si představit, že vás vlastní máma nabádá k něčemu takovému?"

"To teda ne."

Podíval se na kameru. "Takže vy chcete točit filmy?" Zaujatě přivřel oči. "Nevíte náhodou, jaká je v tomhle oboru průměrná návratnost vložených prostředků?"

"Cože?"

"Za jak dlouho se člověku vrátí, co do toho vložil."

Účetní si zřejmě v používání odborné terminologie nijak nezačal s policajty.

"Já se zabývám tvůrčí stránkou," prohlásila Rune. "Finanční záležitosti přenechávám jiným."

"Kde hledáte pro takovéhle filmy odbytiště?"

Pověděla mu o soukromých stanicích, kanálech zaměřených na nezávislou kulturu, o veřejnoprávní televizi a novém, ale rychle se rozvíjejícím trhu, který představují kabelové televize.

"Filmy jako ten váš asi nevyžadují velké investice," zamyslel se Hathaway. "Výdaje se dají snadno uhlídat. Nepřímé náklady taky budou hodně nízké. Vezměte si třeba hmotný investiční majetek. Ve vašem případě v podstatě neexistuje. Většinu vybavení si můžete pronajmout a amortizace je zanedbatelná, s nějakou se musí počítat snad jen u dražších přístrojů... Když si budete počínat chytře, můžete mít solidní hospodářský výsledek." Zadíval se na večerní nebe a ve hvězdách nepochybně viděl obrovskou účetní rozvahu. "Jestli ten film uspěje, můžete počítat s docela slušným čistým ziskem."

Dopili pivo a Rune vstala, aby přinesla další. Vypnula kameru.

Hathaway prohodil: "Moc jsem vám nepomohl, co?"

Postarší muž v červené větrovce...

"Ale pomohl, a hodně," ujistila ho Rune.

Když se vrátila s pivem, cítila na sobě jeho oči. Jakožto svobodné ženě z New Yorku jí bylo jasné, že se schyluje k Otázce s velkým O.

Nevěděla přesně, jak ji Hathaway zaobalí, ale vsadila by tisíc dolarů, že jí Otázku s velkým O položí.

Lokl si piva a zeptal se: "Poslyšte..., nechtěla byste si zajít na pizzu nebo tak něco?"

Takže verze "pizza". Nic nového pod sluncem.

"Jsem dneska děsně zmožená..."

Což byla jedna z klasických Odpovědí. Rune honem dodala: "Nekecám, fakt padám únavou. Co někdy jindy?"

Líbilo se jí, jak se ostýchavě usmál. "Chápu. Vy..., ehm, s někým chodíte?"

Rune se na chvíli zamyslela a pak odpověděla: "To bych sama ráda věděla."

Vstal a potřásl jí rukou jako pravý džentlmen, kterého z něj matka pravděpodobně vychovávala. "Zkusím se podívat na kalkulace k dokumentárním filmům," slíbil. Nad něčím se zamyslel a pak se uculil. "I kdyby to byl propadák, přinejmenším si to budete moct odepsat z daní."

"Bohužel vám asi moc nepomůžu," omlouvala se příštího rána Nicole D'Orleans.

"Člověk v červené bundě, snad větrovce," zkoušela to Rune. "Taky nosí klobouk, takový kovbojský. Nevzpomínáte, že by se někdo takový potloukal kolem? Může to být úplně kdokoli. Třeba nějaký Shellyin fanoušek. Třeba ho znala." Nicole zavrtěla hlavou.

"Zaútočil na mě hned potom, co za mnou Shelly poprvé přišla. Taky jsem ho zahlédla před Lame Duck těsně potom, co Shelly zabili. A mluvila jsem se svědkem toho prvního výbuchu. Má dojem, že viděl někoho takového vycházet z kina, než to explodovalo. Nevím, jestli je mladý, nebo starý. Nenapadá vás někdo?"

"Je mi lí to, ale..."

Rozdrnčel se zvonek a Nicole šla otevřít.

Vrátila se s Tommym Savomem, Shellyiným bývalým milencem.

První, čeho si na něm Rune všimla, byl opasek se sponou ve tvaru Státu Texas.

Připomnělo jí to Sama Healyho.

Ještě jí nezavolal.

Ted' na něj nemysli, poručila si.

Tommy si sponu bezmyšlenkovitě leštil palcem. Kovový jazýček procházel přímo skrz Dallas.

"Dobrý den," usmál se a přimhouřil oči, čímž jí naznačoval: Promiňte, ale zapomněl jsem, jak se jmenujete.

Podala mu ruku, a když jí potřásl, připomněla mu: "Rune."

"No jasně. Jak vám to jde s tím filmem?"

"Pomalu, ale jistě." Obrátil se k Nicole: "Dneska ti to fakt sluší."

Na chvíli se rozhostilo ticho.

Někdo je tu přebytný, pomyslela si Rune a zvedla se.

"Už musím jít. Abych nepřišla pozdě do práce."

"Ne, počkejte, Rune, nikam nechodte," zarazil ji Tommy. "Jsem tu jen na otočku. Přišel jsem se Nicole na něco zeptat."

Ale možná vás to bude zajímat taky. Nechtěly byste práci?"

"Radši si nebudu uvazovat na krk nic dalšího. Už takhle toho mám plné kecky," odmítla Rune.

"O co se jedná?" sondovala Nicole.

"Točím video o tom, jak připravovat vegetariánská jídla. Sháním šéfkuchaře."

Rune zavrtěla hlavou. "Pokud to nejsou polotovary ve varných sáčcích, tak jste na špatné adrese."

"Když já nevím," váhala Nicole. "Musela bych něco říkat?"

"Na kameru ne. Jenom bys míchala různé přísady. Česnek a avokádo a růžičkovou kapustu a burskou pomazánku..."

Teda ne všechno dohromady, to dá rozum. Jsou to skvělé recepty. Dej si říct. Zvládneš to levou zadní. Je to pro jeden z těch naučně-reklamních pořadů, co je točím."

"Vážně bych se nemusela učit nazpaměť žádný proslovy?" ujíšťovala se Nicole.

Tommy zavrtěl hlavou. "Ne. Komentář se namlouvá až dodatečně. Prostě připravíš to jídlo a teprve pak nahrajeme hlasovou stopu. Když se ti něco nepovede, budeš to moct opakovat, kolikrát budeš chtít."

Nicole se podívala na Rune. "Vy o to fakt nemáte zájem?"

"Klidně bych vás mohl vzít obě," nabídl Tommy. "Momentálně mám práce až nad hlavu."

Nicole se zeptala: "A dostala bych za to zaplacení?"

"No jasně. Nejde o žádnou přátelskou službu. Klient platí stovku na hodinu. Mělo by to trvat maximálně tři hodinky včetně přípravy a případných opakovaných záběrů."

"A co moje nehty?" Ukázala mu skoro tři centimetry dlouhé drápy nalakované lesklým umbrovým lakem.

"Ale no tak," pokáral ji s úsměvem. "Hledáš výmluvy."

"Vezměte to, Nicole," přidala se Rune.

Rty namalované blýskavou rtěnkou se roztáhly v úsměvu. "První film, kde budu hrát oblečená... Máma do mě už celý roky hučí, ať si to vyzkouším." Natáhla ruku s těmi vražednými nehty k Tommymu. "Beru," prohlásila a potřásla si rukama, jako by právě uzavřeli milionový kontrakt.

"Co třeba zítra večer?" navrhl. "A pozítří?"

"Tak jo. Hlavně aby to bylo až večer. Přes den natáčím. Kde máš studio?"

"Nepronajímám si studio. Točím v reálu. Můžeme to sfouknout třeba rovnou tady. Máš parádní kuchyň." Podíval se na Rune. "A co vy? Vážně se nenecháte přemluvit?"

"Až někdy jindy."

"Co se dá dělat... Tak zatím ahoj," rozloučil se s Nicole a dal jí pusu na tvář. Zamával Rune a odešel.

Rune poznamenala: "Je milej. Není zadanej. Umí vařit. To je kombinace k nezaplacení."

Ale Nicole nepřítomně civěla do zdi.

"Co je?" zeptala se Rune.

"Nic."

"No tak."

Nicole zaváhala. Pak řekla: "Ta práce. Co mi Tommy nabídl."

"Co je s ní?"

"Doufám, že to vyjde. Že nic nezvorám."

"Zvládnete to, uvidíte."

"Dala bych nevímco za to, kdybych mohla seknout s tím, co dělám."

"Myslela jsem, že se vám ta práce líbí," podivila se Rune.

Nicole došla k pohovce a posadila se. "Dívala jste se včera na zprávy? V televizi? Byly tam ženský, co protestují proti pornokinům, demonstrovaly před nima. Říkaly hnusný věci. A na jedný markýze bylo moje jméno. Nemluvily přímo o mně, ale moje jméno tam celou dobu bylo vidět. Jedna z nich povídala, že porno má za následek znásilňování ženskéjch a obtěžování dětí. A druhá si hned přisadila, že prej zbrzdilo ženský hnutí nejmíň o dvacet let. Bla, bla, bla... Cítila jsem se hrozně provinile."

Zničehonic se rozplakala.

Rune na vteřinku, dvě zaváhala. Pak nenápadně vklouzla rukou do kabely a stiskla tlačítko videokamery. Objektiv mířil přímo na Nicole.

Nicole se zadívala do prázdna. "Nechci dělat nic špatnýho," řekla sklíčeně. "Nechci ubližovat lidem. Jenže ty lidi se na mě šli kouknout a v tom kině je to zabilo. A nějakýho chlapa třeba můj film nažhaví, aby sbalil prostitutku, a od tý chytne AIDS. To je strašný."

Podívala se na Rune. Po tvářích se jí řinuly slzy. "Ty filmy jsou to jediný, co umím. V milování jsem fakt třída. Ale jinak neumím vůbec nic. Zkoušela jsem všechno možný... Nic mi nešlo. Je to hrozný pocit, nenávidět to jediný, v čem jste dobrá."

Rune povzbudivě stiskla Nicole paži, ale dávala si přitom úzkostlivý pozor, aby rukou nezakryla hledáček slabě vrnící videokamery.

Kino na Sedmačtyřicáté, mezi Broadwayí a Osmou avenue, vlastnil dvaapadesátiletý indický imigrant z Bombaje, který se do téhle země přistěhoval před dvanácti lety.

S ženou a dětmi tvrdě dřel v malých obchůdkách, které si postupně pořídil - nejprve novinový stánek, po něm stánek s rychlým občerstvením, potom krámk s obuví v Queensu. Jenže pak špatně investoval do brooklynského obchodu s elektronikou a přišel o většinu rodinných úspor. Před rokem dostal od kamaráda tip, že je na prodej kino.

Po počátečním oťukávání, následném úporném handrkování s majitelem a poté, co zaplatil astronomické částky právníkovi a účetnímu, koupil kino na leasing a získal budovu i s veškerým inventářem, včetně čehosi, co právník

označoval jako "zavedené jméno podniku" - ne že by Ind chápal, co se tím míní.

Každopádně se stal vlastníkem Růžové kočičky, kina s osmi sty sedadly u Times Square. Ačkoli původně se v kině používaly klasické promítačky na pětaticetimilimetrový film, v současnosti se všechny filmy pouštěly z videa, takže obraz byl věčně neostří a herce a herečky obestírala rozplzlá duhová aureola.

Drobný Ind experimentoval s cenami a přišel na to, že během dne si může účtovat maximálně 2 dolary 99 centů, kdežto po desáté večer může jít s cenou až na 4 dolary 99 centů. Kino, které mělo otevřeno čtyřicet hodin denně, totiž v noci zároveň sloužilo jako příležitostný hotel těm, kdo neměli kde jinde spát. Majitel zjistil, že jsou klidně ochotni vyplácet o dva dolary víc, jen aby je do snů ukoľbávala Sexy koťátka a Lásky na první nakousnutí.

Nevedl žádné lístky. Návštěvníci zaplatili, odmítli vrácený cent a protáhli se turniketem. Pak prošli do sálu kolem automatu na limonády, který nefungoval už od roku 1978.

Přes varovné nápisy o ilegalitě a hrozbě AIDS docházelo v kině k sexuálním hrátkám, ale odehrávaly se diskrétně a prostitutky i prostitutky - většinou černošky a Hispánky, které si za své vlažné služby účtovaly dvacet dolarů -, si obvykle odváděly zákaznky nahoru na balkon, kam policisté z mravnostního jakživo nepáchli.

Navzdory neutěšenému prostředí kino vydělávalo. Největší náklad představovalo placení nájemného. Majitel se střídal v pokladně se svou ženou (a občas s někým ze široké palety zámořských příbuzných), čímž držel při zemi mzdové náklady. A díky videu ani nepotřeboval kvalifikovaného promítače.

Také se vyhnul tomu, co pro kino představovalo hlavní finanční břemeno.

Podle zákona o ochraně autorských práv měl za každé promítání platit licenční poplatek - ano, vztahovalo se to i na porno.

To ovšem nedělal. Koupil si v krámků s pornofilmy na Osmé avenue tři kazety po 14 dolarech 95 centech, týden je promítal a pak je odnesl zpátky. Majitel obchodu, shodou okolností přistěhovalc z Pákistánu, mu za každou vrátil pět dolarů a pak je znovu prodal za plnou cenu.

To by se pochopitelně dalo klasifikovat jako porušení federálních zákonů, občanských i trestních, ale ani FBI, ani producenti filmů neměli chuť pronásledovat takové malé ryby.

Když majitel meditoval nad tím, jaké filmy ve svém kině promítá, nebyl na sebe zrovna pyšný, ale na druhou stranu se nijak zvlášť nestyděl. Jeho rodná země byla koneckonců kolébkou Kámasútry.

A ani jemu osobně nebyl sex cizí; pocházel z dvanácti dětí a se svou ženou jich zplodil sedm. Ne, největší starost mu dělaly nízké zisky. Byl by mnohem šťastnější, kdyby návratnost investic stoupla aspoň o pět, šest procent.

Dneska jako obvykle seděl v pokladně, pokuřoval a přemýšlel o jehněčí kuřce, kterou mu žena připravuje k večeři v jejich bytě v Queensu.

Z kinosálu k němu doléhaly vzteklé nadávky. Ze zákazníků šel občas strach. Spousta jich kouřila crack a hodně se jich už podívalo na dno své třetí čtvrté lahve. Byli to hromotluci, kteří by byli schopni člověku bez přemýšlení zlomit vaz. Už několikrát přivolal policii, ale policisté mu dali jasné najevo: Pokud se někdo nevytasí s nožem nebo pistolí, neotravujte nás.

Jelikož se zdálo, že hádka nepolevuje, hmatl pod pult a vytáhl třicetcentimetrovou trubku naplněnou broky, na obou koncích utěsněnou. Podomácku vyrobený kyj. Vešel do sálu.

Blondýnka na plátně právě vykládala cosi o tom, že jeden způsob milování ještě nikdy nevyzkoušela a jestli by ji do něj herec, prosím pěkně, nezavítal. Zdálo se, že ten proti tomu nic nemá, ale jeho odpovědi nebylo rozumět, protože ji přehlušil křik v první řadě.

"Do hajzlu, co si jako myslíš? Je to moje, ty sráči."

"Vylíží si prdel. Já si to tu nechal."

"Hovno, vole! To povídej svý prababičce. Dyt' vod toho sedíš vob tři nebo dokonce čtyři sedadla. Já to viděl první."

Majitel je napomenul: "Buďte zticha. Co se to tu děje? Jestli si nesednete, zavolám na policii."

Oba byli černoši. Jeden byl zjevně bezdomovec, visely na něm potrhane hadry samá špína. Druhý měl na sobě hnědý stejnozkroj poslíčka. Držel krabici zabalenou v papíru, velkou asi jako krabice od bot. Shlíželi na Inda - oba nad ním čněli jako věž -, jako by byl soudce, který má rozhodnout jejich spor.

Bezdomovec prohlásil: "Šlohnul mi balík. Nechal jsem si ho tady, když jsem se šel vychcat a..."

"Di do prdele, vole. Hovno že ho tu nechal. Přišel sem nákej chlap, viděl jsem ho, asi deset minut čuměl na film a pak se zase vodporučel. Když vodušel, tak to tu leželo. Já si toho všimnul první. Nechal to tady a teď je to moje. Podle zákona."

Bezdomovec po krabici od bot skočil, ale poslíček natáhl dlouhé paže a ucukl z dosahu. "Vystřel vodsad'."

Majitel se mezi ně vložil: "Říkáte, že to tu někdo zapomněl? Určitě se sem vrátí. Dejte mi to. Kdo to byl?"

"Jak to mám do prdele vědět?" vyjel poslíček. "Nákej bílej chlap. Patří mi to podle práva. Našel jsem to, tak si to můžu nechat."

Majitel po krabici sáhl. "Ne, ne. Dejte mi ji."

Bezdomovec dál mlel svou: "Povídám, že jsem si to tady nechal. Dejte..."

V téhle pozici tam stáli, všechny tři páry rukou se sápalý po krabici a divoce gestikulovaly, když čtrnáct uncí plastické trhaviný C3 uvnitř krabice explodovalo. Detonace měla intenzitu skoro tři tisíce mil za hodinu a všechny tři muže v tu ránu roztrhala na kousky vážící sotva pár kilo. Promítací plátno vzalo z své, z prvních čtyř řad sedadel zbyly jen třísky a země se rozechvěla tak silně, že otřesy bylo cítit v okruhu jedné míle.

Do dunění exploze se mísil svistot úlomků dřeva a kovu, rozlétajících se vzduchem rychlostí vystřelených kulek.

A pak se skoro stejně nenadále rozhostilo ticho a zavládla tma prosycená čpavým dýmem.

V kině nepřežila jediná žárovka. Ale pod stropem se pohupovalo maličké zelené světylko. Byla to kontrolka videopřehrávače, veliké černé bedny, která se bimbala na silném kabelu v místech, kde se ještě před pár okamžiky

nacházela promítací kabina. Kontrolka zamrkala a zhasla a vzápětí se rozsvítilo další světylko, které signalizovalo, že film Chycena zezadu právě skončil a teď běží Roztleskáváčky ze střední školy.

18

Detektiv Sam Healy ležel na gauči a přemýšlel o ženách, se kterými kdy něco měl.

Nebylo jich moc.

Pár typických školních lásek.

Než poznal Cheryl, žil nějaký čas s jistou ženou, a těsně předtím, než se s Cheryl zasnoubili, si prožil ještě jeden krátký románek.

Po svatbě nezávazné flirtování - párkrát si s jednou ženou zašel na skleničku, a to teprve poté, co se Cheryl nejmní postě zmínila, jak úžasně milý a citlivý je ten bytový architekt, který jim navrhoval ložnici.

Nebyla mu nevěrná, to věděl na sto procent. Svým způsobem toho litoval. Kdyby mu nevěrná byla, aspoň by měl záminku předvést výstup ve stylu Johna Wayna - rozkopnout dveře a vlepit jí políček, aby si pak navzájem mohli vylít srdce a vyznat se ze své nehynoucí lásky.

Jenže dneska už to tak nechodí. Stačí si vzpomenout na Tichého muže - Maureen O'Harová přivolala policisty, sotva na ni John Wayne sáhl, a ti ho zatklí za ublížení na zdraví druhého stupně a vyhrožování prvního stupně.

Časy se zkrátka změnily.

Ach, Cheryl...

Vypnul video, protože zjistil, že už nejmní deset minut film vůbec nevnímá.

Vášnivé sestřenice byly nezáživné, prostě nuda k ukousání.

Zmáčkl na dálkovém ovládání tlačítko, kterým se zapínala televize, a pustil si baseball. Čas oběda. Došel do kuchyně a otevřel ledničku.

Vyndal láhev piva - měl jich tam v zásobě šestatřicet - a začal ji. Na krajíc celozrnného chleba položil čtyři plátky sýra Kraft American - čtyři ze zásoby sto dvaceti osmi - a na to napatlal majonézu z litrové sklenice. Pak svůj kuchařský výtvar přiklopil dalším krajícem chleba.

Sam Healy byl ráno na nákupu.

Vrátil se do obývacího pokoje a zíral z okna na poklidný Queens. Za záclonami v oknech protějších domů se rýsovaly siluety lidí. Pohled na ně ho deprimoval. Nedokázal se soustředit ani na utkání v televizi.

Týmu Mets se dařilo ještě hůř než oběma vášnivým sestřenicím dohromady.

Prohlížel si obal videokazety a dospěl k názoru, že se mu pornofilmy vůbec nelíbí. Nepřipadaly mu o nic zábavnější než čučet na někoho, jak se cpe steakem. Krom toho mu vadilo, že jsou herečky přehnaně zmalované a nosí rafinované spodní prádélko. Vypadalo falešně a příliš vyumělkovaně - krajkové rukavičky bez prstů, podvazky, černé kožené podprsenky, oranžové síťové punčocháče.

Taky ho nijak nevzrušovala silikonová prsa.

Líbily se mu ženy jako Cheryl.

Líbily se mu ženy jako Rune.

Podobají se jedné druhé? Vůbec ne. Tak proč ho obě tolik přitahují?

Měl rád nevinnost, měl rád hezké... (Ale dá se o Rune říct, že je nevinná? To ona mu půjčila Vášnivé sestřenice. Co mu tím asi chtěla naznačit?) Bez ohledu na to, co se mu líbilo, byl Sam Healy přesvědčen, že by se s Rune neměl zaplétat. Onehdy večer jí slíbil, že jí zavolá. Od té doby už nejmní desítkrát sahal po sluchátku, ale pokaždé tomu nutkání odolal. Připadalo mu, že to tak bude lepší. A rozumnější.

A bezpečnější pro něj. Stejně je to absurdní. Obléká se tak výstředně.

Nosí troje hodinky. Používá jen křestní jméno a ještě k tomu falešné, něco jako umělecký pseudonym. A k dovršení všeho je nejmní o patnáct let mladší než on.

Ale ne - zase ta zatracená patnáctka!

Radši si s Rune nic nezačínat.

Navíc mu lezlo na nervy, že si hraje na detektiva. Spořádání obědů si zkoušeli hrát na policajty každou chvíli - zblblby jim hlavu ty připitomělé televizní filmy a seriály, které líčí policejní práci jako něco nesmírně vzrušujícího. A jak to s nimi dopadalo? Přišli o kejhák, a když ne přímo oni sami, tak někdo z jejich blízkých.

Tak proč Rune ne a ne pustit z hlavy? Proč se s ní schází?

Protože chce, aby Cheryl - už co nevidět jeho exmanželka, která mívá rande každou chvíli - žárčila?

Protože mu Rune připadá sexy?

Protože se mu líbí mladší ženy?

Protože...

Rozdmčel se telefon.

Healy zvedl sluchátko. "Ano?"

"Same?" Volal operační důstojník ze šestého okrsku, zástupce velitele.

"Ahoj, Brade. Co se děje?"

"Máme na krku další."

"Zase Meč Ježíšův?"

"Jo. Na Sedmačtyřicáté, mezi Broadwayí a Osmou. Před chvílí to bouchlo."

Prokristapána. Intervaly mezi útoky se čím dál víc zkracovaly.

Dva poslední od sebe dělil jediný den. "Jak moc je to zlé?"
"Venku se nikomu nic nestalo, ale v tom kině je pořádná spoušť."
"Zase stejný modus operandi?"
"Zdá se, že jo. Dej se do toho. Pořádně se do toho obuj."
Healy zaváhal. Pečlivě volil slova. "Myslel jsem, že tenhle případ má nižší prioritu."
Na vteřinu se rozhostilo ticho. Operačního důstojníka ta poznámka zjevně zaskočila. "No víš..., jak to říct, aby to neznělo hloupě..."
"Hloupě?"
"Zkrátka potřebujeme pachatele. Starosta na nás tlačí..."
"Jasně, chápu," řekl Healy. "Máme svědky?"
Odpovědí mu byl hořký smích. "Jo, ale jsou na kusy. Ti parchanti tentokrát použili snad půl kila plastické trhaviny."
Sam Healy zavěsil, natáhl si džínovou bundu a odjel na okrsek.
Teprve při odchodu ze služebny mu došlo, že si zapomněl pistoli.
Vrátil se pro ni a pak nekonečné tři minuty čekal na výtah. Konečně se dveře otevřely. Vešel dovnitř. Mrkl na hodinky.
Aspoň to tentokrát dobře načasovali. Rune je v práci, takže se o výbuchu hned tak nedozví.
Než se k ní novinka donese, stačí místo činu ohledat a zapečetit.
Tenhle problém ještě s žádnou přítelkyní neměl - aby se vyskytovala coby nezvaný host na místech činu.

Rune seděla v metru a přemýšlela o mužích.

O starších i o mladších.

Její poslední kluk, Richard, byl jen o pár let starší než ona. Byl vysoký, hubený a měl takový ten podlouhlý snědý francouzský obličej, který frčí jak mezi heterosexuály, tak mezi homosexuály.

(Kdykoli ho nechala samotného v baru, aby si odskočila, přistihla po návratu barmanky, jak se k němu naklání a zasněně mu nalévají pití zdarma.) Chodili spolu asi půl roku. Bylo to fajn, ale ke konci už jí bylo jasné, že jejich vztah ztroskotá. Richarda pomalu omrzely její nápady na rande - pikniky mezi obrovskými větráky na střeše kancelářské budovy v Midtownu, dovádění s dobrmany na jejím oblíbeném queenském vrakovišti, potulky městem, při kterých hledali místa, kde se odehrály slavné gangsterské přestřelky. Bavili se spolu o svatbě, ale ani jeden z nich to nemyslel vážně. Richard jednou prohlásil: "Viš, mám pocit, že se měním. Už si tolik nepotrpím na praštěné nápady. Kdežto ty jsi..."

"Čím dál praštěnější?"

"Ne, to jsem říct nechtěl. Prostě jsi čím dál víc sama sebou."

Považovala to za kompliment. Ale krátce nato se stejně rozešli.

Ještě pořád si tu a tam telefonovali a čas od času si spolu zašli na pivo. Sice mu přála jen to nejlepší, ale umínila si, že jestli se ožení s tou blondátou holčkou z reklamky, se kterou momentálně chodí, dá jim jako svatební dar metr dvacet dlouhého vycpaného leguána, kterého zahlédla ve vetešnictví na Bleeker Street.

Mladí, staří...

Kdepak, na věku nezáleží. Každý je tak starý, jak se sám cítí.

Máma ji při jedné z těch chaotických přednášek napěchovaných radami do života, které matky udílají pubertálním dcerám, varovala, že starší muži po ní budou chtít jen jedno. Jenže Rune už na vlastní kůži zjistila, že jen to jedno po ní chtějí skoro všichni chlapi a že se staršími je na bezpečnější půdě, protože má obvykle větší výdrž než oni. V nejhorším případě je může zahnat do úzkých vyprávěním o tom, jak ji její nejnovější dvacetiletý milenec celé noci obšťastňuje sexuální akrobacií.

Ne že by chtěla ztrapňovat Healyho. Případal jí děsně sexy. Jen si přála, aby si pospíšil, rychle odbyl počáteční fázi a přistoupil k závažnějším krokům. Možná byla pitomost půjčovat mu Vášnivě sestřenice, jenže když on se pořád tvářil jako dokonalý džentlmen a Rune chtěla zjistit, co se pod tou slupkou skrývá.

Ale co si počít se sexy džentlmenem, který nevolá a nevolá?

Vlak zastavil ve stanici, Rune vystoupila, vyšla nahoru po příkrých schodech a zamířila na západ.

Ráda by věděla, jestli na tom, co k němu cítí, není něco nepřírozeného, freudovského. Jestli v něm třeba nevidí otce nebo tak.

Jestli to nemá něco společného s tím oidipovským komplexem.

No dobře, je starší.

No dobře, je policajt.

No dobře, máma vyletí z kůže, až se to dozví.

Ale...

V bistru si místo oběda koupila kakao a plněné sušenky Oreos, pak došla o půl bloku dál, posadila se na požární hydrant a ohnutým brčkem srkala kakao z kartónové krabičky.

Healyho žena, pomyslela si. V tom bude zakopaný pes. Proto jí nejspíš nezavolal.

Rune ho sice přitahuje - to poznala -, jenže pořád miluje svoji ženu. S muži bývá jeden zásadní problém - berou lásku jako obchod. Jsou přesvědčeni, že když už do někoho investovali řadu času, nemůžou mu jen tak dát sbohem, protože to by znamenalo přiznat krach.

Ta jeho žena, jak že se to jmenuje, Cheryl? Nepochybně je to potvora. Dělá mu ze života peklo. Zatímco její mazaní právníci kují pikle, jak z něj vyždímat co nejvíce alimenty, ona si nakupuje hedvábné orientální róby a holduje milostným pletkám. Adama zanedbává, zamyká ho do sklepa, zatímco se svými milenci provozuje sex na podlaze salonu...

Mrcha jedna! Upírka!

Měl by se jí co nejrychleji zbavit.

Rune dosrkávala brčkem zbytek kakaa, když se zpoza rohu vyřítila dodávka, prosvištěla kolem a zpomalila. Prudce zabrzdila, o kus couvla a zůstala stát přímo před ní.

Motor ještě chvíli běžel, pak ztichl. Z vozu vystoupil Sam Healy.

Podíval se na Rune, pak na doutnající průčelí Růžové kočičky, pak zpátky na Rune. Shýbla se pro videokameru a došla k němu.

"Jak..." vyhrkl.

Rune mu ukázala malou černou krabičku. "Tohle je báječná věcička. Dá se na tom chytit policejní frekvence. Reportéři to používají, aby věděli, kde se co šustne. Zachytila jsem tu zprávu. Kód deset-třicet tři."

Chtě nechtě se neubráníl náznaku úsměvu. "Nemáš tu co dělat. Jenže mě už otravuje pořád dokolečka ti to omílat, takže se na to nejspíš vykašlu."

"Fakt mě mrzí, že máš doma potíže."

Zamračil se a nechápavě zavrtěl hlavou. "Jaké potíže?"

"Že se ti porouchal telefon, takže jsi mi nemohl zavolat."

Možná se trochu začervenal, ale do rozpaků neupadl. "Promiň. Vím, že jsem měl."

Žádné vytáčky. To se jí líbilo. "Byla bych bez sebe vzteky, nebýt toho, že mám dojem, jako bys mě teď viděl docela rád."

"Možná jo."

Od rozbitých dveří kdosi křikl: "Hej, Same!"

Ohlédli se. Rune s úlevou zaznamenala, že to není Hnědý oblek.

Uniformovaný policista na Healyho líně mávl a zavolal: "Šéfík říká, že už můžeš dovnitř. Rozvěsili jsme ti tam světla. Ale stejně houby uvidíš."

"Můžu jít taky?" žadonila Rune.

Healy neodtrhl zrak od průčelí budovy.

"Prosím tě..."

"Kdyby se ti tam něco stalo, mohl bych přijít o práci," poznamenal.

"Nic se mi nestane. Mám tuhý kořínek. Jsem gumová."

Nepostřehnutelně zkroutil rty, což se u něj dalo vykládat jako utajený povzdech, a pohodil hlavou. Mohlo to znamenat ledacos, ale Rune věděla, že tím chce říct: Přestaň žvanit a upaluj dovnitř.

"Ale žádné filmování."

"No tak..."

"Ne."

"Dobře, ať je po tvém."

Společně se pak hodinu prohrabávali sutí. Rune každých pár minut běhala za Healym s kousičky kovu, drátky a šroubky a ten jí vysvětloval, že jsou ze židlí nebo z elektrického vedení nebo z potrubí.

"Ale vždyť jsou ohořelé. Myslela jsem, že..."

"Ohořelé je tu všechno."

"To máš pravdu," souhlasila a šla zase hledat.

Healyho vlastní hromádka "důležitého odpadu", jak to Rune v duchu nazývala, zatím utěšeně narůstala, vršila se v igelitových sáčcích pod cedulkou Východ.

Navzdory tomu prohlašoval: "Nemám vůbec nic. Ani ťuk."

"Tentokrát nenechali žádný vzkaz," povšimla si Rune.

"Ale em-ó je stejný jako v prvním případě," poznamenal Healy.

"Modus operandi," dovtipila se Rune.

"Použili cé trojku. A časový spínač. Vidiš, tyhle dvě poslední bomby podkopávají tu tvoji teorii, že se někdo pokouší zakrýt Shellyinu vraždu. Nikdo by nepokračoval v pumových útocích, jen aby zamaskoval zločin."

"Jestli je chytrý, tak třeba jo."

Oba se rozkašlali; vzduch byl prosycený dráždivými výpary.

Healy jí pokynul, že jdou ven.

Vyšli na čerstvý vzduch, aby se vydýchali, a Rune se rozhlížela po zástupech čumilů.

Vtom její pohled upoutala barevná skvrna.

Červená. Vypadalo to na červenou bundu.

"Koukni! To je on!"

Nestačila se podívat neznámému do tváře, protože si jí zřejmě všiml, odvrátil se a kvapně se pustil po Sedmačtyřicáté na východ.

"Jdu za ním!"

"Rune!" zavolal Healy, ale to už se protáhla pod žlutou páskou a prodírala se davem zvědavců, kteří se tlačili dopředu, aby měli na pohromu co nejlepší výhled.

Než si mezi nimi proklestila cestu, neznámý už byl o dva bloky dál. Pořád ale viděla jeho klobouk. Chtěla přejít přes Broadway, jenže zrovna naskočila červená a mezi auty by se nepropletla - tu a tam sice byly mezírky, ale fidiči se rychle rozjžděli, takže by nestačila přeběhnout na druhou stranu. Nikdo ji nepustil. Rune cloumal bezmocný vztek.

Muž v červené větrovce se zastavil, ohlédl se a opřel se o zed' domu. Vypadal udýchaně. Pak přešel přes ulici a ztratil se v houfu chodců.

Rune postřehla, že kráčí toporně, a vzpomněla si, co říkal Warren Hathaway - že muž, který nastražil bombu, mu připadal postarší.

Celá udýchaná doběhla zpátky k Healymu. "Byl to on."

"Ten chlap, co tě napadl?"

Přítakala. Healy se tvářil poněkud skepticky a Rune zauvažovala, jestli mu nemá říct, že Hathaway toho člověka tenkrát zahlédl v Sametové Venuši. Jenže to by mu taky musela prozradit, že mu šmejdila v kuffíku - a netroufala si čelit následkům, které by takové přiznání mohlo mít.

Healy nad něčím hloubal. Došel k uniformovanému policistovi a něco mu pošeptal. Policista odklusal ke služebnímu autu, zapnul majáček a odjel.

Healy se vrátil k Rune. "Běž domů," vyzval ji.

"Same..."

"Domů, povídám."

Semkla rty a obdařila ho výrazem, ze kterého mu muselo být jasné - tedy jak aspoň doufala -, že tohle nebere jako hru. Vůbec to nebere jako hru, sakra.

Asi pochopil; nahlas si povzdechl a rozhlédl se kolem, jako když se Danny Traub obracel ke svému neviditelnému publiku, které s sebou všude vodil.

"No dobře, tak pojď," kapituloval. Otočil se a rychlou chůzí zamířil zpátky ke kinu. Rune musela poklusávat, aby mu stačila.

Zničehonic se zastavil a obrátil se k ní. Promluvil, jako by herec Nicolíných kvalit odříkával repliku ve školním divadelním představení: "Vím, že jsem ti nezavola, jak jsem slíbil. A jestli chceš, klidně mi dej košem. Ale zítra mám volno a napadlo mě..., že bychom si třeba mohli někam vyrazit."

Páni, to je teda originální místo, kde někoho zvat na rande!

Pornokino, které vyhodili do povětrí.

Nenechala ho dlouho dusit ve vlastní šťávě. S úsměvem pronesla: "Ach, je mi ctí přijmout vaše okouzující pozvání, pane. Řekněme o deváté večerní?"

Zůstal na ni zírat, vůbec nechápal, co to mele.

"Takže v devět?" zeptala se.

"Jo, jasně. Fajn."

A i když se přemáhal, na rtech mu pohrával úsměv. Kráčel zpátky do kinosálu a pleskal si igelitovým pytlíkem o stehno.

19

Rune celý den dávala do kupy natočený materiál k reklamě pro House O' Leather. Konečně ho spolu s instrukcemi ohledně dalších úprav zasunula do velké bílé obálky.

Sam ji vyzvedl v L&R a hodil ji do postprodukčního studia, kde reklamní šot doladí. Rune editorům balíček předala s důrazným upozorněním, ať kazety doručí klientovi a do L&R co nejrychleji, i kdyby to mělo znamenat, že budou muset makat přesčas.

Pak Samovi oznámila: "Hotovo. Práci mám z krku. Teď se jdeme pobavit. Zajedeme si do klubu." A popsala mu cestu k molům ve West Side.

"Cože?" divil se. "Tam přece nic není."

"Budeš mrkat na drát."

Jedno se mu muselo nechat - bral to sportovně.

Přetrpěl v klubu pár hodin a teprve pak na ni zařval: "Není to zrovna moje krevní skupina."

"Proč ne?" křikla v odpověď Rune.

Ani sám nevěděl. Možná to bylo výzdobou. Černý pórobeton, který připomínal lávu. Stroboskop vystřelující purpurové záblesky. Skoro dvoumetrová bublina akvária.

Anebo snad hudbou. (Zeptal se Rune, jestli nemají porouchanou zvukovou aparaturu, ale ujistila ho, že jsou to úmyslné efekty.) Taky se neoblékl zrovna nejvhodněji. Rune mu řekla, ať si vezme něco neformálního. Sama si navlékla žluté legíny, černou minisukni, k tomu vínové tílko a přes ně černé tričko děravé jak ementál.

Sam Healy měl na sobě džiny a kostkovanou košili. Jediné, v čem se shodl s většinou ostatních návštěvníků klubu, byly vysoké černé boty. Až na to, že ty jeho byly kovbojské.

"To jsem asi moc nezvládl," připustil.

"Třeba zavedeš nový trend."

Asi spíš ne, i když na druhou stranu na něj nikdo nekoukal jako na šaška. Dvě blondýnky s pážecím sestřihem se po něm dokonce ohlédlly a vyslaly jeho směrem neomylný signál: Nemáš zájem? Rune ho čapla pod paží. "Vidíš, jak mají propadlý tváře? To je známka duševní nevyrovnanosti," ušklíbla se. "Pojď, radši si ještě zatancujem."

A začala se svíjet do rytmu.

"Tohle že prý je tanec," zammlal Healy a pokoušel se ji napodobit.

Po deseti minutách prohodil: "Mám nápad."

"Tenhle tón znám. Nelíbí se ti tu."

Healy si otřel čelo zmuchlaným ubrouskem. "Už tu někdy někdo zkolaboval dehydratací?"

"To patří k věci."

"Ty ráda tancuješ, vid'?"

"Tanec je to nejlepší pod sluncem! Jsem při něm volná! Volná jako pták."

"No, jestli tě baví tancovat, tak co kdybysme si zašli na jedno místo, co znám já?"

"Ale vždyť bezva válíš." Rune do sebe na jeden zátah hodila půlku třetího piva Amstel a dál se rytmicky vlnila.

"Stejně, co kdybys to moje oblíbený místo vyzkoušela?"

"Všecky kluby znám. Jak se jmenuje?"

"Tenhle znát nemůžeš. Je exkluzivní."

"Jo? Potřebuješ nějakou speciální propustku?"

"Musíš znát heslo."

"Bezva! Tak jdem."

Heslo znělo "Nazdárek" a dívka u vchodu, která kontrolovala doklady a dávala návštěvníkům na ruce razítka s mapkou Texasu, odpověděla smluveným: "Nazdárek, jak vám dupaj králíci?"

Pokynula jim dovnitř, kde bylo neskutečně тихо na to, že tam vyhrávala čtyřčlenná swingová kapela. Anebo se to jen zdálo ve srovnání s ohlušujícím randálem v Runině oblíbeném klubu. Usadili se ke stolku s kostkovaným igelitovým ubrusem.

"Dvakrát Osamělou hvězdu," objednal Healy.

Rune si prohlížela dívku u vedlejšího stolku. Měla na sobě těsný bílý svetřík, modrou džínovou sukni, punčochy a bílé kovbojské boty.

"Zvláštní, prazvláštní," zavrtěla hlavou.

"Nemáš hlad?"

"Chceš říct, že se tu i vaří? A krávu si vybereš vzadu v ohradě?"

"Mají děsně dobrý žebírka."

"Fakt zvláštní."

"Proti tantomu klubu nic nemám," řekl Healy. "Ale vadí mi randál."

Ukázal si na uši a Rune si vzpomněla, že mu výbuchy pošramotily sluch.

Dopili pivo, ale žízeň je nepřešla, a tak si objednali rovnou celý džbán.

"Chodíš sem často?" zeptala se Rune.

"Dřív jsem chodil."

"Se ženou?"

Healymu chvíli trvalo, než odpověděl. "Občas. Ale že by to tady pro nás mělo nějaký zvláštní význam, to se říct nedá."

"Vidáte se spolu ještě?"

"Většinou jenom když si vyzvedávám Adama."

Většinou, neuniklo Rune.

Healy pokračoval: "Občas zaskočí pro knížky, které u mě nechala. Nebo pro nádobí a tak... Ještě jsem se tě nezeptal, jestli s někým chodíš."

"Momentálně ne," odpověděla Rune.

"Fakt ne? To se divím."

"A proč? Copak jsem kvůli tomu rarita jako třeba mluvící pes nebo mimozemšťan?"

"Čekal bych, že se na tebe bude stát fronta."

"Mužský se vůči mně chovaj divně. Většinou si mě vůbec nevšímaj. A z těch, co si mě všimnou, jich valná většina stojí jenom o sex a o to, aby si mě potom zase mohli přestat všímat. Anebo se tváří, že mě chtějí adoptovat. Vídáš občas o sobotách večer v prádelně osamělce, jak si perou spodní prádlo a čtou čtrnáct dní starý vydání časopisu People? K těm patřím. Z toho, co jsem se dočetla, než doběhne ždímání, bych klidně mohla sepsat životopis Cher nebo Toma Cruise."

"Pojď si zatancovat," vybídl ji Healy.

Rune se podívala na parket a zamračila se.

Healy jí vysvětlil: "Říká se tomu twostep a je to nejlepší tanec na světě."

"Dva se drží a přitom tancují?" ujist'ovala se. "Pochopila jsem to správně?"

Healy se usmál. "Jo. Naprosto novátorský nápad."

Tommy Savome zazvonil u bytu Nicole D'Orleans a pomyslel si, jak bude nezvyklé uvidět ve dveřích ji, a ne Shelly. V poslední době se často pokoušel rozpomenout, jak se se Shelly seznámili. Mamě. Nechápal proč. Měl dobrou paměť a Shelly nepatřila k lidem, na které se zapomíná, možná i proto, že byla taková pozérka.

Nikdy..., jak to říct? Nikdy nedělala nic spontánně.

Vždycky si pečlivě hlídala, jak stojí, sedí, nebo mluví.

A co dělá.

V duchu se mu promítla spousta výjevů - Shelly na pláži Asilomar v Pacific Grove nebo na útesech na Point Lobos, kde člověka hlídači v jednom kuse nabádají, ať nechodí moc blízko ke kraji. Panečku, měl ji přímo před očima.

Taky si ji vybavoval v posteli.

Ale na jejich první setkání si vzpomenout nedokázal, ani kdyby se rozkrájel. A přitom se o to v poslední době usilovně snažil.

Nicole otevřela dveře.

"Ahojky," pozdravila.

"Nazdar, kotě." Sundal si kovbojský klobouk, políbil ji na tvář, objal a vychutnával si příjemný pocit z dotyku dobře

vyvinutého ženského těla. Slušelo jí to; vzala si světlemodré hedvábné šaty ke krku a lodičky na vysokých podpatcích, vlasy měla vysoko vyčesané a stažené dozadu. S naličením to, pravda, trochu přehnala, ale správným nasvětlením to půjde ztlumit. Zvedl brašny s kamerami a přenesl je přes práh.

Všiml si, že se jí na uších houpají zirkoniové náušnice. Byly hezké, ale házely by do objektivu nežádoucí odlesky. Budou muset dolů.

"Sekne ti to," pochválil ji.

"Dík. Pojď dál. Dáš si něco k pití?"

"Jasně. Džus. Nebo minerálku."

"Tys fakt přestal pít?"

"Jo," přisvědčil.

"Dobře děláš. Nevadilo by ti, kdybych si..."

"Ne, jasně že ne. Klidně si dej."

Nicole nalila do dvou sklenic pomerančový džus. Svůj si vylepšila vodkou. Ruka s lahví se jí při nalévání trochu třásla. Tommy se usmál.

"Copak, snad nejsi nervózní?"

"Kapku jo. No řekni, není to praštěný? Točím porno a nic. A když si mám stoupnout před kameru oblečená, rozklepu se jak ratlík."

"Neboj, bude to hračka." Přitukli si. "Na tvoji novou kariéru."

Usrkla a pak skleničku odložila. Bloudila očima kolem; zřejmě o něčem přemýšlela. Rozhodla se vyjít s tím na světlo.

"Jestli se to povede, Tommy, myslíš, že bych pro tebe mohla natočit ještě něco?"

Tommy do sebe naráz obrátil půl sklenice džusu. "Nevidím důvod, proč by ne." Zvedl se. "Měl bych to jít připravit. Zaveď mě do kuchyně?"

Odvedla ho do prostorné vykachlikované místnosti. Byla laděna do bílé barvy, všude samý lesklý chrom. Zprostředka stropu visel na silných řetězech obrovský ocelový držák a na něm byly navěšeny těžké měděné pánve a hrnce.

"Paráda."

"Loni jsme si to tu nechaly předělat."

Rozhlédl se kolem. "Ty pánve použijeme. Měď vypadá ve filmu dobře."

Společnými silami začali aranžovat kamery a reflektory.

"Bylo pro tebe těžký vyvlíknout se z tyhle branže?" zajímala se Nicole.

"Myslíš z porna? No, finančně to nebyl žádný med. Nějakou dobu jsem dělal asistenta v různých filmových společnostech."

"Jako Rune?"

"Rune? Aha, ty myslíš tu žábu. Jo, jako ona. Časem jsem začal dostávat kšefty jako kameraman a teď režíruju tyhle naučný pořady."

"Já chci hrát. Říkám si, že bych to asi měla někde studovat. Myslíš, že je to těžký? Shelly chodila k dobrému učiteli, Arthur Tucker se jmenuje. Tvrdila, že jí hodně pomoh. Nevím, proč o sobě nedal vědět. Ani nepřišel na pohřeb. Čekala bych, že aspoň zavolá."

"Ten učitel?"

"Jo."

"Těžko říct," pokrčil rameny Tommy. "Když někdo umře, lidi se cítí blbě. Nedokážou se s tím vypořádat." Otočil se k ní a zkoumavě si ji prohlížel. "Fakt bys měla hrát. Měla bys stát před kamerou pořád. Jsi neskutečně krásná."

Jejich oči se setkaly. Nicole strnula ruka s měděným hrcem uprostřed pohybu. Sklopila zrak.

Tommy dodělával poslední úpravy na kamerách a osvětlení. Počínal si suverénně a zručně. Nicole se opírala o kuchyňský pult, bezmyšlenkovitě kroutila v rukou měděným rendlíkem a jako hypnotizovaná se dívala na blýskavé kulaté dno.

"Vím, že Shelly udělala s pornofilmy kariéru, ale stejně nechápu, proč už toho dávno nenechala," prohodila.

"Protože," pravil Tommy a přistoupil k ní, "byla obyčejná kurva. Zrovna jako ty."

A praštil Nicole po hlavě dlouhou olověnou trubicí,

20

Skončili na Runině hausbótu.

Po návštěvě country-western klubu byli propocení skrzskrz, a tak se rozhodli trochu se projít a provětrat. Jak se tak loudali po West Village, zvedl se studený noční vítr a Healy navrhl, aby si zašli na kafe. Zapadli do kavárničky na Hudson Street, které vévodila kašna ve tvaru kozi hlavy, z níž prýštila voda do korýtky plného mincí.

Rune mezi nimi zahlédla pětice s indiánem a několik minut ho nenápadně lovila, zatímco Healy odváděl pozornost servírky.

"Hmm," zamumlal, "drobná krádež. A já jsem spolupachatel."

Rune mincí konečně vydolovala a vyždímala si rukáv nasáklý slizkou vodou. "Bylo to hlubší, než jsem čekala."

Potom vyrazili dál, a když minuli dalších pět či šest bloků, ocitli se nedaleko Runina hausbótu.

"Bydlím jenom tři bloky odtud," nadhodila.

"Kde?" chtěl vědět Healy.

"Na řece."

Zareagoval přesně, jak čekala - pět vteřin na ni civěl a pak se nedůvěřivě zeptal: "Na řece?"

"Mám hausbót."

"Nepovídej. V New Yorku hausbót nikdo nemá. To musím vidět na vlastní oči."

Nebyl první, kdo to na ni takhle zkoušel.

Ale Rune to bylo jedno. Vždyť se ho stejně chystala pozvat.

Nejdřív ho provedla po celé lodi a pak se pustila do hledání něčeho, čím by ho pohostila. Pivo jí nepřípadalo po kávě jako to pravé ořechové a její jediná láhev brandy byla už rok nebo dva načatá a na dně se držela tmavá usazenina.

"Promiň," ukázala mu ji.

"Pivko postačí."

Zůstali stát venku na palubě, ze které byl výhled na New Jersey. Nohy měli od všeho toho tancování obolavělé a připadali si utahaní i nabití energií zároveň.

Rune ani nepostřehla, jak to vlastně začalo. Prohodila cosi o hvězdách, o tom, že přes světelný opar nad městem nejsou dobře vidět, oba vzhledli a najednou nebe zaclonila Healyho tvář, blížila se k ní a pak už se líbali a byly to polibky jaksepatří.

Vnímala, jak ji slabounce škrábe jeho knír, vnímala jeho rty, vnímala, jak ji sevřel v náruči. Čekala, že si bude počínat pomalu, zkusmo, jako když přistupuje k nastražené bombě, připravený v okamžiku hodit zpátečku.

Ale to byla na omylu. Žádné zdráhání, žádné okolky. Domýšlela se, že je možná první ženská, kterou takhle líbá od chvíle, kdy mu Cheryl dala kvinde. Bylo jí jasné, že po ní touží.

Pevně ho objala kolem krku a nasměrovala ho do ložnice.

Uprostřed postele trůnil obrovský plyšový drak.

"Hele, obluda," poznamenal Healy.

"Ale kamarádká."

"Jakpak se jmenuje, kluk jeden?"

"Je to holka a jmenuje se Persefona."

"Tak to pardon."

Rune draka zvedla a přiložila si jeho tlamu k uchu, jako by poslouchala.

"Odpouští ti. Dokonce se jí líbíš."

Na chvíli se rozhostilo mlčení, oba stáli bez hnutí. Pak se Healy posadil na postel. Rune se k němu přitúlila, naráživě ho líbala, hladově se k němu tiskla.

Plyšový drak mezi nimi překážel. Rune chtěla na to téma zavtipkovat, prohodit, že mezi ně kdosi vstoupil, hahaha, jenže Healy jí nedočkavě, úporně oplácel polibky.

Rune milou hračku popadla a odhodila na podlahu.

Nicole D'Orleans se probrala; oči se jí rozlétly, zalykala se, dokořán otevřenými ústy lačně lapala po vzduchu. Byla nahá. Ruce měla zvednuté nad hlavu, za zápěstí přivázané k visuté polici na hrnce a pánvičky.

Chodidly jen tak tak dosáhla na zem.

Fajn. Už se začínal bát, že ji praštil přesmoc.

Zkontroloval uzly. Svázal ji zručně, ne příliš těsně, aby nezaškrtil krevní oběh, ale zároveň natolik pevně, aby se nemohla vykrotit.

"Ne! Co mi to děláš?" Brečela.

Tommy měl nasazenou černou lyžařskou kuklu. Byl do půl těla nahý.

Shýbl se k ní a začal ji svazovat nohy stejně jako předtím ruce soustředěně, precizně, přepečlivě. Jeden kotník jí přivázal k chromované noze kuchyňského pultu.

"Neeeee!" zaječela a hlas jí hystericky přeskočil. Volnou nohou po něm kopla. Snadno uhnul.

"Co blázníš, Tommy? Proč..."

Mířil na ni objektiv zapnuté kamery. Reflektory sálaly žhavým světlem a Nicole se potila, horkem i strachy.

Tommy jí trpělivě omotal provazem druhou nohu. Podráždilo ho, že ji nemá k čemu přichytit. Nezbylo mu než ji přivázat k pantům skříňky. "To vypadá blbě," zamumlal si pro sebe. Poodešel a namířil objektiv kamery o trochu výš, aby tu fušeřinu dostal mimo záběr.

"Co to děláš?" vyjekla Nicole.

Založil si ruce v bok. V těsných džínách, s nahou hrudí a kuklou Vypadal jako kat.

"Co po mně chceš? Pust' mě!"

Žasl, jak jsou někteří lidé zabeďnění. Co po ní asi tak může chtít?

Připadalo mu to jasné jako facka.

"Natáčím film, kočička," sdělil jí. "Jako ty sama dnes a denně. Jen s jedním rozdílem: tamto jsou srandičky, tohle bude realita. Tenhle film ti nakoukne až do žaludku."

"Ty..." Mluvila tiše a hlas se jí třásl bezednou hrůzou. "Ty mě chceš zabít, vid'? Před kamerou... Kristeježíši..."

Na moment se zarazil a prohlížel si ji. Pak vytáhl z tašky další kus provazu.

Nicole se rozvřískala.

Tommy vylovil roubík používaný při sadomasochistických hrátkách - kožený řemen s rudou koulí - a vrazil jí ho do pusy. Konce jí pevně utáhl za hlavou.

"Dneska se prodává spousta ptákovin. Víš, co myslím - kožený kalhotky, masky, gumový suspenzory. Podle mýho je to zbytečně přemýšlené. Já mám rád jednoduchost. Hlavní je udělat všechno přesně podle přání zákazníka. Když

člověk něco zvrzne, nedostane zaplacen. Tenhle zákazník - mimochodem, za ten film shrábnu pětadvacet tisíc - si třeba potrpí na perfektní uzly. Uzly prostě musej sedět. A onehdy po mně chtěl jediné zrzky. Páni, to byla fuška! Dva nebo tři dny jsem jezdil sem a tam po dálnici 101. Konečně jsem sbalil jednu vysokoškolačku. Zatáh jsem ji do kůlny a pořídil ten film. Připadal mi fakt dobře. Jenže zákazník se nasral. A víš proč? Protože nebyla přírodní zrzka. Chlupy na kundičce měla černý. Zacáloval mi jenom pět tisíc. Jenže co jsem měl dělat? Zažalovat ho?"

Dokončil umělecké uzly a začal se přehrabovat v tašce. Vylovil bič s koženou rukojetí, ze které visel tučet kožených řemenů. Přihnul si z láhve vodky. Mrkl na hodinky. Zákazník si objednal dvouhodinovou nahrávku. Takže se postará, aby to ty dvě hodiny trvalo. Řídil se heslem "náš zákazník, náš pán".

21

Sam Healy s Rune leželi v posteli a dívali se, jak po stropě tančí světelné odrazy z hladiny Hudsonu. Healymu bylo báječně. Chtěl utrousit "Na starého pána to ušlo" nebo něco v tom smyslu. Ale podobné chvíle už zažil a dobře si pamatoval, že během nich člověk nemá mluvit o sobě.

Ted', v tomhle okamžiku, který se třeba už nikdy nebude opakovat, tu byli spolu, jen oni dva, a na ničem jiném nezáleželo. Měl by mluvit o Rune nebo o nich obou... Ale pak se upamatoval ještě na něco: občas bývá lepší neříkat vůbec nic.

Rune se k němu tulila a kroutila mu chlupy na hrudi do culíků.

"Au," ozval se dotčeně.

"Myslíš si, že je možné žít šťastně až do smrti?"

"Ne." Mlčela, a tak pokračoval: "Podle mě je to jako na houpačce. Jednou je člověk dole, pak zas nahoře a tak pořád dokola."

"Já myslím, že to možné je," pronesla zamyšleně.

Další zatahání. Healy si přes sebe přetáhl peřinu.

"Chce to jen..." Zase peřinu odhrnula a dál mu kroutila chloupky na prsou. "Proč sis vlastně vybral práci s bombami?"

"Protože na to mám talent."

Uculila se a otfela se mu tváří o hrud'. "Máš talent i na jiný věci, ale doufám, že těma se neživíš."

Fajn. Začala o něm ona sama. To je v pořádku.

"Takovou práci se člověk odliši od ostatních. Málokomu se chce likvidovat bomby."

"Nástražné výbušné systémy," opravila ho Rune. "Proč ses vůbec dal k policii?"

"Musel jsem se něčím živit."

Rune odešla a za okamžik se vrátila se dvěma pivy. Nechala Healymu skápnout na prsa ledovou kapičku zkondenzované páry.

"Hele, nech toho!"

Rune mu dala pusu.

"Chtěla bys dáreček?" zeptal se.

"Mám ráda křišťály a modrý topaz. Zlato taky není k zahození. Nebo masivní stříbro."

"A co takhle informace?"

Prudce se posadila. "Čapli jste toho chlapa v červené bundě?"

"Ne."

"Tak se vám z některého vzkazu o andělech povedlo sejmout otisky?"

"Zase vedle. Zjistil jsem něco o trhavině z toho druhého výbuchu."

"A povíš mi to?"

"Jo."

"Co tak najednou?" uculila se.

Sám nevěděl. Ale aspoň mluví o něčem, co zajímá ji. A určitě jí tím udělá radost.

"Protože proto."

"Tak cos zjistil?" vyzvídala.

"Ta trhavina se ztratila z vojenské základny Fort Ord v Monterey. Někdo ji ukradl..."

"V Monterey v Kalifornii?" ujišťovala se Rune. Sebrala mu peřinu a přikryla se sama.

"Jo."

Rune se zamračila. "Tam jeden čas žila Shelly s Tommym."

"S kým?"

"S Tommym Savornem. Svým bývalým klukem. On tam ještě pořád bydlí."

Healy si přitáhl aspoň kus peřiny. "No a co?"

"Nepřipadá ti, že je to zvláštní shoda okolností?"

"Tu trhavinu někdo ukradl už víc než před rokem."

"Hm." Rune se zase natáhla. Po chvílce dodala: "Abys věděl, zrovna je tady ve městě."

"Tommy?"

Přisvědčila. "Přijel už před tím prvním výbuchem."

Venku zahoukal vlečný člun.

Nízko nad městem přelétal jeden z Trompových vrtulníků vracející se z Atlantic City.

Rune s Healy si vyměnili pohled.

Healy stál v telefonní budce naproti dokům a Rune ho netrpělivě tahala za rukáv.

"Třeba byl ve Vietnamu. Má na to věk. Takže možná ví, jak..."

"Pššt." Healy ji umlčel a promluvil do sluchátka: "Tady policista dva-pět-pět. Spojte mě s operačním důstojníkem ze šestého okrsku."

"Je v terénu, dva-pět-pět. Nadiktujte mi svoje telefonní číslo, řeknu mu, ať se vám ozve."

"Ne, centrálo. Jde o naléhavou záležitost. Potřebuju s ním spojit okamžitě."

Dlouhá odmlka, pak šum, načež se ozvalo: "Ahoj, Same, tady Brad. Co se děje?"

"Možná mám podezřelého v případě těch pumových útoků na pornokina. Projedte policejní databázi zločinců i armádní registr a řekněte mi, co tam najdete o Thomasi nebo Tommym Savornovi. Počkám u telefonu."

"Jak se to příjmení píše?"

Healy se podíval na Rune. "Jak se to píše?"

Pokrčila rameny.

"Odhadněte to."

Uběhly pouhopouhé dvě minuty a ve sluchátku se zase ozval hlas operačního důstojníka.

"Tos teda narazil na pěknýho holomka, kamaráde. Thomas A. Savorne, voják první třídy ve Fort Ord v Kalifornii.

Současné místo pobytu neznámé. Před půldruhým rokem propuštěn se ztrátou cti byla to součást dohody mezi obhajobou a vojenským prokurátorem, který na oplátku upustil od obžaloby. Savorne měl být souzen za rozkrádání vládního majetku. Jeho spolupachatele před vojenský soud postavili a odseděl si jedenáct měsíců, jednak za tu krádež, jednak za nedovolené držení zbraní. Ten jeho komplic ještě pořád žije v Kalifornii. FBI ho podezřívá, že obchoduje se zbraněmi, ale zatím se jim nepovedlo dostat se mu na kopylku."

"A sakra... Co Savorne v armádě dělal?"

"Byl u ženistů."

"Takže se vyzná ve výbušninách."

"Aspoň trochu asi jo."

Healy se otočil k Rune. "Kde bychom ho našli, nevíš?"

"Ne..." Ale pak jí svítl. "Prokristapána, Same - dneska večer se měl sejít s jednou Shellyinou kamarádkou. Co když jí taky něco udělá?"

Nadiktovala mu Nicolino jméno a adresu.

"Poslouchej, Brade," řekl Healy do sluchátka, "možná tu máme deset-třicet, Západní sedmapadesátá 145. Byt?"

Podíval se na Rune, ale ta pokrčila rameny: "Nepamatuju se. Příjmením se jmenuje D'Orleans."

Healy zopakoval jméno do telefonu. "Podezřelý je pravděpodobně ozbrojen, možná plastickou trhavinou, a nedá se vyloučit, že zadržuje rukojmí."

"Pošlu tam zásahovku."

"Ještě něco... Ten chlap je nejspíš psychicky narušený."

"No to je teda nádhera, Same. Magor s plastickou trhavinou a rukojmím. Máš to u mě schovaný. Deset-čtyři."

"Dva-pět-pět, končím."

Rune už si v duchu sumírovala argumenty, aby ho přemluvila, že ji má vzít s sebou, ale ani je nepotřebovala. Healy poručil: "Pojď, musíme sebou hodit. Na šestém okrsku si vyzvednu služební auto."

Na Západní sedmapadesáté blikalo barevných světy jak na pouti. Všude parkovala modrobílá policejní auta a vozy zásahovky a jejich majáčky se zběsile otáčely. Nedaleko zastřešeného vchodu stál nákladák pyrotechniků s ochrannou nádobou.

Ale zdálo se, že nikdo nikam nepospíchá.

O záručně se ležerně opírali dva muži ze zásahovky ozbrojení černými automatickými pistolemi, jaké se používaly ve Vietnamu, a pokuřovali. Vypadali hrozně mladě - jako výrostci z Bronxu, co na ulicích hrají baseball s násadami od smetáku.

Takže dorazili včas, usoudila Rune. Přitíli se sem a Tommyho zatkli. Je po všem. Rozhlížela se po Nicole. Muselo to pro ni být překvapko jako hrom. Zabušení, rozlétnou se dveře, dovnitř vpadnou policajti s namířenými pistolemi a sbalí Tommyho.

Za vším byl on, to on je vrah. Jak se v něm mohla tak strašně zmýlit? Jak to, že vypadal tak neškodně? To on byl ten chlap v červené větrovce a kovbojském klobouku. A obličej neměl zarudlý od sluníčka, ale od slzného plynu.

Žárlil. Zabil Shelly, protože žárlil.

Když se přiblížili k domu, Healy ji zarazil. "Zůstaň tady. Tohle není nic pro tebe."

"Ale..."

Umlčel ji gestem ruky a zmizel uvnitř budovy. Do tmy se zařezávaly záblesky rotujících majáček a chraplavá hlášení z reproduktorů policejních vysílaček.

Rune zapnula kameru a co nejvíc otevřela clonu, aby mohla bez umělého osvětlení natočit, jak budou Tommyho vyvádět ven.

Pohyb. Ve dveřích se objevili muži.

Namířila na ně kamerou.

Jenže Tommy neměl na rukou železka. Panebože, oni ho zastřelili!

Byl mrtvý, ležel na pojízdném lehátku, přikrytý zkrvaveným plátnem.

Rune se rozklepala kolena. Snímala kamerou zřízenec, jak nezúčastněně vyvážejí Tommyho tělo z domu, a s vypětím veškeré vůle se snažila ovládnout ruce, aby obraz nebyl roztřesený.

Ponurý, působivý závěr filmu.

Vrah Shelly Lowe se dočkal stejného konce, jaký uchystal svým obětem - zemřel násilnou smrtí. Co dodat? Nabízí se citát z bible, příhodný epitaf za člověka, který si vymyslel náboženské fanatiky, aby zamaskoval své zločiny: S čím kdo zachází, tím také schází.

Vtom obraz v hledáčku zaclonila postava, která se oddělila od ostatních a vykročila k ní. Rune vzhledla.

Sam Healy tiše řekl: "Mrzí mě to."

"Co tě mrzí?"

"Nestihli jsme to."

Rune nechápala. "Chceš říct, že jste z něj nestihli vymáčkout přiznání?"

"Nestihli jsme ho chytit."

"Ale...?" Rune kývla hlavou směrem k sanitce.

"Když jsme sem dorazili, Tommy už byl pryč, Rune. To tělo patří Nicole."

22

Vedle Healyho postával další policista. Byl hubený, měl na sobě lehký polyesterový oblek a z jeho držení těla číselna rezignace a znučenost typická pro státní zaměstnance. Tvářil se zasmušile. Víčka měl ztěžklá únavou a znechucením. A léty vyslýchání neochotných svědků.

Léty sklánění se nad mrtvolami pohřbenými ve stokách, na zadních sedadlech aut a v laciných hotýlcích.

A taky tím, co viděl tam nahoře.

Rune se šeptem zeptala: "Je mrtvá?"

Policista odpověděl, ale ne jí, nýbrž Healymu: "Potvrzený exitus in situ."

"Cože?" nechápala Rune.

Healy jí vysvětlil: "Potvrzeno úmrtí na místě činu."

Úmrtí.

Policista dál mluvil k Healymu, jako by Rune byla vzduch. Možná že jí Healy toho mrzouta představil, nevěděla to jistě.

Měla dojem, že jeho jméno padlo, ale jediné, co jí utkvělo v paměti, bylo 'oddělení vražd'.

"Vypadá to, že ji mučil, uškrtil a pak zohavil. Rozsekal ji na dřevě." Potřásl hlavou a konečně dal najevo aspoň jakés takés emoce. "Co to zasraný porno s lidma dělá... Je to jako závislost. Potřebujou pořád víc a víc, aby se dostali do rauše." Obrátil se k Rune: "Mohla byste nám povědět všechno, co víte, slečno?"

Pustila se do nesouvislého vyprávění a policista si hubenými prsty kvapně zapisoval poznámky do notýsku za pár babek. Přestože se snažila, seč mohla, co chvíli se odmlčela a musela se uchýlit k nějakému tomu "vlastně ne", a "teda počkejte". Čekala by, že zvládne odvyprávět příběh Nicole D'Orleans plynuleji, jenže se nedokázala soustředit.

Pronásledovala ji vidina Nicole.

Rozsekal ji na dřevě...

Pověděla policistovi o svém filmu, o Shelly, o společnosti Lane Duck. O tom, že Tommy byl do Shelly zamilovaný, jenže ona mu dala kopačky a odstěhovala se do New Yorku. O tom, že se vyznal ve výbušninách a ukradl je armádě - v tomhle místě do jejího líčení vstoupil Healy s podrobnostmi. A o tom, že Tommy měl nejspíš na Shelly šílený dopal, že ho opustila, byl bez sebe vzteky, a tak ji zabil a vymyslel si Meč Ježíšův a ostatní výbuchy, aby vraždu zamaskoval. Nejspíš si vsugeroval, že Nicole byla Shellyina milénka, a proto ji zabil taky, a surově - opět ze žárlivosti.

Rune skončila s vyprávěním a popsala Tommyho.

Detektivovo laciné pero se míhalo po papíře a zůstávaly za ním kaňky. Všechno si poznamenal rozmáchlým rukopisem. Ani za mák mu nesešlo na jejím dokumentu, na Nicole, Shelly, filmech, které ty dvě točily.

Dělal si poznámky, aniž by na jeho úzké, zašedlé, kamenné tváři probleskl jakýkoli náznak emocí. Zapsal si Runinu výpověď a pak se rozhlédl.

Mávl na nenápadného chlapíka, zřejmě Hispánce, s neukázněnými černými kudrnami staženými modrou čelenkou.

Healy se zeptal: "Tajný?"

"Jo. Poptával se lidí na ulici. Nevěděl, že máme důvodně podezřelého. Pošlu ho zpátky s popisem."

Kývl Rune na rozloučenou. Došel k tomu muži a dal se s ním do řeči. Oba během hovoru klopili hlavy a nedívali se jeden druhému do očí.

"To je taky policajt?" zeptala se Rune s pohledem upřeným jejich směrem.

"Jo, tajný od kriminálky. Dneska je jejich poznávací barva modrá - vidíš tu čelenku? Všichni vždycky nosí nějakou předem smlouvanou barvu, abychom poznali, že k nám patří. Po vraždě se vmísí do davu, špicují uši a nenápadně se vyptávají. Ale když teď známe totožnost podezřelého, jednoduše vytáhne odznak a začne lidi kolem vyslýchát."

"Pozor, sanitka, uvolněte cestu!" křikl kdosi.

Healy ustoupil stranou.

Rune si zvedla kameru Sony na rameno a nafilmovala neforemný oranžovomodrý vůz, jak se proplétá mezi lidmi a odváží Nicolino tělo do márnice.

Healy ji doprovodil na roh. Opřela se o poštovní schránku a pevně stiskla víčka.

"Mluvila jsem s ním. S Tommym. Stáli jsme půl metru od sebe. Tak blízko jako my dva teď. Je vrah... A přitom působil

úplně normálně."

Healy mlčel a upíral zrak na rotující světla. Zdaleka nebyl tak klidný jako ten detektiv z oddělení vražd. Pohled na Nicole jim otřásl.

Rune napadlo, že práce u pyrotechniků má jednu nespornou výhodu - pracuje se víc s přístroji a chemikáliemi než s lidmi.

Tiše řekla: "Měla jsem tam dneska večer být. Chtěl po mně, abych přišla taky."

"Po tobě?"

"Tvrdil, že bude natáčet televizní pořad. Normální pořad. Prokristapána, Same, proč to udělal? Já to prostě nechápu."

"Chlap, co vyhodí do povětří tucet lidí, jen aby zamaskoval vraždu svojí milenky, a pak někoho takhle rozporcuje... To se vysvětlit nedá."

"Zjistili jste, kdy odtamtud odešel?"

"U Nicole se ještě nedostavila posmrtná bledost ani rigor mortis. Takže asi tak půl hodiny, dvacet minut před tím, než jsme dorazili."

"V tom případě je ještě ve městě."

"Pochybuju. Lidi ho tu znají, vědí, že se s Nicole stýkal. Vsadil bych se, že odsud odjel autem a má namířeno na nějaké menší letiště, kde chytí nejbližší let do Kalifornie. Třeba v Hartfordu, Albany nebo White Plains."

"Tak je obvolej. Dej jim jeho popis..."

"Nemůžeme pozavírat všechna letiště široko daleko, Rune. Jdou po něm policajti z celého města. Pokud jim proklouzne, dostaneme ho, až dorazí domů do Monterey. Bude mít v patách i vojenskou policii. A jelikož jde o krádež vládního majetku a útěk do jiného státu, vloží se do záležitosti taky FBI."

"Ach, Same." Zabořila mu tvář do hrudi.

Objal ji, což se ji potěšilo, ale ještě víc ji potěšilo, že jsou přítomni na očích pultů lidí, se kterými Healy pracuje, a on ji stejně objímá a ani se nervózně nerozhlíží kolem, ani nepředstírá, že jen utěšuje vystrašenou svědkyni.

Svíral ji pevně a Rune cítila, jak se aspoň část té hrůzy přesouvá na jeho bedra, a byla za to vděčná. On už si bude vědět rady; dovede se s tím vypořádat. Patří to k jeho práci.

Vykročili pryč.

Mířili na jih, procházeli Divadelní čtvrtí, kolem geometricky tvarovaných studených neonů na Times Square. Dolů po Broadwayi.

Kolem partičky čtyř černošských kluků v odrbaném oblečení, s kulatými hlavami a vyholenými pruhy ve vlasech, kteří vypadali rozmrzele, ale neškodně. Kolem podnikatelů a podnikatelek přezutých do sportovních bot. Kolem pouličních prodáváčů. Kolem dvojice německých či skandinávských turistů v nylonových sportovních soupravách s fotoaparáty Nikon na krku, kteří kroutili hlavami, až jim střapaté blond kšice poletovaly, rozhlíželi se kolem sebe a ve tvářích se jim zračila otázka: Tak tohle je New York?

Kolem billboardů, na kterých svůdně pózovaly patnáctimetrové modelky a vnucovaly kolemjdoucím alkohol, džínsy a videa; kolem pornokina, ze kterého zaváněl pach lyzolu. Možná že na plátně zrovna účinkovala Shelly nebo Nicole - těžko říct, protože nápis na markýze nade dveřmi nehlásal nic víc, než že se právě promítají tři žhavé novinky.

"Jestlipak víš...", prohodila Rune a byla to její první slova od chvíle, kdy vykročili. Hlas se jí zadrhl. "Jestlipak víš, že Čtyřlístková bývala proslulou zábavní třídou? Sídliła tu všemožná divadla a revue. Na přelomu století. Už je to dávno."

"To jsem netušil."

"Times Square je mnohem novější."

Minuli obrovskou sochu ženy s křídly, v rozevláté róbě. Shlížela ze svých výšin na holuby a hrstku bezdomovců.

Koho má asi představovat?

Že by nějakou řeckou nebo římskou bohyni?

Rune si vzpomněla na Eurydiku, a to jí připomnělo Shelly. Taky je vězněm v podsvětí. Jenže jí nepřispěchá na pomoc žádný Orfeus s lyrou. Pro ni je jedinou hudbou skřípavý rap z kazetáku.

Když došli k Flatiron Building, zastavili se.

"Měla bych se vrátit domů," řekla Rune.

"Nestála bys o společnost?"

Zaváhala. "Nepotřebuju..."

"Neptal jsem se, jestli ji potřebuješ, ale jestli o ni stojíš."

Rune se zeptala: "Jaký je ten tvůj domeček?"

"Mrňavý a ošklivý. Ale je tam útulno."

"To by mi dneska bodlo."

"Musím ještě pomoci ostatním s papírováním, ale jestli chceš, můžeš tam na mě počkat. Dám ti klíče." Napsal na útržek papíru adresu a podal jí ho spolu s klíči.

Rune si obojí vzala. "Jen se cestou stavím doma pro pár drobností."

"Neměl bych se zdržet dýl jak hodinku. Jsi v pořádku?"

Rune chtěla prohodit nějaký bezstarostný vtípek, jak by se slušelo a patřilo na ostřílenou reportérku. Pak ale jenom zavrtěla hlavou a mdle se usmála. "Ne, nejsem."

Healy se sklonil a políbil ji. "Nechceš si vzít taxíka?"

"Radši se projdu." Když se obrátil k odchodu, oslovila ho: "Same..."

Zastavil se. Ale Rune vůbec nenapadlo, co dodat.

Na hausbótu Rune posbírala kazety, které natočila - nesestříhaný materiál k Blues o nešťastné pornohvězdě -, a uložila

je na poličku, ale koncept průvodního slova si strčila do kabely. Vyzkouší to na Samovi.

Řekne mu, ať jí dělá publikum, a přečte mu to nahlas.

Ale ne teď v noci.

Až ráno.

Bude to muset počkat na ráno.

Nakoukla do kabely a všimla si scénáře divadelní hry - toho, který ukradla v kanceláři Arthura Tuckera. Vytáhla ho a prolisovala. Kruci, úplně na něj zapomněla. Když už teď Tucker není podezřelý, měla by mu ho vrátit. Anonymně mu ho pošle poštou. Hodila scénář na stůl, vešla do ložnice a otevřela prádelník. Sbalila si s sebou sukni, tričko, blůzu, ponožky, spodní prádlo (tentokrát žádné disneyovské obrázky, holka, pěkně si vem tu nepohodlnou krajkovou soupravu).

Ještě přihodila zubní kartáček a kosmetiku a začala zhasínat světla.

V obýváku se zastavila u okna a prohlížela si osvětlené město.

Nicole...

Nicole a Shelly... Když se to tak vezme, nezemřela tragičtější smrtí Nicole? Rune ji litovala víc. Shelly byla chytřejší, nadanější, byla to umělkyně a vědomě riskovala. Dobrovolně se pohybovala na ostří nože. Sama si přece začala s Tommym. Zato Nicole žádný hazardér nebyla. Byla milá, a navzdory tomu, čím se živila, naivní. Pěstovala si nehty, souložila, snila o tom, že si otevře krámk s obuví, že se vdá za úspěšného podnikatele. Taký...

Něco tu voní.

Rune to poznání zasáhlo jako blesk z čistého nebe, ačkoli si vzápětí uvědomila, že tu vůni cítí už dlouho - od chvíle, kdy se na hausbót vrátila. Byla jí matně povědomá a bůhvíproč jí naháněla strach.

Jako když člověk znervózní z nasládlého chemického pachu a pak mu dojde, že takhle to bývá cítit u zubaře.

Že by čistící prostředek? Ne. Tak kolínská? Snad. Voňavka?

Rune zatápala ve vzpomínkách a ani za mák se jí nelíbilo, k jakému poznání se dobrala.

Santalové dřevo.

Takhle to vonělo u Tommyho Savorna!

Hlavou jí prolétlo: Mám utéct, anebo vytáhnout slzný plyn?

Střelhlbitě vyrazila ke vstupním dveřím.

Jenže Tommy tam doběhl dřív a zastoupil jí cestu. Když dveře zajišťoval západkou, ve tváři mu pohrával úsměv.

23

Rvala se s ním.

Oháněla se po něm koleny, lokty, pěstmi, zkoušela všechny chvaty, které si zapamatovala z kazety o sebeobraně.

Kdysi si ji pouštěla pořád dokolečka, protože se jí hrozně líbil instruktor, držitel černého pásu v taekwondu.

Ale nikam to nevedlo.

Tommy byl namol - Rune pochopila, proč ho Warren Hathaway kvůli toporné chůzi považoval za postaršího a proč tak funěl, když se za ním hnala od kina Růžová kočička.

Prosmýkla se mezi rukama, které se po ní sáply, popadla stojací lampu a praštila Tommyho tak silně, až mu svaly na paži zacukaly.

Nezabralo to - alkohol sice Tommyho připravil o koordinaci pohybů, ale taky ho obrnil proti bolesti. A tak Tommy jenom hekl, vyrazil jí lampu z ruky a udeřil ji předloktím přes tvář. Tvrdě dopadla na podlahu. Hmatala po slzném plynu, jenže Tommy to postřehl a odhodil jí kabelu na druhý konec kajuty.

"Ty kurvo!" Chňapl Rune za ohon, dovlékla ji k židli s rovným opěradlem, přimáčkla ji na sedák a omotal jí zápěstí a kotníky hnědým drátem, jaký se používá k domovním zvonkům.

"Ne!" svíjela se. Drát se jí zařezával do masa a hrozně to bolelo.

Tommy se odtáhl, zůstal klečet opodál, pohupoval se dopředu dozadu a prohlížel si ji. Měl umaštěné vlasy. Do droboučkových rýh na prstech se mu vpíla tmavorudá barva, takže vypadaly jako čínský krakelový porcelán, košili měl promáčenou potem a na džínách tmavé mapy.

Rune bylo jasné, že jsou od Nicoliny krve.

Vrhl na ni kosý pohled. "Byla dobrá?"

"Co po mně chceš?"

"Stálo to za to?"

"O čem to mluvíš?"

"O šoustání se Shelly. Bylas přece její milenka, ne? A Nicole jakbysmet." Díval se na ni rozostřeným pohledem.

"Muchlovala se s Nicole - viděl jsem ty filmy. A viděl jsem jí na ksichtě, jak si v tom rochnila! S tebou se jí to taky líbilo? A líbilo se to tobě?" Tommy zúžil oči a pak se tiše zeptal: "Budeš na to myslet, až budeš umírat?"

"Já ti Shelly nepřebrala. Vždyť jsem ji sotva znala. Jenom jsem..."

Otevřel tašku a vytáhl z ní dlouhý nůž. Dřevěná rukojeť byla posetá tmavými fleky. Ve druhé ruce držel ještě něco - videokazetu.

Podíval se na Runinu televizi a video, obojí zapnul a na čtvrtý pokus se mu podařilo zasunout kazetu dovnitř. Ozval se praskot, pak šum a obrazovka začala černobíle znít.

Díval se na televizi, ale spíš jen tak mimoděk, a přitom nezřetelným hlasem odřikával slova, která zněla jako jeho osobní zaklínadlo: "Podle mě je pornografie umění. Co je to vlastně umění? Tvorba. Vytváření něčeho, kde předtím nebylo nic.

A co pornografie předvádí? Šoustání. Akt stvoření." Hledal na videu rychlé přetáčení, ale bezúspěšně. Obrátil se zpátky k Rune. "Když jsem na tohle přišel, bylo to pro mě jako zázrak. Hotový náboženský zážitek. Když člověk o šoustání píše, není to opravdový. Ale ve filmech..., tam se nedá nic předstírat. Akt stvoření se ti odehrává přímo před očima. Do prdele, je to úžasný..."

"Ne, panebože, ne." Rune se při pohledu na obrazovku rozplakala.

Viděla: Nicole, jak visí na kuchyňské polici.

Nicole, jak se svíjí a marně uhýbá před svištěním bičem.

"...s filmy je to zkrátka jinačí. Umělec nemůže lhát. Prostě to nejde. Všechno se to skutečně děje. Máš počátek života přímo před sebou..."

Nicole, jak se očima doprošuje, možná pod roubkem i křičí.

Nicole, jak jí slzy rozmazávají líčidla a ta jí stékají po tvářích v hnědých a černých stružkách.

Nicole, jak křečovitě tiskne víčka, když k ní Tommy vykročil s nožem.

"...taky náboženský. Na počátku Bůh stvořil... Vidiš, stvořil. To je neuvěřitelná shoda okolností, nezdá se ti? Bůh a umělec. A v pornografii se to všechno spojuje..."

Nicole, jak umírá.

Rune už neovládla hysterický vzlykot.

Savorne sledoval nahrávku teskným, dychtivým pohledem.

"Hrozně jsem Shelly miloval," prohlásil. Jazyk se mu pletl. "Když mě opustila, jako bych umřel. Nemoh jsem uvěřit, že je nadobro pryč. Byl jsem úplně bezradnej. Ráno jsem se probudil a měl před sebou celý den bez ní, hodiny a hodiny bez ní. Nevěděl jsem, co si počít. Úplně mě to odrovnalo. Nejdřív jsem ji nenáviděl. Pak jsem pochopil, že jí přiskočilo. Že se zbláznila. A bylo mi jasné, že to není jenom její vina. Že za to můžou i další lidi - lidi jako Nicole. Jako ty. Lidi, co mi ji odloudili."

"Já ti ji neodloudila!"

Vůbec Runina slova nevnímal. Naaranžoval kameru, pak se zarazil. "Jsem utahanej. Jsem hrozně utahanej. Je to náročný. Lidi vůbec nechápou, jaká je to dřina. Je to jako pracovat na jatkách, chápeš? Vsadil bych se, že chlapy, co tam pracují, to taky po čase zmáhá. Ale nemůžou s tím praštit, protože je to jejich práce. Tak nějak si připadám i já." Rozsvítil reflektory a místnost zalil přívalem prudkého jasu. Rune vyjekla.

"Když umíráj," pronesl Tommy tiše, "vždycky umře i něco ve mně. Jenže to nikdo nechápe."

Podíval se na ni a dotkl se její tváře. Rune ucítila z jeho prstů kovový pach krve.

"Až umřeš, taky ve mně něco umře," prohlásil. "Umělec to musí podstoupit... Jednou večer..." Zřejmě se mu přetrhla nit myšlenek.

Posadil se, ruku položenou na malé kameře, a civěl na podlahu. Rune se zoufale pokoušela vyprostit. Drát byl sice tenký, ale nepovolil.

Tommy si konečně vzpomněl, o čem chtěl mluvit. "Pamatuju na jeden večer - žili jsme tenkrát v Pacific Grove. Kousek od pláže. Byl to podivnej večer. S filmama se nám dařilo, vydělávali jsme slušný prachy. Tehdy jsem režíroval. Dívali jsme se se Shelly na hrubý sestřih. Shelly obvykle rozrajcovalo, když se na sebe koukala, a skvěle jsme si pak zařádili. Jenže tenkrát ne. Obejmul jsem ji a ona nic. Mlčela jako zařezaná. Jenom se na mě tak divně koukala. Vypadala, jako by spatřila svého vlastního ducha. A krátce nato ode mě odešla.

Hodiny a hodiny jsem si nad tím lámal hlavu. Jak se tvářila, ten její výraz..." Upíral na Rune upřímný, hluboce zaujatý pohled. Prostě jako když chlap mluví o něčem veledůležitém. "A nakonec jsem to pochopil. Že sex a smrt jsou jedno a totéž."

Na chvíli se ponořil do vzpomínek, pak na Rune zase zaostřil zrak a vypadal skoro překvapeně, že ji vidí. Vylovil z tašky láhev vodky a zhluboka si přihnul. Usmál se: "Jdem na věc, jde se točit."

Zapnul kameru a namířil ji na Rune.

Ve žhavém světle reflektorů se potil, čůrky potu mu stékaly kolem očí, ale on se je ani neobtěžoval setřít.

Rune vzlykala.

Pohládl nůž. "Chci se s tebou pomilovat."

Přistoupil k ní a položil jí čepel na předloktí.

Přitlačil a krátce řízl. Rune vykřikla.

Další zářez, kratší. Pečlivě si výsledek prohlížel. Vytvořil kříž.

"Líbí se jim to," vysvětlil. "Zákazníkům. Potrpí si na takovýhle detaily."

Přiložil jí čepel k hrdlu.

"Chci se s tebou milovat. Chci se s tebou..."

První výstřel šel nízko a stranou. Zasáhl lampu.

Tommy se zmateně otočil a do očí se mu vkradla panika.

Druhý už šel blíž. Prosvístěl mu kolem hlavy jako včela, prorazil okno a zmizel kdesi pod tmavou hladinou Hudsonu.

Třetí a čtvrtý ho zasáhly do ramene a do hlavy. Tommy se zlomil v pase a zhroutil se na podlahu jako pytel mouky shozený z korby nákladáku.

Sam Healy ho nepřestával držet na mušce. Stěží popadal dech, ruka se služebním revolverem Smith & Wesson se mu třásla. Byl bílý jako stěna.

"Ježíšikriste, Same," vzlykla Rune. "Same..."

"Neudělal ti nic?"

Tommy se svalil Rune k nohám, hlavou jí spočíval na nártu. Snažila se zpod něj odtáhnout. Zpanikařeně ze sebe mezi vzlyky vyrazela: "Dej ho pryč! Sundej ho ze mě! Prosím tě, sundej ho!"

Healy Tommyho odkopl, ujistil se, že je mrtvý, a pak začal rozmotávat drát.
"Panebože, já jsem ale střelec na baterky." Pokoušel se vtipkovat, ale Rune slyšela, jak se mu chvěje hlas.
Když ji odvázel, zhroutila se mu do náruče.
Pořád dokolečka jí opakoval: "Už je to dobrý, už je to dobrý, už je to dobrý..."
"Chtěl mě zabít. Chtěl si to natočit. Chtěl se mnou udělat totéž co s Nicole."
Healy promluvil do vysílačky Motorola: "Dva-pět-pět centrále."
"Mluvte, dva-pět-pět."
"Mrtvý na hausbótu na řece Hudson u Christopher Street. Pošlete sem někoho z oddělení vražd, sanitku a patologa."
"Rozumím, dva-pět-pět. Jen ten jeden mrtvý? Žádní zranění?"
Healy se obrátil k Rune a zeptal se jí: "Není ti nic? Nepotřebuješ doktora?"
Ale Rune civěla na Tommyho tělo a otázku vůbec nevnímala.

Vypadalo to tam ohromně domácí.

Rune to překvapilo.

Probudila se v půl osmé. Trápil ji ošklivý sen, ale nebyl o Tommym ani o Shelly. Jenom se jí zdálo něco v tom stylu, co se člověku zdává, když se dost nepřípraví na zkoušku. Podobné sny mívala často.

Ale když spatřila, že vedle ní pochrupuje Sam, uklidnila se. Chvilí ho pozorovala, jak pravidelně oddechuje, jak se mu zvolna zdvíhá hrud', pak vylezla z postele a prošla se po domě.

Útulný předměstský domov.

Postavila na kávu a vložila toasty do opékače. Prohlížela si ubohý výběr jídla v ledničce - plátkovaný sýr, láhve piva.

Proč si proboha dává do lednice brambůrky?

Ne, takhle by to být nemělo. Jasně, ona taky jí, co jí zrovna přijde pod ruku, jenže Sam je chlap. A navíc policajt. Měl by se živit něčím vydatnějším než jen kukuřičnými lupínky a pivem. V mrazáku objevila tři štosy hotových jídel, každý jiný. Usoudila, že z nich Sam nejspíš odebírá zleva doprava, aby neměl dvakrát za sebou totéž.

Procházela se po nehezke žluté kuchyni. Na ledničce magnety na vzkazy ve tvaru obřích sedmikrásek a všude serepetičky z růžové umělé hmoty - odpadkové koše, odkapávače na nádobí, držáky na papírové utěrky. Plno fotografií Adama.

Rune si to všechno prohlížela, zatímco čekala, až se uvaří káva a opečou toasty.

Tak takovéhle to tedy je, být něčí manželkou?

Ne, takové je být Cheryl.

Bloumala přízemním domkem a přitom usrkávala kávu z bílého dětského hrníčku s obrázky krav.

Jeden pokoj byl zařízen jako pracovna. Vyjímala se v něm podivně prázdná místa, kde dřív asi stával nábytek. Vypadalo to, že se Cheryl činila; podle toho, co tu zbylo, si zřejmě nejlepší kusy zařízení odvezla.

V obýváku s huňatým bílým kobercem se Rune zastavila u knihovny. Paperbacková vydání bestsellerů, školní učebnice, knížky o bydlení. Likvidace výbušnin, Chemické zbraně. Miny s vějířovitým rozptylem - manipulace s nimi a taktiky.

Ta poslední byla značně ohmataná. Taky byla pokroucená vlhkem a Rune napadlo, jestli si ji Sam náhodou nečetl ve vaně. Improvizované výbušné systémy trůnily hned vedle Umění francouzské kuchyně.

Bylo snadné se do Sama Healyho zamilovat a užívat si s ním, ale Rune chápala, že být za něj vdaná asi není procházka růžovým sadem.

Vrátila se do kuchyně, sedla si ke stolu s poškrábanou umakartovou deskou a vyhlížela z okna na zadní dvorek.

Nicole...

Nicole, která se nechala zlákat falešným pozlátkem, penězi a září reflektorů. A kokainem. Panebože... Ty její natupírované vlasy, třpytivá líčidla, nebezpečné nehty, aerobikem zpevněná stehna...

Milá jednoduchá holka, která se prostě minula povoláním.

Shelly a Nicole.

Vášnivé sestřenice...

Ted' jsou obě po smrti.

Rune připadalo příšerné, jak zemřely. Přišlo by jí snesitelnější střetnout se se smrtí tváří v tvář, čelit jí se vztyčenou hlavou, nebo se jí dokonce vysmívat do očí, než se od ní nechat takhle zaskočit.

Chvilí všeho litovala - svého filmu, Shelly, Nicole.

Pornofilmy jsou podělanej kšeft, nenávidí je. Dost pofidérní postoj pro člověka, co chce točit dokumenty, ale čert to vem, prostě si nemohla pomoci.

Znovu na ni zaútočily výjevy z minulé noci. Tommyho tvář.

A Nicolina - to bylo ještě horší. Zkrvavené plátno. Krvavé pavučinky na Tommyho ruku. Žhnoucí reflektory, nehybné, děsivé oko kamery namířené na ni, Tommy, jak se k ní blíží, svist kulky, která mu prostřelila hlavu. Ruce se jí třáslly a všechno se v ní svíralo.

Ne, ne, ne...

Z vedlejšího pokoje se ozval ospalý hlas Sama Healyho a prolomil ten tíživý okamžik: "Rune, ještě je brzo. Pojď zpátky do postele."

"Už je načase vstávat. Připravila jsem snídani." Už už měla na jazyku "jako správná ženuška", ale proč mu v tuhle chvíli připomínat Cheryl? "Dneska doděláváme tu zakázku pro House O' Leather. Pamatuješ, jak jsem ti o ní vykládala? Za hodinu musím být v práci."

"Rune, pojď sem" zavolal Healy znovu. "Chci ti něco ukázat."

"Opekla jsem ti toast."

"Rune!"

Zaváhala, pak vešla do koupelny, učesala se a navoněla. Věděla, jak to s muži po ránu chodí.

24

Nechtěla, aby v jejím životě figurovalo násilí. Rozhodně si nepřála zemřít násilnou smrtí. Ale Shelly Lowe byla svým způsobem závislá.

Závislá na pocitu moci, kterým ji filmy, v nichž účinkovala, naplňovaly; závislá na tom neodbytném nutkání, které pravděpodobně pociťují všichni herci - nutkání odhalovat se (v Shellyině případě v obou smyslech toho slova) před publikem.

A stejně jako všichni závislí podstupovala Shelly riziko, že ji závislost jednou zahubí.

To riziko si uvědomovala a neuhýbala před ním. Střetla se s ním a prohrála. Polapena mezi uměním a chtíčem, mezi krásou a prodejným sexem přišla Shelly Lowe o život.

Na jejím prostém náhrobním kameni na malém hřbitůvku na newyorském Long Islandu je vytesán jediný řádek: "Žila jen pro umění." Trefný epitaf za nešťastnou pornohvězdu.

Zatmívačka.

Titulky.

"Co tomu říkáš?" zeptala se Rune Sama Healyho.

"Tos napsala ty?"

Rune přisvědčila. "Asi tak na stopadesátý pokus. Případá ti to dost vzletné?"

"Je to krásné," prohlásil Healy a objal ji. "Už to může jít do televize?"

"Ani zdaleka ne," rozesmála se Rune. "Musím najít profesionálního spíkra, aby mi ten komentář namluvil, pak strávít asi tak tři neděle ve střizně a sestříhat z deseti hodin obrazového materiálu osmadvacet minut. Natáčení bylo zábava. Teď přijde tvrdá práce... Hele, Same, něco mě napadlo. Natočil už někdy někdo dokument o pyrotechnické jednotce?"

Políbil ji na krk. "Co kdybys zavolala do práce, že jsi nemocná? Mohli bysme si o tom popovídat."

Letmo mu polibek oplatila, pak se skulila z postele. "Už takhle jsem si to u Larryho s Bobem pěkně polepila. Onehdy ráno jsem zapomněla koupit čerstvé croissanty."

"Takže vy momentálně točíte pro House O' Leather? Ta firma se tak doopravdy jmenuje?"

"Já dělám jenom reklamu. Za mizerný vkus klientů neodpovídám."

Dopila kávu. Vycítila, že ji Healy pozoruje.

Tedy spíš ji hlтал očima.

Ba ne, bylo to ještě horší, upíral na ni rozněšený pohled, jak to tak chlapi občas dělávají, když je ovládne pocit, který mylně považují za lásku, i když většinou jde jenom o chuť na sex, pocit provinění nebo nejistotu. Z takových pohledů by se člověk udusil.

"Už musím jít," prohlásila. Vykročila ke dveřím a cestou Healyho ještě obdařila koketním úsměvem, který na chlapy, co mají plačtivou opici nebo jsou zamilovaní, obvykle funguje jako studená sprcha.

"Počkej," zarazil ji drsným tónem, kterým nezapřel policajta.

Nezastavím se, umínala si Rune. Hlavně si zachovat chladnou hlavu.

Hlavně si udržet odstup. Není proč spěchat.

"Rune."

Zastavila se.

Cestou ze dveří na něj mrknu, vyzývavě a prohnane.

"Pojď sem na chvíličku."

Mrkni na něj, holka. No tak.

Ale místo toho se k němu pomalu vrátila. Usoudila, že jí přece jen ještě troška času zbývá.

Jakmile Rune vkročila do kanceláře, vycítila, že se něco děje, a padlo na ni neblahé tušení. Pověsila si bundu na letitý věšák, ze kterého oprýskával lak, a rozhlédla se.

Co tady nehraje?

Tak předně, pošta se ještě pořád válela na podlaze. Obvykle ji Larry hned po příchodu odnesl na Cathyin - vlastně teď už Runin stůl a prošel si ji.

A vaříč na kávu, který Larry vždycky zapnul, jen co překročil práh, nebyl zapojený do zásuvky a nelinulo se z něj obvyklé nakysle připálené aroma.

A navíc tu byl Bob.

Bob je v kanceláři už ve tři čtvrtě na deset! Rune viděla jeho siluetu skrz dveře z matného prohýbaného skla.

Něco se děje a není to žádná maličkost.

Za dveřmi se pohybovaly dvě postavy, zdeformované skleněnou výplní.

Byl tam i Larry, ale na tom nic neobvyklého nebylo. Larry zásadně chodil brzo; bál se, že kdyby si včas nevyzvedl šeky od klientů, rozplynuly by se jako pára nad hrncem.

"Děvenka už dorazila." Ten hlas byl tichý, ale přesto ho bylo skrz dveře dobře slyšet.

Děvenka. Tenhle tón nevěstil nic dobrého.

"Fajn. Jdem si to s ní vyřídit."

Dveře se otevřely a Larry Rune pokynul: "Rune, mohla bys na minutku?"

Vešla do kanceláře. Larry i Bob vypadali utahaně a přešle.

Rune se v duchu rozpomínala na všechny prohřešky, kterých se poslední dobou dopustila. Vydaly by na sáhodlouhý seznam, ale většinou to byly samé prkotiny.

"Posad' se, Rune."

Posadila se.

Bob pohlédl na Larryho a ten spustil: "Volal nám klient."

"Oběma nám volal," vmísil se do hovoru Bob. "V devět ráno."

"Pan Peněženka?"

Ti bídáci z postprodukčního studia určitě nedodali materiál včas.

"Kladla jsem těm chlapům v postprodukci na srdce, že to spěchá," hájila se Rune. "Vyhrožovala jsem jim. Svatosvatě mi slíbili, že..."

"Klient ten materiál dostal, Rune. Potíž je, že se mu nelíbí."

Chtějí mi vnutit nižší plat. Stoprocentně. House O' Leather jim vyplatí menší honorář, takže mají záminku, aby mi snížili plat.

Povzdechla si. "Co se mu nelíbí? To domino, že jo? Pro Kristovy rány, vždyť jsem to předělávala třikrát..."

Larry si nervózně pohrával s mincí. "Ne, řekl bych, že s dominem bylo všecko v pohodě. Sice tvrdil, že logo furt trošku ujíždí, ale to by prej přežil."

"Tak kde je chyba?" chtěla vědět Rune. "V prolínačkách? Vždyť jsem si na nich dala děsně záležet..."

"Jen jí ukaž, z čeho nebyli nadšený," obrátil se k Larrymu Bob.

Larry stiskl knoflík na přehrávači Sony. Na obrazovce naskočilo barevné upozornění o ochraně autorských práv.

Začalo odpočítávání od deseti a každou uplynulou vteřinu ohlásilo elektronické pípnutí.

Když zbývaly tři, obrazovka potemněla. A pak...

Rozetmívačka: Usměvavá dceruška, jak vykládá, že peněženky od House O' Leather jsou ručně vyráběny z nejkvalitnější kravské kůže a zpracovávány a barveny podle starých rodinných tradic.

Střih: Dělníci, jak vyrábějí peněženky a náprsní tašky.

Střih: Dcera, jak hledí náprsní tašku (model HL/141).

Prolínačka: Dramatický záběr na padající domina.

Střih: Dvě ženy, jak provozují na vodní posteli orální sex a přes ně běží závěrečné titulky k Vášnivým sestřenicím.

"A sakra," vypadlo z Rune.

Zatmívačka.

"Hodili nám to na hlavu, Rune," ozval se Larry. "Nezaplatí nám honorář ani náklady."

"Asi se mi tam něco nedopatřením přimíchalo..."

"Prej něco," utrousil Larry.

Bob si přisadil: "Takže jsme nejen přišli o zisk, ale navíc o bratru pětasedmdesát tisíc z vlastní kapsy."

"Do prdele!"

"Chápu, žeš to neudělala úmyslně," řekl Larry. "Z ničeho takového tě nepodezírám, ale stejně... Rune, jseš milá holka..."

"Mám padáka, co?"

Ani se neobtěžovali přikývnout.

"Radši by sis měla sbalit fidlátka a vypadnout."

"Přejem ti hodně štěstí," dodal Bob.

Nemyslel to upřímně, to Rune poznala, ale stejně od něj bylo hezké, že vůbec vynaložil tu námahu.

Tohle přece ještě neznamená, že jsem k ničemu.

Rune se loudala po nábřeží Hudsonu a civěla na špinavě hnědé stíny natahující se přes zčeřenou hladinu. Na břehu postávali na jedné nožce raci a choulili se před kousavým ranním větrem.

Vždyť Einsteina taky vykopli ze školy, protože propadal z matematiky.

A Churchill musel odejít z vlády.

Nevzdali se a nakonec všem vytřeli zrak.

Rozdíl byl ovšem v tom, že dostali druhou šanci.

Kdežto ona má smůlu - žádný distributor nebude. A tudíž žádné peníze na střih, namluvení komentáře, titulky, zvukovou stopu...

Má hodiny a hodiny nesestříhaného materiálu, jehož hodnota spadne na nulu, jakmile se o smrt Shelly Lowe přestane zajímat veřejnost.

Vrátila se na hausbót, mrskla komentářem na poličku k nahaným kazetám a odkráčela do kuchyně.

Celé odpoledne proseděla na palubě, usrkávala bylinkový čaj a listovala knížkami. Bůhvíproč se nakonec začetla do staříckého výtisku Dantova Pekla.

Přemýšlela, proč se právě tenhle díl - a ne ten o očistci nebo o ráji - stal bestsellerem.

Přemýšlela o úrovních pekla, do kterých lidé sestupují.

Měla přitom na mysli hlavně Tommyho. Ale našli by se i další.

Danny Traub, který sice věnoval peníze na dobrou věc, ale stejně je parchant, co rád ubližuje ženám.

Michael Schmidt, který se považuje za Boha a kvůli úplné pitomosti vyběhl s dobrou herečkou.

Arthur Tucker, který si, jakmile Shelly umřela, přivlastnil její hru.

Rune přemítala, proč všechno přirozeně směřuje k úpadku, proč je cesta vzhůru, o kterou se pokoušela Shelly, o tolik těžší. Jako by temnota působila jakousi osudovou přitažlivostí.

Osudová přitažlivost temnoty, to se jí zalíbilo a hned si to poznamenala do sešítu. Jenom litovala, že nemá v jakém filmu ten obrat použít.

Kdyby Shelly nezemřela, dostala by se někdy z podsvětí jako Eurydika?

Rune si zdřímla a probudila se při západu slunce; oranžový kotouč se potápěl za plochou siluetu New Jersey a ten pohled aspoň trochu otupil hrany její sklíčenosti. Protáhla se, osprchovala a dala si k večeři sendvič se sýrem.

Pak z telefonní budky zavolala Samovi Healymu.

"Dostala jsem vyhazov." Všechno mu dopodrobna vyličila.

"Ale ne. To mě mrzí."

"Mě jenom mrzí, že to takhle neodvysílala televize," zažertovala. "Umíš si to představit? Vášnivě sestřenice v reklamním bloku v hlavním vysílacím čase? Panečku, to by byla bomba!"

"Nepotřebuješ peníze?"

"Ne, to je v pohodě. Víš ty, kolikrát už mě odněkud vyrazili? Mám pocit, že víckrát, než mě přijali. Zní to jako nesmysl, ale mně to tak připadá."

"Nechceš si někam vyrazit a zapít žal?"

"Dneska už něco mám," odmítla. "Necháme to na zítra."

"Tak jo. Zvu tě."

Když zavěsili, Rune vydolovala z kapsy hrst čtvrtáků a zavolala na informace o telefonních číslech.

Většinu mincí spotřebovala, aby našla taneční školu, kde jí slíbili, že z ní za jediný večer udělají přebornici v texaském twostepu.

Slib tak úplně nedodrželi. Chvilí jí trvalo, než je přesvědčila, že se opravdu nechce zapsat do hodin latinskoamerických tanců ani na speciální kurz podle Freda a Ginger.

Ale když lekce konečně začala, rychle pochytila taneční kroky a usoudila, že zbytek už zvládne i sama. Příští večer Healyho překvapila, když se objevila v sukni z rezného plátna a modré blůze.

"Vypadám jako strašák do zelí - už se v životě nebudu moct ukázat na jih od Bleecker Street. Doufám, že máš radost."

Zapadli zase do toho westernového klubu a několik hodin protancovali.

Healy byl z toho, co se naučila, úplně paf. Pak začal jakýsi nadšenec svolávat páry ke kovbojské čtverylce.

"Všeho moc škodí," prohlásila Rune. Sedli si ke stolu a pustili se do telecích žebírek.

V jedenáct zavítalo do klubu pár policistů, se kterými se Healy znal, a půl hodiny nato už bylo uvnitř tak nabito, že se radši všichni společně přesunuli do zapadáku na Greenwich Avenue. Rune čekala, že povedou řeči o zbraních, zabitých zločincích a kalužích krve, ale byli stejní jako kdokoli jiný, klábosili o starostovi, o vládě, o filmech.

Báječně se bavila a vůbec si neuvědomovala, že jsou to policajti, až do chvíle, kdy venku praskl výfuk nákladáku a třem z nich (Samovi ne) automaticky vyjela ruka k boku. Vzápětí jim došlo, že to byl jen nákladák, a nechali ruce zase sklesnout. Vůbec nepřerušili hovor, a své reakci se dokonce ani nezasmáli.

Jenže Rune to připomnělo Tommyho. Vzpomněla si na Nicole a večer jí rázem zhořkl. Byla ráda, když se mohla vrátit domů a zalézt do postele.

Příštího dne se nahlásila na úřadu práce na Šesté ulici, kde už znala většinu úředníků jménem. Nebyly tam dlouhé fronty, což považovala za signál, že ekonomika prosperuje. Všechno vyřídila ještě před obědem.

Během příštího týdne se třikrát sešla s Healym. Vycítila, že by se s ní rád vídal častěji, jenže měla na paměti máminy rady ohledně mužů zklamaných z předchozího vztahu. Příliš se zaplétat s někým takovým, a navíc o dost starším, jí nepřípadalo nejmoudřejší.

Ale stýskalo se jí po něm, a tak se v ní vzedmula vlna nadšení, když jí ve čtvrtek do telefonu navrhl: "Zítra mám volno, co kdybychom si zajeli..."

"Vyhodit něco do povětří?"

"Já chtěl navrhnout piknik."

"Bezva nápad! Strašně ráda bych vypadla z města. Všude to smrdí jak v kanále a podle předpovědi má být šestatřicet stupňů. Jediná potíž je, že mám interview v restauraci."

"Ty točíš film o restauraci?" podivil se.

"Ucházím se o místo servírky, Same."

"Tak to o den odlož. Vypadnem z města,"

"Když jinak nedáš..."

"Zítra se domluvíme co a jak."

"Ještě jsem neřekla že jo." "Takže zítra."

Zavěsil.

"Jo," řekla Rune.

Kent je malé městečko v okrese Putnam, sedmašedesát mil severně od New Yorku, nedaleko hranice s Connecticutem. Má tři tisíce sedm set obyvatel.

Od dob, kdy v roce 1798 vzniklo, se moc nezměnilo. Na dojíždění za prací do New Yorku, Albany nebo Hartfordu je odtud příliš daleko, ačkoli z takového Poughkeepsie se taky jezdí pracovat až do Vassaru.

Starousedlíci žijí hlavně z farmaření, turistiky a běžných pilířů maloměstské ekonomiky: pojišťovnictví, obchodu s realitami, stavebnictví.

Turistické brožurky Kent obvykle pomíjejí. Mobil Guide dal několik hvězdiček motelu u Mezistátní, jinak se zmínil jen o muzeu farmářství a každoročním jarním festivalu květin.

Je to zkrátka poklidné místo.

Kousek za městečkem, asi míli za posledním ze sedmi protestantských kostelů, se nachází opuštěný lom. Obrovský areál plní hned dva účely - o sobotách večer sem chodí omladina randit a popíjet pivo; přes den funguje jako neoficiální střelnice. V ono odpoledne stáli u prohnité dřevěné desky sloužící jako stůl na odkládání pušek, nábojů, terčů a náhradních zásobníků tři muži.

Všichni zaujímali palebné pozice uznávané Národní střeleckou asociací - pravou nohu vzadu, chodidlo rovnoběžně s terčem, levou vpředu tak, aby mířila k terči špičkou. Byli vysocí, s nakrátko ostříhanými, pečlivě ulízanými vlasy. Dva byli prošeďavělí a hubení. Třetí, mladší a černovlasý, měl pivní pupek, i když nohy měl štíhlé a ramena široká.

Navzájem se podobali i oblečením: světlé boty, lehké kalhoty (dvoje běžové, jedny šedé), košile s krátkými rukávy a kravaty přichycené sponkami. Tomu tělnatému vykukovalo z kapsičky umělohmotné pouzdro na pera a tužky.

Všichni si chránili oči střeleckými brýlemi se žlutými skly ve tvaru slzy, vyrobenými z materiálu odolného proti nárazu. V uších měli ucpávky v tělové barvě. Bricháč a jeden hubeňour zrovna vyprázdnil zásobníky svých kalašnikovů do papírových terčů v pětáctyřicetimetrové vzdálenosti.

Odložili zbraně hlavněmi vzhůru a začali sbírat prázdné měděné nábojnice, aby si je přes víkend mohli zase naplnit.

Třetí držel ošklivý, neforemný izraelský uzi a v dvouvteřinových intervalech z něj pářil jeden výstřel za druhým. Na konci hlavně měl nasazen desetipalcový tlumič, takže výstřely zněly jako přidušený rachot sbíječky.

Všechny tři zbraně byly plně automatické, takže vlastnit je bylo v rozporu se státními i federálními zákony. Používání tlumiče by se dalo klasifikovat jako další přečin. Ti tři však v těchhle končinách jakživo nenarazili na žádného agenta FBI ani na nikoho z Úřadu pro alkohol, tabákové výrobky a zbraně, a tak se s automaty netajili o nic víc než se svými oblíbenými loveckými kulovnicemi ráže 30-06 nebo dvouhlavňovými remingtonkami.

Muž s uzi znovu pečlivě zamířil a vyprázdnil zásobník.

Vytáhl si ucpávky z uší a poručil: "Palbu stav," přestože druhí dva už dávno opřeli zbraně o dřevěný stůl. Byli tu sami, ale jakožto odchovanci a vyznavači střeleckých rituálů na podobných formalitách lpěli. Nejinak tomu bylo, když před hodinou přijeli - tentýž muž se rozhlédl po ostatních a přikázal: "Připravit na palebné čáře..., palte."

Na podobné obřady si zkrátka potrpěli.

Muž odložil uzi a vydal se posbírat terče. Když se vrátil ke střeleckým stanovištím, všichni tři sebrali zbraně, vyndali zásobníky, naprázdno zmáčkli kohoutky a pak zamířili zpátky k autu. Samopaly zmizely v kufru cadillaku El Dorado.

Cesta jim trvala pouhých deset minut. Zaparkovali na šterkové příjezdovce před bílým domem v koloniálním stylu, který si jeden z nich postavil za peníze vydělané pojišťovnictvím. Došli po kamenném chodníčku ke vchodu a vstoupili dovnitř. V prostorném pokoji s tmavozeleným koberecem a stěnami obloženými dřevem rozprostřeli na podlaze silnou plachtovinu, rozložili na ni zbraně a vytáhli opotřebované čistící soupravy. Místnost naplnil pach vazelíny.

Během půlminuty měli všechny zbraně rozebrané a pomocí vytěráků cidili vnitřky hlavní. Počínali si přímo láskyplně. Jeden z hubených, John - právě jemu dům patřil -, se podíval na hodinky, došel ke stolu a posadil se. Za sedm vteřin zazvonil telefon.

John ho zvedl. Když hovor vyřídil, vrátil se k ostatním a začal u svého kalašnikova promazávat řemen.

"To byl Gabriel?" zeptal se Harris, ten tmavovlasý s panděrem.

John přisvědčil.

"Už ví, co se stalo?"

"Ano, ví," přitakal John.

Do hovoru se vložil třetí muž, William: "Kdo se nám do toho vmíchal?"

"Zřejmě nějaký chlap, který šel po krku té holce, co se předváděla v hříšných filmech. Ta druhá bomba byla jeho práce. Policajti ho zabili."

"A novináři mu přičítají všechny výbuchy?" zeptal se William.

"Vypadá to tak. Domnívají se, že se tím snažil svůj zločin zamaskovat."

"Média," povzdychl si Harris. "Požehnání i prokletí."

John zase složil kalašnikova dohromady, naprázdno zmáčkl spoušť, pak zbraň zajistil a uložil do vitríny z růžového dřeva, kde už si hověl samopal Thompson, brokovnice "pumpa" Remington, kulovnice Enfield .303, samonabíjecí karabina M1 a opakováčka ráže 30-06.

"Co vy na to?"

Harris odpověděl: "Jestli dospějí k názoru, že je za těmi útoky někdo jiný, pak veškerá Gabrielova práce přijde nazmar... Ale na druhou stranu je to dobrá kouřová clona. Aspoň teď Gabriel není pod tlakem. Udělali jsme dobře, když jsme k druhé bombě vybrali pasáž o třetím andělovi."

William si proti světlu prohlížel vnitřek hlavně a pátral po zapomenutých smítkách střelného prachu. "Souhlasím s bratrem Harrisem. Teď s tím nesmíme přestat."

"Ne, nesmíme," přitakal John pomalu. Nalil do konvice vodu a připravil si kávu bez kofeinu. Stejně jako ostatní zastával přesvědčení, že kofein je hříšný povzbuzující prostředek. "Ale s tím, že je Gabriel v bezpečí, bych tak úplně nesouhlasil."

Policie ty ostatní výbuchy neuloží k ledu. Až dostane výsledky expertiz, zjistí, že je to práce různých lidí." Harris prohlásil: "Gabriel tam musí zůstat a dotáhnout to do konce. Když bude potřeba, bez váhání se obětuje." "Jenže to by dělat neměl," namítl John. "Je pro nás příliš cenný." "Tak co kdybychom to v New Yorku zabalili?" navrhl William. "Pošleme ho do Los Angeles. Do Hollywoodu. Od začátku jsem tvrdil, že bychom měli začít právě tam. V Kalifornii na rozdíl od Manhattanu Gabriela nikdo nezná." "To máš sice pravdu," řekl John, "ale stejně si myslím, že bychom napřed měli dokončit, co jsme začali." Mluvil tiše, jako by mu působilo utrpení vyjádřit nesouhlas. Jeho zdánlivá vlídnost však byla zavádějící. Harris s Williamem lovili kachny a vysokou s náruživou, dravou loveckou vášní. John ne. John sloužil u námořnictva ve Vietnamu a nikdy o svých válečných zážitcích nemluvil. Harris s Williamem věděli, že ti, kdo o zabíjení nejméně mluví, s ním obvykle mívají nejvíce osobních zkušeností. John prohlásil: "Ještě to v New Yorku nemůžeme vzdát." Pokrčil rameny. "Prostě mám ten pocit." William zachrchlal a odplivl si do látkového kapesníku. "Tak dobře. Co na to říká Gabriel?" Harris zaklapl závěr svého automatu. "Ten udělá, cokoli po něm budeme chtít." "Měl by jednat rychle." John nalil kávu do hrnků a podal je Williamovi a Harrisovi. "Taky že bude." William pokýval hlavou a pak se zeptal: "Co bude náš příští terč?" John vzhledl k nasvětlenému křížifixu nad stolem. "V takovýchhle chvílích občas cítím nesmírnou moc," poznamenal Harris. "Když se rozhoduje, kdo má žít a kdo zemřít." John se vrátil pohledem k druhým dvěma mužům. "Gabriel mi o někom pověděl. Připadá mi to jako zajímavý nápad." "Dobře, dáme na něj," souhlasil Harris. "Domluveno." "Modleme se za úspěch jeho poslání." A všichni tři muži, kteří tvořili radu starších Nové putnamské církve pentekostalistů Kristova zjevení, která byla jim samotným a pouze jim - známa jako Meč Ježíšův, pevně zavřeli oči, poklekli a začali se modlit. Modlili se tak procítěně, že přitom neslyšně pohybovali rty a do očí jim vstoupily slzy. Když se po deseti minutách zvedli, měli pocit, že načerpali novou sílu a prošli duchovní očistou. John zatelefonoval Gabrielovi, který čekal na jejich pokyny v té příšerné Sodomě.

Samův hlas zněl nějak divně. Rune netušila proč. Třeba zrovna stojí vedle dvou kil trhaviny C4 anebo vedle nášlapné miny. "Tak kam pojedem?" zeptala se. "K moři? Nebo někam do hor? Zoufale potřebuju čerstvý vzduch a divočinu. Skunky, jezevce, třeba i červy a hady. Kam vyrazíme?" Kolem telefonní budky se valily kolony aut. Bylo osm ráno, dopravní špička. "Víš, Rune..." Ale ale. Tenhle tón známe. "...něco mi do toho přišlo." Něco, no jasně. "A co? Musíš do práce?" Mlčení. Pak Healy začal: "Chci k tobě být upřímný..." Sakra. Tohle slovo z duše nenáviděla: upřímný. Bylo ze stejného soudku jako Posad' se, miláčku, po kterém následuje Musíme si o něčem promluvit. "Volala mi Cheryl," řekl Healy. Klid, svět se nezboží. Doufejme. "Stalo se něco? Není nic Adamovi?" "Ne. Nic se nestalo." Další odmlka. "Chce se se mnou sejít. Promluvit si... o naší situaci." Že by jí o mně pověděl? Rune zaplavil hřejivý, blažený pocit. S nadějí v hlase se zeptala: "Naší...?" "Mezi Cheryl a mnou," vysvětlil Healy. "Aha." Tak takhle to myslel. "Vím, že jsme si něco naplánovali, ale připadalo mi, že bych měl... Chci s tebou jednat na rovinu." "Hele, to je v pohodě," nutila se Rune do lehkého tónu. Nezeptám se, umiňovala si. Za nic na světě se nezeptám... Kam půjdou a co budou dělat, je jejich věc. Já se nezeptám. Vyhrkla: "Zůstanete spolu přes noc?" Krucinál, ne, ne, ne... "Promiň, do toho mi nic není." "Ne, nezůstaneme. Ani spolu nepůjdeme na oběd nebo tak," rozesmál se. "Jenom si popovídáme. Na neutrální půdě." Promluví si o svojí situaci? Ta mrcha mu dala kvinde. To není situace; to je válečný stav. "Doufám, že se vám povede všechno vyřešit," pronesla, jak nejzdvořileji to šlo. Úsměv od ucha k uchu. Že bych ale na sebe měla být pyšná! "Zítřka ti zavolám," slíbil Healy.

"Nemám telefon, copak jsi zapomněl?"

"Tak zavoláš ty mně?"

"Jo."

"Ani nezníš moc naštvane..."

Že ne? Tak to se budu muset víc snažit.

"...ale nejspíš naštvaná jsi. Hele, Rune, mám tě moc rád. Nechtěl jsem ti lhát."

"Chtěls být upřímný, já vím, Same, a vážím si toho. Upřímnost je hrozně důležitá."

Zavěsili.

"K čertu s upřímností," ulevila si Rune nahlas.

Měl mi nestoudně lhát. Namluvit mi, že ho zavolali k bombě. Že jde na operaci žlučníku. Že sehnal lístky na zápas Mets a chce tam vzít Adama.

Chvilí zůstala stát v budce a zírala na graffiti nastříkané na skleněných stěnách. Kolem profířela motorka a řidič na ni křikl: "Nechceš se projet?", ale přitom na své hondě ani nezpomalil.

Z čela se jí finuly stružky potu. Otfela si je a vykročila na západ, směrem k řece. Šlápla do rozteklého asfaltu, který jí málem vyzul botu. Když podrážku odtrhla, visely z ní lepkavé černé třísně. Povzdechla si, sedla si na obrubník a otírala z boty, co se dalo.

Hrozně se těšila na piknik. Na pláži. Nebo v horách.

Měl mi napovídat, že ho bolí hlava. Nebo že dostal střešní chřipku. Promluví si o svojí situaci...

Pošli ji někam, Healy, pomyslela si Rune. Není pro tebe dost dobrá. Ale tušila, jak to dopadne.

Healy se ke své ženušce vrátí.

Je to jasné jak facka. Vráti se k Cheryl a těm jejím umělohmotným sedmikráskám. K Cheryl s bílými hedvábnými blůzkami a mohutným poprsím. K Cheryl s jejím "Miláčku, dneska vařím dušený lilek a na večeri přijdou Andersenovi". K Cheryl, která je nejspíš docela fajn ženská, co ho opustila jen proto, že odmítl její slzavé a zcela pochopitelné prosby, aby odešel od pyrotechniků.

Nepochybně je hodná, milá, laskavá. Skvělá máma.

Jak já ji nenávidím!

Odvolala přijímací pohovor v restauraci, protože si myslela, že pojedou na pláž. Nemá peníze na dokončení svého filmu. Bude celý parný srpnový víkend trčet ve vylidněném New Yorku. A její jediný milenec se zatím bude mukat s manželkou.

Trhni si nohou, Same...

Vzhlédla a ve výloze před sebou spatřila zažloutlý pokroucený inzerát, ve kterém registrovaný daňový poradce nabízel, že pomůže s daňovým přiznáním.

Usmála se. "Díky za inspiraci."

Vstala a celou cestu zpátky k telefonní budce za sebou nechávala černé asfaltové šlápoty.

Rune otevřela dveře a pustila do kajuty Warrena Hathawaye ověšeného plážovými taškami. Byl ve sportovním - kraťasy, tmavozelená rozhalenka, tenisky - a vypadal mnohem míň sucharsky než v obleku.

"Máš fakt šmrnc, Warrenne."

"Cože?"

"Sekne ti to. Prostě sluší."

"Aha, díky," rozesmál se.

"Co tomu říkáš?" Rune se zatočila dokolečka. Vzala si přes plavky minisukni a červené tílko.

"Taky ti to sekne. Co je to na té sukni? Električtí úhoři?"

Podívala se na klikatice, které se rozbíhaly z ještě větších klikatic.

"Je to z Jižní Ameriky. Řekla bych, že to budou přistávací dráhy pro vesmírné lodě."

"Aha, pro vesmírné lodě. Jasně."

Rune si přehodila přes rameno leopardí kabelu a zamkla dveře.

"Jsem hrozně rád, že ses mi ozvala," řekl Hathaway. "Taky jsem se ti chtěl připomenout. Dokonce jsem ti zkoušel volat do zaměstnání, ale řekli mi, že už tam nepracuješ a doma nemáš telefon. Báł jsem se, že se už nikdy neuvídíme."

Rozhodně mu neminila vyslepičit, že zrovna dostala košem. A dokud v sobě Hathaway nebude mít pár skleniček, radši pomlčí i o tom, že potřebuje sehnat peníze na svůj film - co že to minule sliboval, že jí poradí? A tak jenom prohodila:

"Chtělo se mi vypadnout na čerstvý vzduch. Nenapadlo mě, že mě vyvezeš na výlet až na Fire Island. Ty tam máš chatu?"

Šli po nábřeží k jeho autu.

"Kéž by. Dělim se o ni s lidmi z práce. Když ses zmínila, že by sis ráda vyjela z města, napadlo mě, že bych tě mohl vzít právě tam."

"Ještě nikdy jsem na Fire Islandu nebyla. Proč se tak vůbec jmenuje, nevíš? Ohňový ostrov..."

Hathaway pokrčil rameny. "Nemám ponětí. Ale zjistím to a řeknu ti."

Soustředěně se zamračil, jako by si ten úkol vštěpoval do paměti.

Rune si pomyslela, že na něm bude muset ještě pořádně zapracovat, aby se odvázel, jak mu radí i vlastní máma.

Naložili tašky do kufru auta a nasedli.

"Zapni si pás," poručil jí.

"Podle rozkazu."

Nastartoval, najel na dálnici a zamířil na jih.

Rune ani nemusela to téma nakousnout sama. Než ujeli první kilometr, Hathaway prohodil: "Prohlížel jsem si kalkulace ohledně dokumentárních filmů. Vypadají docela povzbudivě. Není to žádný zlatý důl, ale vydělat se dá. Jestli budeš chtít, popovídáme si o tom a probereme detaily."

"Tak jo."

Dal blinkr, svědomitě ve zpětném zrcátku zkontroloval provoz za sebou, a teprve pak opatrně přešel do vedlejšího pruhu.

Dvě hodiny nato vystoupili z trajektu a vydali se po chodníku zaneseném navátým pískem k letnímu domku na půl cestě mezi Kismetem a Oceán Beach na Fire Islandu. Byl to laciný slepenec ze skla a hrubě opracovaného zašlého dřeva pokrytého tak tlustou vrstvou ochranného nátěru, že se pod ní suky a léta na borovicových fošnách skoro ztrácely. Když se Warrenovi konečně povedlo otevřít - zasekl se mu klíč v zámku -, Rune se neubránila pocitu zklamání. Okna byla ušmudlaná. Všechno pokrýval nános písku a soli. Pach lyzolu sváděl boj s nakyslým aromátem plísní. Romantická pláž, jenže všivý barák a účetní...

Tak ti teda pěkně děkuju, Same!

Ale co, mohlo by být i hůř. Přinejmenším je to zazobaný účetní a zřejmě se nechá přemluvit, aby investoval do jejího filmu.

A kromě toho žhne zlaté slunce, v tašce mají plechovky budweiseru, brambůrky a sušenky a jen pár kroků odtud šplouchá neklidný Atlantik.

Co víc si přát?

Arthur Tucker, který na sobě momentálně neměl oblek, ale starou flanelovou košili, kalhoty a boty s gumovou podrážkou, se v taxíku předklonil a poručil řidiči, ať zpomalí.

Křižovali tam a zpátky po West Sidě Highway.

"Co vlastně hledáme?" zeptal se taxikář se silným cizím přízvukem.

"Hausbót."

"Děláte si srandu."

"Zpomalte... Tady zastavte," přikázal Tucker.

"Víte to jistě?" zapochyboval řidič. "Tady?"

Tucker neodpověděl. Chevrolet zabrzdil. Tucker vystoupil, vzal si ze sedadla těžkou plátěnou tašku a zaplatil taxikáři. Zdůraznil, že nechce účtenku - čím méně důkazů za sebou nechá, tím líp.

26

Harris přečetl: "To jsou ti, kteříž přišli z velikého soužení a vyprali roucha svá a vybělili je v krvi Beránkově."

John prstem sledoval text ve své ohmatané bibli. "A setřel Bůh všelikou slzu z očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více."

Oba dva, ještě spolu s Williamem, sborově pronesli: "Amen."

John upil limonády a označil, kde dočetli.

Jejich církev se obešla bez duchovních. Jelikož strašlivé a spravedlivé boží vůli podléhají všechny duše bez rozdílu (rozuměj všechny věřící, nehřešící, bílé duše), nebylo podle jejich mínění vysvěcených kněží zapotřebí. Kázání i bohoslužby se svěrovaly laickým členům. John byl jako kazatel nejoblíbenější.

Podíval se na hodinky a vyslal tázavý pohled ke druhým dvěma, kteří přikýkli. Pak zavolał meziměsto.

Po čtvrtém zazvonění volaný zvedl sluchátko.

"Tak jak to jde, Gabrieli...? Výborně, to moc rád slyším. Jsem tu s bratry Harrisem a Williamem. V duchu jsme s tebou... Uděláme všechno, oč nás požádáš." John poslouchal a přikyvoval. Povytáhl prošeďivělá obočí a obličej mu zbrunátněl vzrušením. "Můžeš mi nadiktovat číslo?"

Poznamenal si newyorský telefon.

Zavěsil a obrátil se k Harrisovi s Williamem. "Dostal skvělý nápad. Aby lidé uvěřili v naši existenci, rozhodl se, že vytvoří živoucí důkaz vůle boží." Podíval se na telefonní číslo a začal je vytáčet.

Když tu byla jeho žena, pokoj jako by se zmenšil.

Healymu připadalo, že vyrostla. Ale asi to bylo prostě jen tím, že se místnost vždycky zdá menší, když ji člověk sdílí s bývalou manželkou.

"Jak se máš?" optal se.

"Ujde to," odvětila Cheryl. "Co ty? Přibral jsi."

"Už se tolik nedřu."

"Už netrávíš tři večery týdně v posilovně?"

Neodpověděl a Cheryl to dál nerozváděla.

"Adam povídal, že máš milenku."

"Že je to milenka, bych netvrdil."

"Prý je mladá."

"Copak ty..." Ajaj. Pozor na jazyk.

"Vždyť nic neříkám. Nečekám, že budeš žít v celibátu."

"Jsme jenom kamarádi."

"Jo tak, kamarádi."

Cheryl měla na sobě růžové šaty. Připomínala mu hospodyňky z televizních reklam, usměvavé a nabitě energií. Chybělo jen, aby u kuchyňského stolu prosívala mouku. Štvalo ho, že na ní vůbec není vidět, že by jí jejich rozchod zlomil srdce. Tisnili se vedle sebe na gauči. Healy si umínil, že si musí pořídit víc nábytku. "Dáš si něco k pití?" zeptal se.

"Ne."

"Ještě jsem nedostal rozvodové papíry."

"Ještě jsem právníka nepověřila, aby je připravil."

"Myslel jsem, že na to pospícháš," podotkl.

"To právě nevím."

"Aha."

Slunce kreslilo na bílém koberci důvěrně známé obrazce. Vzpomněl si, jak ho spolu kupovali. Vybrali si plyšový, protože vypadal víc nůbl než hladký, a přitom byl levnější. Pamatoval si toho prodavače - černovlasý mladík ostříhaný na ježka, se srostlým obočím.

Pak si s Cheryl zašli do restaurace v Paramus Mail, a když se vrátili domů, pomilovali se. Na starém koberci.

Dneska si spolu hodinu povídali.

Healy si nebyl jist, kam to všechno směřuje. Ta debata mu připadala důvěrně známá, a přesto jiná. Už neměl pocit, že se musí bránit.

Nebyl zoufalý ani vykořeněný. Možná to bylo tím, že chodí s Rune, možná tím, že se váhy přehouply a teď to byl spíš jeho dům než jejich.

Jako obvykle každou chvíli zabředli do role protivníků. Panečku, znal to jak své boty: Hele, to ty, ne já... Kdybys něco řekl, mohla bych... To nebyla moje vina... Říkej si, co chceš, dobře víš, že to není pravda... Pořád tatáž obehnaná písnička... To už snad radši časovanou bombu...

Ale tentokrát ani jeden z nich necítil potřebu jít tomu druhému po krku. Jakmile si odbyli neškodné špičkování, báječně si poklábosili.

Healy přinesl pivo a začali vzpomínat. Cheryl se rozpovídala o tom, jak jim jednou zavolał kamarád a oznámil, že k nim nedorazí s manželkou na domluvenou večeři, protože ho právě opustila, ale že prý klidně přijde zítra, jenom nedonese nic k jídlu, protože neumí vařit.

Healy zavzpomínal, jak jednou přišli domů a přistihli psa, jak trůní uprostřed jídelního stolu a čůrá na svícen.

A oba se rozesmáli, když si připomněli, jak jednou přespávali u Cherylinych rodičů a..., pamatuješ, na kulečnickovém stole v obýváku?

"Copak bych mohl zapomenout...?"

Pak se rozhostilo ticho. Zdálo se, že nadešel okamžik, kdy je třeba učinit rozhodnutí. Healy však nevěděl, jaké možnosti má na vybranou, a tak hrál o čas. Nechal to na Cheryl, jenže ta se taky nemohla rozhoupat. Seděla s rukama v klíně a vyhlížela oknem, které tisíckrát myla, na dvorek, který on tisíckrát sekal.

Konečně ze sebe Healy vysoukal: "Miláčku, víš, říkal jsem si..."

Vtom se rozdrnčel telefon.

Healy se polekal, že volá Rune.

Ale nebyla to ona.

"Same?" ozval se ve sluchátku operační důstojník z pyrotechnické jednotky. "Máme na krku další ostrou mrchu."

"Povídej."

"Volali ti parchanti z Meče Ježíšova. Nálož je v tašce na hausbótu na řece Hudson..."

"Na hausbótu? Kde?" Rozbušilo se mu srdce.

"Někde u Christopher Street."

"Tam bydlí moje kamarádka," vydechl.

"Cože? Ta holka, co byla tady u nás?"

"Jo."

"Hele, klídek. Vytyčili jsme mrtvou zónu a ta loď je prázdná. Není tam."

"Tak kde je?"

"Nevím, ale hausbót jsme prohledali."

"Co je to za bombu?"

"Jiná než ty předtím. Než nás pochůzkář zavolał, prohlédl si ji."

Vypadá to na kousek cé trojky nebo cé čtyřky s hromadou kuliček z kuličkových ložisek. Trhaviny není moc. Jen pár uncí."

"Takže má hlavně ublížit lidem." Kuličky nebo mince se k trhavině přidávají, aby výbuch způsobil co nejvíc zranění.

"Přesně tak."

"Může ji vyzvednout robot?"

"Ne. Je na palubě. A ta je moc úzká."

Healy si vybavil Runin hausbót. Bylo mu jasné, že pro bombu bude muset jít někdo z nich.

"Sakra, tak přes ni dejte ochranný kryt a nechte ji vybuchnout."

"Má to háček. Ta tvoje kamarádka o tom asi neví, ale kotví hned vedle nákladní lodi naložené pěti tisíci kubíky propanu. Kdyby výbuch tu loď zasáhl, v tu ránu nám chytí plamenem přinejmenším tři bloky ve West Side."

"Do prdele, tak tu loď nechte odvléct."

"Obvolal jsem to, ale trvalo by dvě hodiny, než by tam dopravili vlečný člun a připravili ji k odtažení. Je napojená na

sací pumpy na břehu. Hnout s tím zatraceným krámem není jen tak."

"Za jak dlouho to bouchne?"

"Za pětáctyřicet minut."

"Hned tam budu."

"Ještě něco, Same. Celé se mi to nějak nezdá."

"Co?"

"Ten Meč Ježíšův... Nebyl to žádný výhružný telefonát. Prostě poručili: „Pošlete pyrotechniky na hausbót na Hudsonu u Christopher Street.“ Jako by jim šlo hlavně o to, aby tam dostali někoho z naší jednotky."

"Proto myslíš, že je ta bomba namířená proti lidem?"

"Jo. Myslím, že je namířená proti nám."

"Přijedu," slíbil Healy a zavěsil.

Otočil se k Cheryl, která rozhovoru naslouchala. Čekal, že ho sežehne tím svým typickým podrážděným pohledem. Pohledem, kterým říkala "už je to tady zase". Kterým se zaštiťovala proti jeho paličatosti a sobectví. Ale ne, Cheryl vstala, až jí z klína sklouzla bílá kožená kabelka, došla k němu a objala ho.

"Dávej si pozor."

Samotného ho překvapilo, jak pevně ji sevřel v náruči.

V ochranné kombinéze se mu obtížně dýchalo.

Přešel po můstku na Runin hausbót. Snažil se nemyslet na svou předchozí zdejší návštěvu. Na to, jak se spolu milovali. Na plyšovou hračku, Persefonu, jak se kutálí na podlahu.

Přistoupil k tašce a nahlédl do ní.

Tak tohle nebude žádná sranda.

Byla to snad nejdůmyslnější bomba, jakou kdy viděl. Obsahovala infračervené čidlo, takže kdyby sáhl dovnitř, došlo by k explozi.

Měla mnohonásobně jištěné propojení - od zakrytého zdroje energie vedlo k rozbušce dvacet nebo třicet tenkých drátků. V případě klasického propojení jištěného dvěma drátky byla šance přestřihnout oba naráz, a tak bombu zneškodnit. Ale přestřihnout jich naráz takovýhle počet bylo zhora nemožné. Časový spínač byl digitální, takže se nedal mechanicky vyřadit z činnosti.

A jako by to nestačilo, uprostřed propojovacích drátků trůnil rtuťový pohybový spínač.

No to je báječné, pohybový spínač v bombě na hausbótu...

Healy popsal všechny podrobnosti operačnímu důstojníkovi, který se spolu s Rubínem a několika dalšími pyrotechniky krčil za hradbou pytlů s pískem na kraji mola. Rozhodli se, že jich sem pojede jen pár; kdyby vybuchla loď s propanem, zabilo by to všechny v okolí dvou bloků a nemohli si dovolit riskovat, že přijdou o celou jednotku.

"Ten pohybový spínač by se dal odstříhnout," řekl Healy. Ztěžka oddychoval. "Není jištěný dalšími drátky. Jenže kvůli přibližovacímu čidlu nemůžu do té tašky sáhnout, protože by to v tu ránu bouchlo."

"Jak moc je ten pohybový spínač citlivý?" zeptal se vysílačkou Rubin.

"Dost," odvětil Healy. "Vypadá to, že se sepne, jakmile se vychýlí tak o tři čtyři stupně."

"Nedala by se ta rtuť zmrazit?"

"Nemůžu do té tašky nic strčit. Nezapomínej na přibližovací čidlo."

"Aha."

"Budu ji muset pomaličku odtáhnout."

Healy si v duchu plánoval postup. Dotáhne bombu k mezeře v zábradlí, odkud vede můstek na břeh. To půjde; paluba je relativně rovná.

Pak ji ale bude muset zvednout a přenést přes můstek k vozu s ochrannou nádobou, který parkoval na molu, tři metry od hausbótu.

Budou to nejdelší tři metry v mém životě... Podíval se na časový spínač. Zbývalo sedmáct minut.

"Potřebuju olej."

"Jaký?" zeptal se Rubin.

"To je fuk."

"Vydrž..."

Patnáct minut.

Lekl se, když se vedle něj zničehonic vynořil Rubin s plechovkou oleje.

Healy pokýval hlavou na znamení díky - Rubin si s sebou nevzal vysílačku - a polil olejem palubu hausbótu, aby minimalizoval tření, až bombu potáhne. Odhodil plechovku a s nejvyšší opatrností uchopil roh plátěné tašky. Myslel na Adama, myslel na Cheryl, myslel na Rune.

Začal k sobě tašku přitahovat.

Rune sledovala, jak Warren Hathaway kráčí po cestičce k pláži, kde se slunila na rozprostřené osušce.

"Obvolal jsem pár investorů. Poslechni si, co jsem vymyslel. Není to žádný zázrak, ale vzhledem k tomu, že ještě nemáš jako filmařka jméno, snad budeš spokojená."

Věc se měla následovně: Warren Hathaway jí půjčí peníze na střih a postprodukcí. Bude to hotovostní půjčka s pouhým osmiprocentním úrokem. "Běžná sazba je dvanáct," prohlásil, "ale že jsi kamarádka..."

Objala ho.

"Šel bych ještě níž, ale daňový úřad úroky z půjček hlídá jako ostříž."

Vždyť já bych brala cokoli...

Vysvětlil jí, že se pustí do společného podnikání typu joint venture - Rune se rozhihňala, protože ten výraz slyšela poprvé v životě. Když zase zvažněla, Warren jí objasnil, že on na sebe vezme náklady spojené s hledáním distributora a ona se s ním pak rozdělí o zisk.

Jí připadne osmdesát procent, jemu dvacet. Vyhovuje jí to?

"Aby ne. To zní jako doopravdický, seriózní obchod."

"Tak já to jdu ještě obvolat."

Odebral se do domku a Rune na široké pláži osaměla. Podřimovala, přemýšlela o Samovi Healym a o svém filmu, pak si znovu zdřímala, a když se probudila, snažila se vypudit myšlenky na Sama Healyho z hlavy. Poslouchala, jak se vlny tříští o břeh a nad hlavou jí skřehotají racci. Ty zvuky ji znovu uklábaly do spánku.

Za hodinu ji probudila palčivá bolest.

Podívala se na své ruce.

Ale ne...

Mám tmavé vlasy a snědou pleť a napatlala jsem se centimetrovou vrstvou krému. Přece jsem se nemohla takhle spálit. Ale cítila, jak se jí na zádech nalévají puchýře - byl to nepříjemný, svědivý, vlhký pocit.

Mátozně se posadila. Točila se jí hlava. Přehodila si přes ramena ručník a zamířila k domu.

Mohla by požádat Warrena, aby ji namazal solarcainem, ale bála se, že jeden dotek by mohl vést k dalším... Je sice milý a ona by s gustem nechala Sama Healyho aspoň trochu žárlit, jenže když jí Warren pomáhá s financováním filmu, nechtělo se jí do věci zatahovat sex. Jejich vztah by měl zůstat v ryze obchodní rovině.

Záda ji nehorázně svědila. Hopkala po rozpálené betonové verandě k domu.

Warren se uvnitř prohraboval v plátěné sportovní tašce.

"Doufám, že tam máš solarcain nebo něco podobného," řekla Rune. "Jsem uvařená jako rak."

"Neboj, dám tě do pořádku."

Rozhlédla se. "Nebrať jsi s sebou ty tašky dvě?"

"Jo," odpověděl nevzrušeně, "tu druhou jsem nechal u tebe na hausbótu."

"Ale ne, to je směla."

"Nechal jsem ji tam schválně." Dál se soustředěně přehraboval uvnitř.

"A proč?"

"Abych zaměstnal pyrotechniky."

Vytáhl červenou větrovku a pečlivě ji rozložil na rozviklaný stůl.

Uprostřed trůnil kus plastické trhaviny velký jako pěst a rozbuška.

27

Nedostala se dál než k proskleným dveřím.

Hathaway nevypadal na siláka, jenže zdání klamalo. Skočil po ní, stiskl jí zápěstí jako do svěráku a dovlekl ji do jedné z ložnic obložených dřevem. Vláčel ji stejně jako tehdy na molu. To on ji tenkrát sledoval, to on na ni zaútočil!

Surově ji srazil na zem. Nestačila ztlumit pád rukama, a bolestivě se udeřila hlavou o podlahu. Chvilí zůstala ležet jako omráčená, z očí jí vystřelovala bolest a propalovala se jí do lebky. Rozhoupal se jí žaludek.

"Warrene..."

"Gabrieli," opravil ji zvesela, jako by se právě seznámili někde v nedělní škole. Došel si pro tašku a trhavinu. Když se vracel a cestou usrkával ledový čaj, dodal: "Říkej mi Gabrieli."

"Meč Ježíšův...", zašeptala Rune. "Takže Meč Ježíšův opravdu existuje..."

"A vadí nám, že si všichni myslí, že je to jen výmysl nějakého úchylného vraha. Za což vděčíme tobě. Tobě a tomu tvému filmu."

"Co po mně chceš? Co mi chceš udělat?"

Hathaway začal z plátěné tašky vytahovat nářadí, dráty a krabičky.

"Pochop, nejsem tak naivní, abych si myslel, že je možné zlo a hříšnost úplně vymýt. Hříchy existují odjakživa a děvky jakbysmet. Ale naštěstí tu také byli a jsou ti, kdo proti nim bojují i za cenu obětování vlastního života." Upřeně ji pozoroval. Racionální tón jeho řeči byl stejně děsivý jako šílenství Tommyho Savorna. "Vlastně děláme cosi jako propagaci. Přinášíme lidem poselství. Co si s ním počnou, je jejich věc."

"Ty nejsi žádný svědek," vydechla Rune. "Tys tu první bombu sám nastražil."

"Když jsem odcházel z kina, zdržel mě nějaký muž. Oslovil mě 'bratře'. Měl laskavou tvář. Doufal jsem, že mu pomůžu, že ho přiměju, aby se kál a přijal Ježíše. I kdybychom při výbuchu oba zahynuli, dostal by se do království božího. To by bylo úžasné. Bohužel nehledal spásu, ale sháněl dvacet dolarů na drogy. Zrovna jsem se obracel k odchodu, když bomba vybuchla. Exploze mu urvala hlavu, ale to, co z jeho těla zbylo, mi zachránilo život. Tomu říkám ironie! Cesty boží jsou nevyzpytatelné - a nádherné!"

Ta zranění tehdy v jeho tváři - přinejmenším některá měl nepochybně na svědomí slzný plyn.

Taky jí došlo, že schválně lhal, že ten člověk v červené větrovce je postarší - chtěl od sebe odvrátit podezření. A nosil klobouk, aby zakryl plešku.

"Zahlédl jsem tě u toho kina," pokračoval. "S kamerou. Pochopil jsem, že k těm hříšníkům patříš. Chtěl jsem tě zabít. Ale pak mě napadlo, že bychom tě mohli využít." Opsal pohledem místnost. "A myslím, že je to dobrý nápad."

"Co se mnou chceš udělat?"

"Učinit z tebe živoucí důkaz vůle boží."

"Proč sis vybral zrovna mě? Já nemám s pornem nic společného."

"Natáčíš film o pornoherce. Idealizuješ ji..."

"To není pravda! Chci ukázat, co s ní ta práce udělala."

"Skončila, jak si zasloužila. Měla bys točit filmy o misionářích, o slávě boží..."

"Klidně ti ten film pustím! Vůbec není oslavný!"

Hathaway na ni pohlédl a usmál se. "Rune, všichni musíme přinášet oběti. Měla bys být hrdá na to, co se s tebou stane. Odhaduju, že noviny to budou přetřásat nejméně rok. Budeš slavná."

Posadil se na nízkou postel, rozložil kolem sebe součásti bomby a jednu po druhé je pozorně zkoumal.

Rune se stočila a zasunula špičky nohou pod postel.

"Ať tě ani nenapadne po mně skočit," varoval ji Hathaway. V ruce se mu objevila břitva, kterou si pamatovala z útoku na molu. "Mohl bych ti způsobit velkou bolest. Právě proto nosím červenou bundu protože občas musím lidem ubližovat. Někdy krvácejí."

Rune se zase natáhla.

Hathaway vmákl do plastické trhaviny bílou čepičku s rozbuškou a přitom konejšivým tónem pronesl: "Jsou to asi tři unce cé trojky."

Vzhlédl. "Normálně bych nezacházel do detailů, ale jelikož se mnou budeš na tomhle úkolu spolupracovat, aspoň zhruba ti řeknu, co tě čeká. Nebylo by fěr nechat tě bláhově doufat, že stačí vytáhnout drátky a počkat, až tě někdo zachrání." Ukázal jí černou umělohmotnou krabičku, do které trhavinu napěchoval. "Tohleto je náramně šikovná věcička. Funguje jako pohybový spínač. Je v ní tekutá rtuť."

Kdyby ses pokoušela vyndat rozbušku, dojde k explozi. Baterie je skrytá uvnitř, takže nemůžeš odpojit přívod energie." Zavedl drátky do další černé krabičky s nápadným ciferníkem. "A tady máme časový spínač. Je nastavován a poháněn elektronicky. Má jištěné propojení. Když drátek přerušíš, rozbuška zaregistruje pokles napětí a odpálí nálož." Pousmál se. "Bůh obdařil člověka úžasnou inteligencí, nezdá se ti?"

"Prosím..., udělám cokoli, co budeš chtít. Chceš, abych natočila film o Bohu? Udělám to."

Hathaway se na ni chvíli díval. "Viš, Rune, některé církve uznávají pokání za jakýchkoli okolností, ať hříšník jedná o své vlastní vůli, anebo pod nátlakem, třeba na mučidlech. Ale já ne," zavrtěl hlavou. "Tahle situace pro mě není zárukou, že to myslíš upřímně. Takže na tvoji prosbu odpovídám ne. Nechci, aby děvka jako ty točila film o Bohu."

"Ne?" vypěnila Rune. "A co si myslíš o sobě? Že jsi dobrý křesťan? Kecy. Jsi sprostý vrah. Tím to hasne."

Hathaway k ní zvedl oči. V prstech držel drátek. "Jen si nadávej, co hrdlo ráčí. Bůh dobře ví, kdo jsou jeho věrní."

Vstal. "Dáme se do toho." Položil propletenec krabiček a drátů na noční stolek a ten odtlačil doprostřed místnosti.

"Teď ti povím, co se stane." Z hlasu mu zaznívala hrdost. Zkoumavě si prohlížel strop a stěny. "Výbuch nejspíš zboří vnitřní zdi - jsou to jenom chatrné příčky - a zasvě vezme taky podlaha a střecha. Obvodové zdi jsou nosné, takže by měly vydržet. Nebude to žádný med, ocitnout se uvězněná mezi nimi s bombou."

Podřekl. "Podlaha je ze dřeva. S tím jsem nepočítal." Zklamaně potřásl hlavou. "S třískami bude problém. A taky s ohněm. Ale neztrácej naději. Takže... To množství trhaviny stačí k tomu, aby tě zabilo. Řekl bych, že existuje asi dvacetiprocentní pravděpodobnost, že přijdeš o život rovnou při výbuchu. Proto bych ti doporučoval, abys popadla matrace a peřiny a schovala se pod ně...", rozhlédl se, "...tamhle do rohu. Exploze tě odmrští do obýváku. Není snadné předvídat, co přesně s tebou udělá, ale můžu ti zaručit, že natrvalo ohluchneš a oslepneš. Při explozi cé trojky vznikají jedovaté výpary. Takže i kdyby tě neoslepil výbuch, postará se o to kouř. Asi přijdeš o ruku nebo o nohu. Výpary ti nejspíš popálí plíce. Těžko předvídat, co všechno se stane. Jak už jsem říkal, problematické budou třísky. V devatenáctém století právě ony zabily většinu námořníků v námořních bitvách - třísky, ne dělové koule. Vědělas to?"

"Proč to všechno děláš? O co ti jde?"

"Chci, abys o nás všem pověděla. Lidé uvěří v naši existenci a dostanou strach. Ty budeš moci žít dál, díky božímu milosrdenství a lidské dobročinnosti. I když samozřejmě není vyloučeno, že výbuch nepřežiješ. Dokonce si můžeš zvolit smrt i dobrovolně. Stačí, když to zvedneš," ukázal na bombu. "Ale doufám, že to neuděláš. Doufám, že si uvědomuješ, jak dobrý skutek můžeš vykonat, jaké poselství můžeš předat našemu mrzkému, hříšnému světu."

"Vím, kdo jsi. Můžu to říct..."

"Viš, že jsem Warren Hathaway, což pochopitelně není moje pravé jméno. A jak na mě budeš moct ukázat při předváděčce, když budeš slepá?" vysmál se jí. Pak kývl hlavou směrem k bombě a prohlásil: "Zbývá třicet minut. Kéž ti Bůh odpustí."

Rune na něj němě civěla.

Usmál se a vyšel z domu. Slyšela, jak zatlouká dveře šesti hřebíky.

Pak se rozhostilo ticho. Chvilíčku nato v černé krabičce cvaklo a rozsvítlo se červené světýlko. Ručička hodin se dala do pohybu.

Rune doběhla k oknu a rozmáchla se pěstí, aby ho rozbila.

Vtom však okno zčernalo. Rune tiše zaúpěla - Hathaway přes něj začal přitloukat kus silné překližky.

"Ne, proboha, ne," vzlykala Rune v hrůze, že mohutné údery kladiva odpálí nálož.

Deset minut.

Sam Healy už dotáhl plátěnou tašku ke vstupu na můstek.

Zhluboka se nadechl. Zalétl pohledem k vozu s ochrannou nádobou.

Nejdleší tři metry...

"Tak co, kamaráde?" sondoval vysílačkou operační důstojník.

"Ještě nikdy mi nebylo líp," ucedil Healy.

"Nepospíchej. Máš habaděj času."

Zhluboka dýchal. Nádech, výdech. Nádech, výdech.

Sklonil se k plátěné tašce a s maximální opatrností ji zapnul na zip. Kdyby ji zvedl za uši, neudržel by ji v rovině. Bude ji muset oběma rukama podebrat zespoda.

Vycouval na můstek a poklekl na jedno koleno.

Nádech, výdech, nádech...

Jednou o něm kdosi prohlásil, že má nejkldnější ruce v celé pyrotechnické branži. No, teď je bude potřebovat.

Podělané pohybové spínače.

Shýbl se.

"Ježíšikriste," ozvalo se praskavě ve vysílače.

Healy strnul a ohlédl se ke břehu.

Operační důstojník, Rubin i ostatní pyrotechnici zuřivě gestikulovali a ukazovali na řeku. Healy se podíval, co se děje.

Do prdele! Po řece se rychlostí třiceti uzlů řítíl motorový člun, hnál se podél břehu a zanechával za sebou mohutnou rozvířenou brázdu. Řidič a jeho pasažérka, blondýnka se slunečními brýlemi, si všimli, jak pyrotechnici mávají rukama, a vesele jim mávání opláceli.

Za deset vteřin se zvířená vlna opře do hausbótu, rozhoupá ho a sepne pohybový spínač.

"Same, vypadni odtamtud! Uteč!"

Ale Healy jako opářený zíral na registrační číslo člunu. Poslední dvě číslice byly jednička a pětka.

Patnáct.

Kristepane...

"Uteč!"

Jenže Healy věděl, že by mu to bylo houby platné. V těžké ochranné kombinéze se utíkat nedá. A kromě toho ohnivý vír hořícího propanu stejně pohltí celý dok.

Vlna už byla pouhých šest metrů daleko.

Healy se shýbl, oběma rukama podebral tašku a vykročil po můstku.

Tři metry.

Došel do poloviny.

Už jen metr a půl.

"Hoď sebou, Same!"

Už jen dva kroky a bude na pevné zemi.

Nestačil to.

Vlna narazila do hausbótu v okamžiku, kdy se chystal došlápnout na dřevěné molo. A narazila do něj tak prudce, že se loď zhoupla, můstek se vyhákl a o kus popojel. Healy ztratil rovnováhu a s bombou v náručí začal přepadávat dopředu.

"Same!"

Hlavou mu blesklo: Já to mám spočítané, ale třeba kombinéza aspoň zadrží šrapnely. A tak se přetočil na bok, aby vlastním tělem odclonil tašku od lodě s propanem.

S žuchnutím dopadl na zem. Pevně stiskl víčka. Ještě ho napadlo, jestli to bude hodně bolet, a pak už jen čekal na smrt.

Teprve po chvíli mu došlo, že se nic neděje. A ještě déle trvalo, než si uvědomil, že slyší tlumenou hudbu.

Posadil se a ohlédl se k pytlům s pískem, za kterými se krčili ostatní pyrotechnici, ochromení šokem.

Pak rozepnul tašku a nakoukl dovnitř. Pohybový spínač uzavřel obvod. Ale neaktivoval rozbušku, nýbrž zapnul maličké rádio. Healy si sundal přilbu.

"Same, co to děláš?"

Nevnímal je.

Jo, to rádio hraje muziku. Nějakou příjemnou poslechovku. Cívil na něj, neschopen pohybu, naprosto vysílený. V přístroji zachrastilo.

Pak se ozval moderátor: "Posloucháte stanici WJES, která vám přináší tu nejlíbeznější křesťanskou hudbu na světě..."

Prohlédl si trhavinu. Stáhl si rukavici a kousíček uždibl. Přičichl k ní. Tu vůni znal jak své boty - ale ne díky pyrotechnickému výcviku.

Díky Adamovi. Nebyla to trhavina, ale prachobyčejná plastelína.

Rune nemámila čas zbytečnými pokusy dostat se ven. Klekla si a vylovila zpod postele to, čeho si všimla hned, jak ji sem Hathaway dovlekl.

Telefon.

Když se prve na posteli předklonila, nemínila se po Hathawayovi vrhnout. Zahlédla na podlaze starý černý telefonní přístroj s otáčivým ciferníkem. Nenápadně ho zakopla do tmy pod postelí.

Teď ho vytáhla a zvedla sluchátko. Ticho.

To ne!

Nefunguje. Sledovala pohledem šňůru. Hathaway ji vyrval ze zdi.

Podřepla a okousávala bužíрку, až zevnitř vykoukly čtyři tenké měděné drátky, taky v bužírkách - bílý, žlutý, modrý a zelený.

Dalších pět minut z nich titěrně barevné bužířky svlékala. Na zdi byla připevněna telefonní zásuvka se čtyřmi zdířkami.

Rune do nich strkala drátky v různém pořadí. Seděla na bobku, přikrčená, zkroucená, telefonní sluchátko zastrčené pod bradou.

Konečně při poslední možné kombinaci naskočil oznamovací tón. Ciferník na bombě ukazoval dvanáct minut do exploze. Vytřukala číslo tísňové linky. Jenže má to smysl? Je vůbec na Fire Islandu hasičská stanice? Navíc jim ani nedokáže říct, kde přesně je. Do prdele! Zavěsila a vytočila Healyho domácí číslo. Nikdo telefon nezvedal. Už tu chtěla sluchátkem praštit, ale pak se ovládla a opatrně zavěsila. Bůhvíproč jí připadalo, že má omezený počet pokusů, a nechtěla je zbůhdarma vyplýtvat. Tentokrát zavolala na policii a roztřeseným hlasem oznámila, že naléhavě potřebuje spojit s manhattanským šestým okrskem. Přepojili ji během neuvěřitelných pěti vteřin. "Potřebuju mluvit se Samem Healem z pyrotechnické jednotky. Jde o krajně naléhavou záležitost." Praskání, zaslechla, jak kdosi v ústředně vykládá vtip, pak zase praskot. "Pojďte to," poručil kdosi. Zase praskot. Pointa vtipu. Praskot, Prosím, prosím.. Konečně se ozval Healyho hlas. Operátor mu oznámil: "Centrála, dva-pět-pět. Mám pro vás hovor z pevné linky. Prý jde o naléhavou záležitost. Vezmete to?" "Jsem v terénu. Kdo volá a o co jde?" "Same!" vykřikla Rune. Ale Healy ji neslyšel.

28

"Řekněte mu, že volá Rune," křikla na operátora. "Honem!" Za chvíli se spojení zlepšilo, i když ve sluchátku praskalo dál. "Same!" křičela. "Zamknul mě v místnosti s bombou. Ten magor z Meče Ježíšova!" "Kde jsi?" "V nějakém baráku na Fire Islandu. Někde u Fair Harbor. Dal sem bombu!" Sedm minut. "Kde je ten chlap, co ji nastražil?" "Odešel. Je to Warren Hathaway, svědek toho prvního výbuchu. Asi se vrací trajektem do Bay Shore." "Dobře, pošlu za tebou vrtulník. Popiš mi ten dům." Poslechla. Healy na nesnesitelně dlouhých dvacet vteřin odešel od telefonu. "Fajn, tak co to tam máš za nadělení?" "Kus toho - jak se to jmenuje? - cé trojky. A časovač. Bouchne to asi za šest minut." "Prokristapána, Rune, okamžitě odtamtud..." "Zatloukl dveře i okna hřebíkama!" Kratičká odmlka. Že by zaslechla povzdech? Když znovu promluvil, jeho hlas byl uklidňující jako valium. "Nějak si s tím poradíme. Dobře poslouchej, ano?" "Co mám dělat?" "Popiš mi tu bombu." Rune mu zopakovala, co jí pověděl Hathaway. Když skončila, zdálo se jí, že hvízdá, ale možná to bylo jen šumem na lince. Pět minut. "Jak velká je ta místnost?" "Asi tak šestkrát čtyři metry." Odmlka. "Tak podívej, když se přemístíš co nejdál a přikryješ se matracemi a peřinami, máš šanci přežít." "Ale tvrdil, že ohluchnu a oslepnu." Mlčení. "No," vypravil ze sebe Healy nakonec, "vyloučit se to nedá." Čtyři minuty, dvacet vteřin. "Ale když se tu bombu pokusíš zneškodnit a ta přitom bouchne, stoprocentně tě to zabije." "Stejně to zkusím, Same. Jak? Řekni mi jak." Váhal. Konečně řekl: "V žádném případě nevytahuj rozbušku z trhaviny. Budeš muset přerušit přívod proudu. Nejdřív je ale potřeba přemostit propojení, aby se v obvodu zachovalo elektrické napětí a galvanometr nepoznal, žeš drát přestřihla." "Nechápu, o čem to mluvíš!" "Dobře poslouchej. Podívej se na tu bombu. Vedle baterie je určitě malá krabička." "Vidím ji. Je šedivá." "Se dvěma kovovými tyčinkami." "Jo." Healy vysvětloval: "Musíš vzít drátek s velice malým průměrem..." "Jak malým?" Rozbrečela se. "Promiň... Prostě hodně tenký drátek. Musíš jím tu krabičku propojit s hlavním přívodem proudu z baterie. Rozumíš mi?"

"Jo."

"Pak přestřihneš dráty k časovému spínači."

Tři minuty třicet.

"Dobře," přitakala.

"Najdi kousek drátu, sloupni z něj bužírku a omotej jeden pramínek - ne všechny, jenom jeden - kolem vývodu z té šedivé krabičky a druhý kolem vývodu z baterie. Pak přeruš všechny drátky, které vedou k časovému spínači."

"Dobře, jdu na to." Zírala na součástky. Pokoušela se představit si, co má udělat.

Healy ji upozornil: "Nezapomínej na pohybový spínač. Nesmíš tou bombou ani hnout."

Skrz slzy ze sebe vymáčkla: "Říká se tomu nástražný výbušný systém, Same. Ne bomba."

"Vrtulník už je na cestě. Policie si v Bay Shore počíná na ten trajekt. A taky pošleme lidi do Fair Harboru."

"Probůh, Same! Neměla bych se přece jen radši schovat pod tu matraci?"

Odmlčel se. V telefonu zapraštělo, jako by se mezi nimi přehnala boufka. Pak Healy řekl: "Ber i to, v co jen doufáš, jako skutečnost, dokud se to skutečností nestane."

Dvě minuty.

"Brzy na viděnou, Same."

Rune vyškubla telefon ze zdi. Pak z jednoho drátku - z toho bílého - okousala bužírku a omotala ho okolo obou vývodů, jak jí poradil Healy.

Devadesát vteřin.

Ted' přerušit přívodní drátky k časovému spínači. Shýbla se k bombě.

Cítila olejnatý pach trhaviny jen pár centimetrů od své tváře.

Vzala jeden z černých drátků mezi zuby a začala ho překusovat.

Plastickou trhavinu skrápěly její slzy.

Drát byl silnější, než čekala.

Padesát vteřin.

Ulomil se jí kousek zubu. Leknutí a bolest jí projely jako rána elektrickým proudem. Sykla.

Čtyřicet.

Třicet...

Drátek povolil.

Na ten druhý už nezbyvá čas. Říkal Healy, aby přerušila oba? Asi jo. Do prdele! Utekla od bomby, strhla z postele peřiny a matraci a lehla si do rohu na podlahu, jak jí doporučil Hathaway. Slepá a hluchá...

Třicet, dvacet devět, dvacet osm, dvacet sedm...

Modlila se k Bohu, který byl, jak doufala, na hony vzdálený tomu, k němuž se hlásil Meč Ježíšův.

Čtrnáct, třináct, dvanáct, jedenáct...

Rune se schoulila do klubíčka.

Warren Hathaway byl pyšný na svou preciznost. Když zrovna nesestrojoval bomby, skutečně pracoval jako účetní, i když nebyl registrovaným daňovým poradcem. Držet plnicí pero nebo tenký fix, který se nepropíjí, a vpisovat do kolonek čísla mu skýtalo téměř smyslnou rozkoš.

Měl tu přesnou, piplavou práci rád.

Taky se rád díval na výbuchy.

Když se okna domku neroztříštila v očekávaném přívalu střepů a písčité pláž se neotřásla mohutnou explozí, nitro se mu stáhlo zuřivostí. Nezaklel - něco takového by ho ani ve snu nenapadlo.

Místo toho sebral kladivo a vrátil se těch sto metrů zpátky k domu.

Rány Jobovy...

Bombu určitě sestrojil správně. V tomhle se vyznal. Zamáčkli rozbušku do trhaviny přesně tak hluboko, jak měl.

Trhavina C3 byla v dobrém stavu. Baterie nabitá.

To ta děvka mizerná mu jeho výtvar zničila!

Vstoupil na verandu a začal bušit kladivem do prken přitlučených přes dveře. Střefoval se co nejbliž k hřebíkům, aby je uvolnil, mohl pod ně vklínit konec kladiva a vypáčit je. Hřebíky s hlasitým, úpěnlivým skřípěním povolovaly.

Když páčil první, slyšel, jak se ta holka vyděšeně ptá, kdo je to.

Když páčil druhý, začala volat o pomoc. Někdy jsou beznadějně pitomé.

Ženské. Prokleté dívky!

Když vypáčil třetí, zavládlo ticho.

Zarazil se. Naslouchal. Ale neozývalo se vůbec nic.

Vypáčil zbývající hřebíky. Rozrazil dveře.

Rune stála uprostřed místnosti a vzdorně na něj hleděla. Prameny vlasů se jí potem přilepily k obličejí a v náhlém přívalu světla mžourala. Přejela si hřbetem ruky přes ústa a polkla. V druhé ruce svírala nohu od stolu nebo od židle. Hathawaye to rozesmálo; pak se zachmuřil a sjel pohledem ke stolku za ní. S profesionální zvědavostí si prohlížel bombu.

Přemostila přívod.

Zamračil se. "Tos zvládla sama? Jak jsi věděla...?"

Výhružně zvedla svůj improvizovaný kyj.

"Ty děvko!" osopil se na ni. "Copak si myslíš, že mě tímhle zastavíš?"

Vykročil k ní. Ale sotva udělal krok, zakopl o telefonní šňůru, kterou napjala přes dveře.

Tvrdě žuchl na zem. Stačil ztlumit dopad rukama, ale v zápěstí se mu přitom s hlasitým zapraštěním zlomila kůstka. Zařval bolestí a škrábal se na nohy. Rune ho vši silou praštila kyjem do ramene a prosmykla se kolem něj ke dveřím. Uštědřila mu pořádnou ránu Hathaway se znovu svalil na pochroumanou ruku a zavyl. Pokoušel se vstát, klečel na jednom kolenu a zdravou rukou šátral v kapse po břitvě. Nenávistně zíral na Rune, jako by byla vtělením samotného ďábla. Začal se zvedat. Rune neotálela. Rozmáchla se a hozená noha od stolu prosvištěla Hathawayovi nad hlavou. Poté se všechny výjevy slily v jediný proud. Rune vrhající se střemhlav otevřenými dveřmi ven. Hathawayův nemotorný zoufalý pokus zachytit ten kus dřeva, než zasáhne svůj cíl. A pak - když neuspěl - kaskádovitý záblesk a ohnivá koule, jak vržená noha zasáhla bombu a pohybový spínač odpálil plastickou trhavinu C3. Svět se roztrhl na kusy. Písek, třísky, rozbité zdivo, kouř, úlomky kovu - všechno strhl obrovský vír. Se zdmi měl Hathaway pravdu. Obvodové vydržely; odnesly to jen příčky, jejichž kusy svištěly vzduchem, jako by je vyrvala větrná smršť. Podlaha i veranda se o patnáct centimetrů propadly. Nepropukl požár, ale kouř byl dráždivý, přesně jak Hathaway předpovídal. Rune se choulila na zemi stočená do klubíčka, dokud se jí nestáhlo hrdlo a nezačala se dusit v záchvatu kašle. Pak se vyškrábala na kolena. Uši měla zalehlé, z očí se jí řinuly potoky slz. Aniž by se ohlédla do ložnice, po čtyřech se doplazila na pláž. Vykašlávala hořké chemické zplodiny. Na Fire Islandu bylo přes týden pusto prázdno, takže výbuch nikoho nepřilákal. Široko daleko nebylo ani živáčka. Rune se svalila do písku a překulila se na záda. Doufala, že hladina bude stoupat a stoupat, až ji pošimrá na chodidlech. V duchu moře popoháněla; bůhvíproč ji ovládlo naléhavé nutkání dotknout se vody. Možná podvědomě toužila po konejšivém dotyku něčeho pohyblivého, něčeho, co působí dojmem života. Když ji chladivá voda konečně polechtala, Rune pootevřela oči. Propátrávala obzor. Vrtulník! Spatřila, jak se blíží a klesá a za ním ještě jeden. A ještě nejmíň deset dalších! Všechny míří přímo k ní, chvátají jí na pomoc. Vzápětí se rozchechtala nepřičetným smíchem, který sice přes zalehlé uši neslyšela, ale který ji otrásal celým tělem - vrtulníky se jako mávnutím kouzelného proutku proměnily ve vypasené mořské racky, kteří se chystali nemotorně přistát v písku a jí si vůbec nevšímalí.

29

Následující týdně trávila Rune svůj volný čas o samotě. Úmyslně. Několikrát se sešla se Samem Healyem, ale radši udržovala jejich vztah v nezávazné rovině. A v profesionální. Celá záležitost měla totiž pokračování. Rune na policii vypověděla, že Hathaway krátce předtím, než ji v domku zamkl, někomu telefonoval. Možná někomu dalšímu z Meče Ježíšova. Státní policie hovor vystopovala a zahájila vyšetřování. Tři dny poté, co Gabriela rozmetala bomba, byli zatčeni tři církevní starší Meče Ježíšova. Kromě toho zbývalo dorešit tu věc s Arthurem Tuckerem. Rune po návratu na hausbót zjistila, že zatímco byla na Fire Islandu, někdo se jí na loď vloupal. Zpočátku nic nepostrádala, ale pak si všimla, že zmizel Shellyin scénář, který ukradla v Tuckerově kanceláři. A tak Tuckerovi zavolala a pohrozila mu, že ho udá na policii, protože si přivlastnil cizí hry. "Jak je libo," opáčil. "Jsou na nich vaše otisky a na policii leží hlášení, že se mi před týdnem někdo vloupal do kanceláře - podivnou shodou okolností krátce poté, co jste mě navštívila vy. Kromě toho nejsem nijak nadšený, že jste všude roztroubila, že jsem podezřelý. To by se dalo klasifikovat jako pomluva." Nakonec se dohodli na kompromisu - nikdo nebude nikoho žalovat, a jestli Tucker na hrách něco utrží, čtvrtinu věnuje newyorské Koalici proti AIDS. Pak se přihodilo něco zvláštního. Přišel ji navštívit Larry - ten Larry, který byl polovičkou L&R. "Hergot, ani telefon nemáš," remcal. "Ty seš ale případ." "Hele, Larry, pro tenhle týden už jsem si svůj příděl urážek vybrala." "Pitomej hausbót." "Dáš si něco k pití?" "Ne, jsem tu na otočku. Mimochodem, ten milostpán z House O' Leather je fakt pěkný hajzl - co ti mám povídat?" "O honorář jste ale přišli kvůli mně, Larry. Nemůžete mě přijmout zpátky." Bujarým řehotem nezapřel Australana. "To teda ne, kotě. Ale jeden známý mi dal echo, že PBS chystá cyklus věnovaný začínajícím dokumentaristům..." "Larry!" "No jo, doporučil jsem tě. Dokonce platěj. Ne moc - deset tisíc za film. Heleď, ale ne aby ses tam přihasila s nějakým amatérským šuntem."

Naškrábal jí jméno dotyčného. Vrhla se mu kolem krku a skoro se jí podařilo obejmout celý jeho mohutný trup. "Jseš celej zlatej."

"Jestli to zvoráš, tak se k tobě neznám. Jo, a před Bobem ani slovo. Udělal si takovou figurku s tvým jménem a večír co večír do ní bodá špendlíky..."

"Na takový australský dreky nevěřím!"

"Jestli máš pocit, že slovo drek patří k australskému folklóru, milá Rune, tak seš vedle jak ta jedle. Je z němčiny a znamená sračky. Měla bys na svých jazykových znalostech trochu zamakat."

Pět minut poté, co se za ním zavřely dveře, už Rune žhavila telefon.

Distributor projevil jen vlažný zájem, nic nesliboval, všehovšudy jí poradil, ať si podá žádost o grant, že se prý rozhodnou, jestli jí poskytnou finanční podporu.

"Žádost? Já už mám pohromadě hrubý materiál."

"Opravdu?" To na něj zřejmě udělalo dojem. "Všichni ostatní se sem hrnou s jednostránkovými nástiny."

Když mu za dva dny znovu zavolala, oznámil jí, že prodal Blues o nešťastné pornohvězdě stanici PBS. Odvysílají ho v září, v rámci cyklu o mladých filmových tvůrcích. Co nevidět může očekávat šek na postprodukční práce.

Do Runina života se vrátil Sam Healy a čím dál častěji zůstával na hausbótu přes noc. Nějakou dobu reptal, že to houpá, ale Rune vytušila, že problém tkví jinde - že Healy v hloubi duše zastává názor, že je vhodnější, aby žena docházela za mužem do jeho hnízdečka než naopak.

Občas se vídal s Cheryl. Nijak se s tím před Rune netajil - upřímnost, ta zpropadená upřímnost -, ale zdálo se, že ti dva při svých dostaveníčkách řeší jenom suchopárné maličkosti, jaké řešivají manželé před rozvodem. Milá Cheryl však ještě pořád nevyplnila rozvodové papíry a dvakrát, když Rune trávila u Healyho noc, zazvonil pozdě večer telefon a Healy třicet, čtyřicet minut s někým klábosil. Rune z hovorů nic neslyšela, ale vytušila, že si nevykládá s operátorem z policejní ústředny.

Adam si Rune oblíbil a radil se s ní, které rockové skupiny frčí a v jakém second-handu se dá sehnat oblečení, které má šmrnc.

("To je přece normálka, Same. Copak chceš, aby byl před ostatními za troubu?") Jednou si spolu zašli na zápas Mets - Healy sehnal lístky, ale sam nakonec jít nemohl, protože ho zavolali k budíku tikajícímu ve skřínce na nádraží. Rune s Adamem si báječně užili; když se Rune jeden mladík pokusil sbalit a lichočil jí, jakého má roztomilého brášku, Adam ho zpražil: "Takhle s mojí mámou nemluvte."

Skoro celou cestu domů se pak pochechtávali, jak ho to chudáka odrovnalo.

Jednou v neděli u ní Sam Healy zase zůstal přes noc. Díval se na baseball, zatímco Rune listovala Timesy, sbírala kuráž ukuchtit pořádnou snídani a rozvažovala, jak moc by bylo riskantní pokusit se o vafle. Vtom jí do oka padl jeden odstavec, a když si ho přečetla, prudce se posadila.

Healy se po ní podíval.

Ukázala na článek. "Je tu o tom chlapovi, co ho před několika dny, našli v kufru auta na letišti La Guardia."

"Myslíš toho mafíána?"

"Jo."

"No a co?" nechápal Healy.

"Podle patologa prý pitva prokázala, že byl mrtvý už týden."

Healy se vrátil k zápasu. "Yankeeové prohrají o sedm bodů a ty si děláš hlavu s mrtvým gangsterem."

"Ten patolog, co pitvu prováděl, se jmenuje Andy Llewellyn."

Ale Healy se úporně soustředil na to, aby týmu z Bronxu pomohl dohnat v osmém kole ztrátu.

"Musím na chvíli do města," řekla Rune. "Počkáš tu na mě?"

Dal jí pusu. "Určitě to zmáknou," prohlásil.

Nechápavě vykulila oči.

"Yankeeové," vysvětlil.

"Budu jim držet palce," slíbila Rune upřímně.

Ponořena v úvahách dlouho jen tak bloumala městem a ke svému překvapení se nakonec ocitla na Times Square. Vešla do starého dobrého bistra Nathan's Famous a poručila si kolu a kornout křupavých hranolků, které si vylepšila kysaným zelím, kečupem a hořčicí, a zápolila s nimi titěrným červeným napichovátkem, které dávali místo vidličky. Ještě ani nedojedla, když se zničehonic zvedla a odběhla najít telefonní budku. Vyřídila dva meziměstské hovory a za pět minut už seděla v taxíku, který ji vezl zpátky k hausbótu. Cestou dumala, jestli jí Sam půjčí na letenku. Hluboko pod boeingem 727 se rozprostírala hladina Michiganského jezera, mnohem modřejší než vody newyorského přístavu.

Z koberce stromů, teď v pozdním létě sytější zeleného, se zdvíhala křehká mřížová kopule chrámu Boha. Rune to všechno pozorovala hledáčkem příruční videokamery JVC. Když se letadlo při obratu naklonilo, ztratila chrám z dohledu.

Zaklapla objektiv krytkou. Vysouvající se podvozek letadla s chvějivým hřmotem zápolil se vzdušnými víry. Ozval se zvukový signál "připoutejte se", rozsvítila se světýlka nad sedadly a za pět minut dosedli na O'Hareovo letiště. Jakmile se rozeřvaly motory zařazené na zpětný chod, Rune opustilo skličující pomyšlení na vlastní smrtelnost, které ji vždy provázelo během závěrečné fáze přistávacího manévru.

"Vítejte v Chicagu, právě jsme přistáli," oznámila letuška.

Jako bych to nevěděla, pomyslela si Rune a rozeplula si bezpečnostní pás.

"Město je ploché... Vůbec se nepodobá New Yorku, kde se všechna energie soustřeďuje na jediném skalnatém ostrůvku. Rozbíhá se do okolí, domy na sebe nejsou nahuštěné, je doširoka rozlezlé, je..."

Rune došlo výrazivo a maličký diktafon běžel naprázdno.

"Rozptýlené?" nadhodil taxikář.

"Rozptýlené?" Cvak. Vypnula nahrávání.

Podívala se na mladíkovu hlavu; dlouhé vlasy měl stažené do ohonu, na temeni už začínal plešatět. Ve zpětném zrcátku si všimla, že nosí koží bradku.

"Rozkročené na všechny strany?" zkusil to znovu.

Cvak.

"...je doširoka rozlezlé, pohodlně rozkročené na všechny strany... Mezi jeho cípy se rozlézají velké pláně..."

"Co takhle rozprostírají?" navrhl řidič. "Rozlézat už jste použila."

"Vážně?" Úplně jí přetrhl nit poetických myšlenek. Schovala diktafon do tašky.

"Vy jste spisovatelka?" zajímal se taxikář.

"Ne, jsem dokumentaristka," odpověděla Rune. Což, jak si vzápětí uvědomila, nebyla tak docela pravda, pokud být něčím znamená, že to člověk nejen dělá, ale taky se tím živí. Na druhé straně dokumentaristka znělo mnohem líp než příležitostná servírka v bistru na Šesté avenue, což byla práce, kterou právě přijala.

Copak si to někdo bude ověřovat?

Taxikář - tedy vlastně student, který si taxikařením přivydělával zbožňoval filmy všeho druhu, a než dorazili k Lawrence Avenue, došel k závěru, že Rune by měla natočit dokument o Chicagu.

Vypnul taxametr a vzal ji na půlhodinovou projížďku po městě.

"Slovo Chicago znamená 'divoká cibule'," poučil ji. "To by byl dobrý otvůrák."

Vyprávěl jí o kapitánu Streeterovi, o nepokojích na Haymarketu, o plukovníku McCormickovi, Williamu Wrigleym, Carlu Sandburgovi, Sullivanu a Adlerovi, o baseballových týmech Sox a Cubs, o lodním neštěstí v Eastlandu, Sears Tower, Stevu Goodmanovi, Big Billu Thompsonovi, starostovi Daleym, o sněhu, větru a vzdušné vlhkosti, Saulu Bellowovi a polských, německých a švédských jídlech.

"Třeba kielbasa," pronesl zálibně.

Dlouze se rozpovídal o velkém požáru, ukázal jí, kde na západě u řeky vypukl a kam až se rozšířil.

"Hele, to by bylo skvělý téma," ohlédl se po ní. "Film o pohromách, co postihly různé města. San Francisco, Drážďany, Nagasaki..."

Dorazili k hotelu. Rune mu poděkovala, ale zatajila mu, že ačkoli jí předhodil bezesporu zajímavý nápad, ona takový dokument natáčet nebude.

Už měla pohrom až po krk.

Vyměnili si jména a telefonní čísla. Odmítl spropitné a Rune mu aspoň slíbila, že pokud bude potřebovat záběry dokreslující atmosféru Chicaga, pořídí je s ním.

Ubytovala se v hotýlku hned vedle Lincolnova parku. Z pokoje měla výhled na jezero. Posadila se k oknu a chvíli jen tak vyhlížela ven.

Pokoj měl fantasticky vybavenou koupelnu - bylo tam tolik ručníků, že by si každou část těla mohla utírat jiným. A tolik zrcadel, že si všimla, že má dole na zádech mateřské znaménko, o kterém dosud neměla ani tušení. Voňavou kostičkou mýdla si opláchla obličej a pak si umyla vlasy šamponem a kondicionérem z malinkých lahviček.

Připadalo jí to jako úžasný přepych - doma používala na všechno jedinou opotřebovanou kostku mýdla Ivory, dokonce i na mytí nádobí.

Zabavila si igelitovou koupací čepici. Když vylezla ze sprchy, oblékla si modré hedvábné šaty, které dostala od mámy před čtyřmi roky, ale jelikož je na sobě měla všehovšudy třikrát, byly vlastně nové.

Podívala se na sebe do velkého zrcadla.

Já - v šatech, v hotelu, ze kterého je vyhlídka na krásné jezero s kolébajícími se modrozelenými vlnkami, uprostřed města, které shořelo a povstalo z popela...

Rozsvítila stolní lampu, vytáhla kosmetickou taštičku a pustila se do něčeho, co nedělala už skoro rok - začala si lakovat nehty. Tmavočerveným lakem. Sama nevěděla, proč se rozhodla zrovna pro tenhle odstín, ale připadal jí vkusný a kultivovaný - měla zkrátka pocit, že právě tahle barva se hodí do divadla.

"Tamhle to schytl John Dillinger," dozvěděla se od mladíka s hranatou bradou a pískovými vlasy. Ukusovala hamburger v poloprázdném folkovém klubu. Mladík se pootočil od barpultu a ukázal na starou divadelní budovu naproti přes ulici.

"Zradila ho dívka v červeném," zlehka zaflirtoval.

Rune ho však úspěšně uzemnila, když se ho s rozzářenými očima zeptala, jestli jsou tam ještě pořád vidět fleky od krve.

Divadlo Haymarket sídlilo v malé jednopatrové viktoriánské budově na Lincoln Avenue, kousek na sever od Fullertonu. Rune si v pokladně koupila lístek a odebrala se do malého hlediště. Našla svoje sedadlo a začala si pročitat program. Minutu po osmé potemněla světla a zvedla se opona.

Rune nevěděla, co si o hře myslet. Zatímco filmy milovala, divadlo moc v lásce neměla. Sotva si člověk zvykne na nepřírozené kulisy a na to, jak teatrálně všichni herci mluví a gestikulují, je dvouhodinové představení fuč a je potřeba vrátit se do reality. Pěkná otrava.

Ale musela uznat, že tahle hra vůbec není špatná. Na rozdíl od většiny moderních dramát aspoň měla uchopitelný příběh. Byla o mladé ženě - hrála ji krásná brunetka jménem Rebecca Hansonová -, která si kvůli rodině odpírá milostný život. Klíčovým momentem hry bylo hrdinčino rozhodnutí opustit ve čtyřiceti domov.

Ve hře byly velice povedené momenty, třeba scéna, kdy jeden herec mluví s osobou, z níž se vzápětí v retrospektivě vyklube někdo úplně jiný. Místy byla legrační, místy smutná. Rune brečela, když se hlavní hrdinka rozhodla opustit

svého maloměstského milence a vydala se do Evropy.

Obecenstvo bylo uchváčeno, polovina diváků odměnila hereččin výkon potleskem vestoje. Představení trvalo dlouho; když spadla opona, bylo už tři čtvrtě na jedenáct. Brzy poté, co se rozsvítily světla, se všichni diváci rozešli - všichni až na Rune.

Počkala si, až herci a herečky zmizí, a vklouzla do zákulisí.

Nikdo ji nezadržel.

Rebecca Hansonová měla šatnu na konci chodby.

Rune se zastavila přede dveřmi, posbírala odvahu a zaťukala.

"Ano?"

Rune otevřela.

Shelly Lowe si setřela z obličeje zbytky odličovacího krému a obdařila ji úsměvem - pěkně kyselým, jak se Rune zdálo.

"Měla jsem dojem, že jsem vás zahlédla v hledišti," povzdechla si.

"Asi bychom si měly popovídat."

30

Šly po Lincoln Avenue kolem zavřených obchodů a poloprázdných barů až na širokou křižovatku Halstedu a Fullertonu a tam zahrnuly na východ. Před nimi se osvětlená ulice ztrácela v jícnu temnoty. Rune by ráda věděla, jestli je tam park nebo jezero, nebo jestli je to prostě jen černočerné nebe.

Podívala se na Shelly, která měla na sobě džíný, hedvábnou blůzu a botasky.

"Vypadáte trošičku jinak. I když ne moc."

"Drobná plastická operace. Oči a nos. Odjakživa jsem si ho chtěla nechat zmenšit."

"Arthur Tucker to celou dobu věděl, vidíte?"

Shelly přisvědčila. "Svým způsobem to byl jeho nápad. Když před půlrokem zjistil, jaké filmy točím - těžko jsem to před ním mohla ututlat -, strašně jsme se pohádali."

"Mluvila jsem s ním. Nemá pornografii zrovna v lásce."

"Ne, to nemá, ale o morálku mu ani tak nešlo. Byl přesvědčen, že natáčením takových filmů zakrní můj talent. Přesně tak se vyjádřil. Že prý mi to brání dosáhnout velikosti, protože to otupuje kreativitu. Podobně jako alkohol nebo drogy."

Nechala jsem si to projít hlavou a dala jsem mu za pravdu. Ale namítla jsem, že s tím nemůžu jen tak praštit. Že už bych nedokázala žít bez peněz. Že abych takovou práci pustila, musela bych být cvok. Leda po smrti! prohlásila jsem.

A on na to: 'Tak tedy umři'. Uvažovala jsem, že zmizím, jako to udělal Gauguin. Jenže v každém městě, které je dost velké na to, aby mělo pořádné divadlo, se prodává i porno; riskovala bych, že mě někdo pozná. Tedy pokud...", usmála se, "... pokud bych nebyla oficiálně po smrti. Týden nato vyhodili ti náboženští fanatici do vzduchu první kino. V novinách se psalo, že výbuch byl tak ničivý, že se některé mrtvé nepodařilo identifikovat. Představovala jsem si, jaké by to bylo, kdyby si nějakou mrtvolu spletli se mnou. Mohla bych odjet do San Franciska, do Los Angeles, do Londýna...

Nasadilo mi to brouka do hlavy. Začala jsem být tou myšlenkou úplně posedlá. A nakonec jsem dospěla k závěru, že by se to dalo zaonačit."

"Výbušninu jste sehnala v Monterey?" zeptala se Rune. "Od Tommyho kamaráda z armády? Toho, co spolu s Tommym skončil před vojenským soudem?"

Shelly povytáhla obočí. Bylo zvláštní vidět ji jako brunetku. Blond barva jí rozhodně slušela víc. "Jak to víte?" podivila se.

"Konexe."

"Prodává munici na černém trhu. Býval expertem přes výbušniny. Zaplatila jsem mu, aby mi sestrojil bombu. Vysvětlil mi, jak se s ní pracuje."

"A pak jste čekala. Až se objeví někdo jako já. Vhodný svědek."

Shelly dlouho mlčela. Před nimi se po levé straně rozprostíral park; po posečené trávě se pod duby a javory procházely milenecké páry.

"Pak jsem čekala," přitakala pomalu. "Potřebovala jsem, aby mě v té místnosti někdo viděl, než to bouchne."

"Doufala jste, že to nafilmuju. Vzpomínám si, jak jste mi navrhla, jestli si nechci natočit něco venku. Když nálož explodovala, už jste byla pryč a u telefonu leželo tělo, které vám opatřil Andy Llewellyn."

Shelly se usmála; Rune měla dojem, že obdivně. "Vy víte i o něm? Jak jste to zjistila?"

"Všimla jsem si jeho jména ve vašem kalendáři. Onehdy jsem v novinách narazila na článek o nějaké vraždě, kde ho zmiňovali jako patologa. Napadlo mě, že vám mohl obstarat tělo."

Shelly se na chvíli odmlčela a pak řekla: "Ten kluk - Andy - mě jednou sbalil v baru. Byla s ním legrace, byl fajn na někoho, kdo od rána do večera pitvá mrtvolu. Bere mizerný plat, a tak mu přišlo náramně vhod, že si přilepší o třicet tisíc na ruku, když mi sežene mrtvé tělo, zařídí, aby ho sám pitval, a zfalšuje zubařské záznamy, aby mrtvolu identifikovali jako mě. Víte, že sehnat tělo není zas až tak obtížné? Každoročně umírá v New Yorku spousta bezejmenných lidí."

Potřásla hlavou. "Ten večer šlo všechno jak po másle. Tělo bylo přichystané v kanceláři Lane Duck, kam jsme ho s Andym dopravili, než jsem odjela k vám na to natáčení. Bomba byla připravená v telefonu. Vy jste čekala venku."

Zavolala jsem na vás z okna, pak jsem vyklouzla zadem a zmáčkla pár čudlíků na vysílače. Nálož explodovala.

V tašce už jsem měla nachystané to, co zbylo z mých úspor, původní vydání jedné Molièrovovy hry, prstýnek po mámě, pár šperků. To bylo všechno. Kreditky, řidičák i platební karty Citibank jsem nechala v kabelce v kanceláři Lane Duck."

"Nemáte strach, že vás i tak někdo pozná?"

"To víte, že mám. Ale Chicago není New York. Pornokin je tu jen pár, videopůjčoven jakbysmet. Nikde žádné plakáty se Shelly Lowe jako na Times Square. Žádné Shellyiny kazety ve výlohách. Kromě toho jsem si nechala udělat tu plastiku."

"A obarvila jste si vlasy."

"Kdepak, tohle je moje přirozená barva." Shelly se k ní otočila. "Když teď se mnou mluvíte a nestojíte ode mě ani metr - řekněte, jak se mi to povedlo? Připadám vám jako tentýž člověk, se kterým jste dělala rozhovor tehdy na hausbótu?"

Ne. Vůbec ne. Shellyiny oči byly pořád stejně modré, ale už nepřipomínaly laserové paprsky. Držení těla, pohyby, hlas, úsměv všechno se změnilo. Zdálo se, jako by zároveň zestárla i omládla.

Rune místo odpovědi prohodila: "Vzpomínám si, že když jsem vás filmovala, působila jste ze začátku hrozně tvrdě. Dokonale jste se ovládala."

"Shelly Lowe byla potvora."

"Ale pak jste z té role vypadla. Ke konci se z vás stal někdo jiný."

"Já vím. Proto jsem..." Odvrátila se. Znovu vykročily.

Rune se pousmála. "Proto jste se mi vloupala na hausbót a tu nahrávku ukradla, vidíte? Prozrazovala toho o vás příliš."

"Omlouvám se."

"Myslela jsem, že vás zabil Tommy."

"Doneslo se mi to. Vími o Nicole... Je mi jí hrozně líto." Hlas se jí zlomil. "Danny a Ralph Gutman a všichni ti ostatní jsou prostě jen chlíváci. Ale z Tommyho šel strach. Proto jsem ho pustila k vodě. Kvůli těm jeho filmům. Nejdřív asi točil jen sado-maso - realistické, bez předstírání. Jenže pak mu nejspíš pohled na pouhou bolest přestal stačit, a tak přešel na porno, ve kterém se doopravdy vraždí. Kdoví, jak to bylo."

Chvilí kráčely dál mlčky. Pak se Shelly posmutněle zasmála a prohodila: "Pořád nechápu, jak jste mě vystopovala až sem do Chicaga."

"Díky té vaší hře. Květiny do domu. Zahlédla jsem ji na stole u Arthura Tuckera. Přeskrtl vaše jméno a napsal místo něj svoje. Napadlo mě... No, myslela jsem, že vás zabil, aby vám tu hru mohl ukrást. Dokonale mě obalamutil."

"Nezapomínejte, že je učitel herectví. A jeden z nejlepších herců, co znám."

"Za tohle představení by si zasloužil Oscara," souhlasila Rune.

"Zapamatovala jsem si jméno divadla poznamenané na titulní stránce. Haymarket. Zavolala jsem tam a zeptala se, co zrovna uvádějí. Řekli mi, že Květiny do domu."

"S tou hrou to byl jeho nápad," vysvětlila Shelly. "Navrhl, že ji budeme vydávat za jeho dílo. Hra od Arthura Tuckera má mnohem větší šanci na uvedení než hra od nějaké Becky Hansonové. Posílá mi tantiémy."

"Takže vám, a ne Koalici proti AIDS?"

"Ne. Měl by snad?"

Rune se rozesmála: "Jo. Měli jsme takovou dohodu, jenže od chvíle, kdy jsme ji uzavřeli, se leccos změnilo." Hlavou jí letělo: Páni, ten chlap je fakt prvotřídní herec!

"Arthur je tady v divadle přemluvil, ať tu hru uvedou, a zařídil, abych dostala hlavní roli. Když o tom tak zpětně přemýšlím, bylo to vlastně až neskutečné. Mít šanci zrežimovat vlastní smrt a pak ze sebe vymodelovat novou osobnost. Do slova a do písmene. Stvořit zbrusu nového člověka. Bože můj, jen si pomyslete, co to pro herečku znamená!"

Ještě několik minut kráčely po Clark Street, až došly k viktoriánské stavbě z hnědého pískovce. Shelly vylovila z kabelky klíče.

Rune poznamenala: "Vůbec se v divadelních hrách nevyznám, ale tahle se mi líbila. Ne že bych všemu rozuměla, ale to obvykle znamená, že je hra fakt dobrá."

"Kritikům se taky líbí. Uvažuje se o tom, že by s ní soubor hostoval v New Yorku. Strašně mě mrzí, že tam nebudu moct jet s nimi. Ale ještě to nejde. Přinejmenším pár let. Tak jsem si to naplánovala a musím se toho držet. Jen ať Shelly odpočívá v pokoji."

"Jste teď šťastná?" zeptala se Rune.

Shelly pokynula hlavou směrem k domu. "Bydlím ve druhém patře bez výťahu a jsem skoro na mizině. Minulý měsíc jsem odnesla do zastavárny poslední diamantový náramek, protože jsem nutně potřebovala hotovost." Pokrčila rameny a pak se usmála. "Ale myslíte hraní? To, co dělám? Ano, jsem šťastná."

Rune se rozpačitě zadívala na branku z krouceného železa.

"Máme menší problém."

"Jaký?"

"Natočila jsem o vás film."

"Myslíte ten, co jste na něm dělala, než mě zabili?" Shelly se na ni nechápavě zahleděla. "Ale po tom výbuchu... Pak už jste přece neměla o čem točit. Nechala jste toho, nebo snad ne?"

Rune se opřela o plůtek. "Koupila ho PBS."

Shelly vytřeštila oči. "Proboha, Rune, to mi nemůžete udělat... PBS vysílá po celých Státech. Někdo zdejší by to mohl vidět."

"Teď přece vypadáte jinak."

"Jsem si dost podobná na to, aby si někdo dal dvě a dvě dohromady."

"Využila jste mě," vyčetla jí Rune. "Nejednala jste se mnou fěr."

"Chápu, že nemám právo chtít po vás, abyste..."

"Vůbec jste mi nechtěla pomoci s filmem. Jenom jste mě využila."

"Prosím vás, Rune, všechny moje plány... Konečně se mi začíná dařit. Poprvé v životě jsem šťastná. Nikdo tady neví, čím jsem se dřív živila, v jakých filmech jsem hrála. Neumíte si představit, jaká je to krása, když na vás nikdo nekouká jako na kus masa. Jaká je to krása, nemuset se stydět..."

"Jenže pro mě je to taky neopakovatelná šance," namítla Rune. "Dřu se s tím filmem celé měsíce. Vyrázili mě kvůli němu z práce, a několikrát mi dokonce šlo o život. Ten film je pro mě všechno, Shelly. Nemůžu ho nechat plavat."

Herečce vstoupily do očí slzy. "Pamatujete, jak jsme si u vás na hausbótu prohlížely tu knížku o mytologii? Vzpomínáte na příběh o Orfeovi a Eurydice? Shelly Lowe umřela, Rune. Nepřivádějte ji zpátky. Prosím vás, nedělejte to." Shelly už neskryvaně plakala.

Stiskla Rune paži. "Ohlédněte se po mně, Rune! Prosím! Jako Orfeus. Ohlédněte se po mně a uvrhněte mě zpátky do podsvětí."

Řeka Hudson byla zčeřená; schylovalo se k bouři. Rune se bála, aby nevypadl proud.

To by mi chybělo, pomyslela si. Aby byl celý New York bez proudu, zrovna když mám televizní premiéru. Oblohu nad New Jersey rozčísil blesk a ozářil siluetu Sama Healyho, který otvíral dvě plechovky s pivem. Rozpršelo se a prudké, nevyzpytatelné poryvy větru chrstaly déšť na bok hausbótu.

"Doufám, že nepovolí úvaz," poznamenala Rune.

Healy vyhlédl z okénka, ale hned se vrátil pohledem k večeři na modrém umakartovém stolku. Zdálo se, že mu vychladlá pizza s ančovičkami dělá těžší hlavu než neplánovaná plavba kolem New Yorku.

"Dostalas za ten film hodně?" zajímalo ho.

"Ne. Je to veřejnoprávní stanice, pro tu se dělá z lásky," odpověděla Rune a zapnula televizi. "Můžu jen doufat, že se zrovna kouká nějaký chtivý producent, který neví, kam s penězi."

"Použilas svoje pravé jméno?"

"Copak mi nevěříš, že se jmenuju Rune?"

"Ne." Lokl si piva Miller. "Měl bych?"

"V titulcích stojí Irene Dodd Simonsová."

"Aha. Takže tak se jmenuješ?"

"Možná jo, možná ne." Rune se záhadně usmála a uvelebila se na staříčkém gauči, který si pořídila při dobročinném bazaru. Byl trochu hrbolatý, jak ho kdysi rozpárala, protože v čalounění hledala tajný úkryt s penězi, ale když člověk dostatečně dlouho poposedával, nakonec našel pohodlnou polohu.

Healy gauč vyzkoušel, ale pak se radši uchýlil na podlahu. Vydílal z poloviny pizzy ančovičky a přidal je na tu druhou.

"Likviduješ bomby, a přitom se bojíš pár mňavoučkových rybiček?" popíchla ho Rune.

Na televizní obrazovce naskočil přebarvený, neostrý obraz typický pro staré přístroje a pokojem zaduněl zkrasený zvuk z obrovských reproduktorů.

Běžely upoutávky na další program - na vědecký pořad o amnioskopii a přírodopisný dokument. V ukázce dospělí supi krmili mláďata čímsi červeným a syrovým.

Healy odložil pizzu.

Konečně Angličan ve středních letech uvedl pořad Mladí dokumentaristé.

Představil Irene Dodd Simonsovou jako mladou slibnou tvůrkyni z Manhattanu, která sice nemá žádné formální vzdělání, ale získala zkušenosti při natáčení televizních reklam.

"Kdyby tak tušili...", utrousila Rune.

Kamera zabrala moderátora zblízka a ten oznámil: "A teď se podívejte na její první dílo, Blues o nešťastné pornohvězdě..."

Obrazovka se zatměla, pak se pozvolna rozjasnila a objevila se na ní pestrá mozaika výjevů z Times Square za soumraku.

Po ulicích procházeli lidé v přšpláštích.

Ozval se ženský hlas: "Pornografické filmy. Někoho vzrušují, někoho odpuzují a někoho podněcují k perversi a zločinům. Tohle je příběh mladé talentované ženy, která se pornografií živila a onen temný polosvět se jí stal osudným..."

"Tos napsala ty?" zeptal se Healy.

"Pššt."

Times Square se rozpadlo do abstraktních barevných plošek, které vzápětí proluly v černobílou maturitní fotografii. "Hezký efekt."

"...příběh mladé herečky, která hledala a nenalezala, a tak utápěla svůj smutek v jediném světě, který jí byl blízký - v típytivém světě fantazie..."

Kamera maturitní fotografii pomaličku zaostřovala.

"Je to příběh Nicole D'Orleans. Příběh o životě a smrti nešťastné pornohvězdy."

Střih; záběr na Nicole, jak sedí ve svém bytě, vyhlíží z okna a po tvářích se jí řinou slzy, natočený rozřesenou skrytou kamerou.

Tichým hlasem říkala: "Ty filmy jsou to jediný, co umím. V milování jsem fakt třída. Ale jinak neumím vůbec nic."

Zkoušela jsem všechno možný... Nic mi nešlo. Je to hrozný pocit, nenávidět to jediný, v čem jste dobrá."

Střih zpět na maturitní fotografii, přes kterou naskočily úvodní titulky.

"Kdo namluvil ten komentář?" zajímal se Healy. "Ta ženská je výborná."

Rune chvíli neodpovídala. Pak řekla: "Svěřila jsem to jedné profesionálce. Herečce z Chicaga."

"Herečce? Znáš ji?"

"Ne, asi ne." Rune odložila svůj díl pizzy na stůl, přisedla si k Healymu a přitulila se k němu. Úvodní titulky skončily a Nicolina fotografie se rozplynula v záběr na ponuře osvětlenou markýzu kina na Osmé avenue.